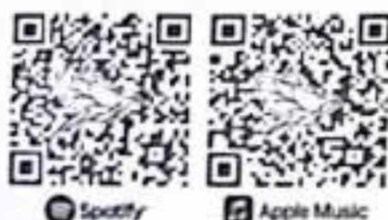
BRUTAL PRINCE

SOPHIE LARK

COLOANA SONORĂ

1. „Hate Me" – Nico Collins
2. „You Don't Own Me" – SAYGRACE
3. „Boyfriend" – Selena Gomez
4. „Midnight Sky" – Miley Cyrus
5. „Somethin' Bad" – Miranda Lambert
6. „Sweet but Psycho" – Ava Max
7. „Love the Way You Lie" – Rihanna
8. „Ballroom Blitz" – The Struts
9. „Poison & Wine" – The Civil Wars
10. „Falling Slowly" – Glen Hansard
11. „Make You Feel My Love" – Adele
12. „Gnossienne: No.1[1]" – Erik Satie

[1] Gnossienne – o serie de compoziții pentru pian ale francezului Erik Satie (1866-1925), lucrări experimentale cu formă, ritm și structură foarte elaborate (n.tr.)

Această carte este dedicată tuturor celor care
mi-au mărturisit că Aida le-a inspirat să fie puternice.
Aida este spiritul de neinvins dinăuntrul nostru.
Este hotărârea de a-ți păstra zâmbetul chiar și atunci
când viața este grea și de-a fi tu însăți în orice împrejurare.
Rămâneți niște rebele, voi, frumuseților!

XOXO

Sophie Lark

THE GALLOS

FAMILIA GALLO

THE GRIFFINS

FAMILIA GRIFFIN

1

AIDA GALLO

Focurile de artificii înfloresc brusc deasupra lacului, rămân suspendate câteva clipe în aerul senin al nopții și apoi coboară ca niște nori strălucitori care dispar la suprafața apei.

Tata tresare la prima explozie. Nu suportă lucrurile zgomotoase sau neașteptate. De aceea și reușesc să îl enervez uneori, căci pot fi și gălăgioasă, și imprevizibilă, chiar și atunci când încerc să mă stăpânesc.

În luminile albastre și aurii, îi observ privirea încruntată. Da, exact aceeași expresie pe care-o are și când se uită la mine.

— Vrei să mănânci înăuntru? îl întreabă Dante.

Pentru că este o noapte caldă, stăm cu toții pe terasă. Chicago nu este Sicilia – trebuie să profiți de ocazie să iei masa în aer liber ori de câte ori prinzi momentul. Oricum, dacă nu ar fi zgomotul traficului de jos, ai putea crede că ești într-o podgorie italiană. Masa este aranjată cu ceramică adusă de-acasă în urmă cu trei generații, iar pergola de deasupra e acoperită cu o viță de „strugurii vulpii" pe care Papa a plantat-o pentru umbră. Din strugurii ei nu poți face vin, dar măcar sunt buni pentru gem.

Tata scutură din cap.

— E minunat aici, spune scurt.

Dante mormăie ceva și începe din nou să înfulece din pui. Este atât de uriaș, încât furculița pare caraghios de mică în mâna lui. Mănâncă de parcă ar fi lihnit, aplecat complet peste farfurie.

Dante este cel mai mare, prin urmare stă în dreapta tatălui. Nero în stânga, cu Sebastian lângă el. Eu stau la coada mesei, acolo unde ar sta mama dacă ar mai fi în viață.

— Ce sărbătoare este? întreabă Sebastian în timp ce o altă salvă de focuri de artificii își ia zborul spre cer.

— Nu e nicio sărbătoare, îi răspund. Este ziua de naștere a Nessei Griffin.

Proprietatea grandioasă ca un palat a familiei Griffin se află chiar pe marginea lacului, în inima cartierului Gold Coast[2]. Lansează focuri de artificii ca să se asigure că absolut toată lumea din oraș știe că mica lor prințesă are o petrecere – ca și cum n-ar fi deja promovată precum Jocurile Olimpice și premiile Oscar la un loc.

Sebastian nu știe pentru că nu acordă nicio atenție lucrurilor care nu au legătură cu baschetul. Este cel mai mic dintre frații mei și cel mai înalt. A primit o bursă completă la Chicago State[3] și este suficient de bun ca atunci când îl vizitez în campus să observ cum fetele se uită insistent la el și chicotesc peste tot pe unde apare. Uneori, chiar prind curaj și îi cer să le semneze tricourile.

— Cum se face că noi nu am fost invitați? spune Nero plin de sarcasm.

---

[2] Gold Coast – cartier istoric în Chicago, Illinois (n.tr.)

[3] Chicago State – Chicago State University (n.tr.)

Noi nu am fost invitați pentru că îi detestăm pe cei din familia Griffin și viceversa.

Lista oaspeților este selectată cu atenție și e plină de persoane mondene și politicieni, plus oricine altcineva ales pentru o potențială utilitate sau prestigiu. Mă îndoiesc că Nessa cunoaște pe vreunul dintre ei.

Nu că aș vărsa vreo lacrimă de mila ei. Am auzit că tatăl ei a angajat-o pe Selena Gomez să cânte. Nu-i Halsey, dar este totuși destul de bună.

— Care sunt ultimele informații despre Oak Street Tower? îl întreabă Papa pe Dante în timp ce taie cu meticulozitate puiul cu parmezan.

Oricum știe deja al naibii de bine cum merge treaba cu Oak Street Tower, pentru că urmărește absolut tot ce face Gallo Construction. Schimbă doar subiectul, căci gândul că familia Griffin soarbe șampanie și intermediază afaceri cu înalta societate din Chicago îl calcă pe nervi.

Eu nu dau doi bani pe ce face familia Griffin. Numai că nu-mi place ca alții să se distreze fără mine.

Așa că, în timp ce tata și Dante trăncănesc despre turn, eu mormăi spre Sebastian:

— Ar trebui să mergem acolo.

— Unde? spune el după ce înghite cu lăcomie un pahar plin cu lapte.

Noi ceilalți bem vin. Sebastian încearcă să rămână într-o formă excelentă pentru driblare și abdomene sau pentru indiferent ce naiba face la antrenament echipa lui de uriași slăbănogi.

— Ar trebui să mergem la petrecere, zic eu tot în șoaptă.

Nero se înveselește. E oricând gata să-și caute belele.

— Când?

— Imediat după cină.

— Nu suntem pe listă, protestează Sebastian.

— Iisuse, spun eu, dându-mi ochii peste cap. Uneori mă întreb dacă ești de-adevăratelea un Gallo. Ești speriat și de traversarea neregulamentară?

Cei doi frați mai mari ai mei sunt gangsteri adevărați. Ei se ocupă de părțile mai necurate ale afacerilor de familie. Sebastian crede că va ajunge în NBA[4]. El trăiește într-o cu totul altă realitate decât noi toți ceilalți. Încearcă să fie un băiat cuminte și-un cetățean pașnic.

Cu toate astea, el este cel mai apropiat de mine ca vârstă și probabil cel mai bun prieten al meu, chiar dacă eu îmi iubesc în mod egal toți frații.

— Vin și eu, nu-i așa? spune el râzând mânzește spre mine.

Dante ne aruncă o privire severă. Continuă să discute cu tata, dar realizează că noi punem ceva la cale.

Dat fiind că toți am terminat puiul, Greta ne aduce panna cotta. Greta este menajera noastră de aproape un veac. Mi-e cea mai dragă după Sebastian. Este rotunjoară și drăguță, cu mai multe fire de păr cărunt decât roșu.

Greta a pregătit pentru mine panna cotta fără zmeură pentru că știe că nu-mi plac semințele și nu o deranjează că sunt o puștoaică răsfățată. O prind de cap și o sărut pe obraz în timp ce pune prăjitura pe masă în fața mea.

---

4 NBA – acronim pentru National Basketball Association, liga de baschet care își desfășoară activitatea în Statele Unite ale Americii și Canada (n.tr.)

— O să mă faci să scap tava din mână! spune ea, încercând să mă dea la o parte.

— Tu n-ai scăpat nicio tavă în viața ta.

Durează o afurisită de veșnicie ca tata să-și termine desertul. Soarbe din vin și vorbește într-una despre sindicatul lucrătorilor din domeniul electricității. Jur că Dante îl ademenește dinadins, doar ca să ne înfurie pe noi ceilalți. Când ne întâlnim la aceste mese de seară ceremonioase, Papa ne cere să rămânem toți până la sfârșit. Telefoanele sunt interzise la masă, ceea ce în principiu este un chin, pentru că eu îl simt pe al meu vibrând în buzunar iar și iar, cu mesaje de la cine știe cine. Sper că nu de la Oliver.

M-am despărțit de Oliver Castle în urmă cu trei luni, dar el nu pare să priceapă asta. E posibil să aibă nevoie să primească un ciocan în cap dacă nu încetează să mă enerveze.

În cele din urmă, Papa termină de mâncat. Adunăm cât de multe farfurii și vase putem duce și le stivuim în chiuvetă pentru Greta.

Apoi, Papa merge în birou pentru al doilea păhărel înainte de culcare, în vreme ce eu, Sebastian și Nero ne furișăm la parter.

Ni se îngăduie să ieșim într-o sâmbătă seara. În definitiv, suntem toți adulți – de foarte puțin timp, în cazul meu. Cu toate astea, nu prea am vrea ca Papa să ne întrebe *unde* o să mergem.

Ne înghesuim toți în mașina lui Nero, pentru că este un Chevy Bel Air '57 mișto și va fi foarte distractiv să ne plimbăm cu ea decapotată.

Nero pornește motorul. Strălucirea farurilor dezvăluie silueta masivă a lui Dante, cu brațele încrucișate și arătând ca Michael Myers[5] gata să ne ucidă.

Sebastian sare. Mie îmi scapă un țipăt.

— Ne blochezi mașina, spune Nero sec.

— Asta-i o idee proastă, spune Dante.

— De ce? întreabă Nero cu o voce devenită brusc inocentă, chiar dacă absolut nicio persoană de pe acest pământ nu l-ar crede inocent. Mergem doar la o plimbare.

— Mda? zice Dante fără să se miște. Chiar pe Lake Shore Drive[6].

Nero schimbă tactica.

— Ei, și ce dacă? Este doar o petrecere de aniversare a șaisprezece anișori.

— Nessa împlinește nouăsprezece, îl corectez eu.

— Nouăsprezece? întreabă Nero dând din cap dezgustat. De ce mai fac... Nu contează. Probabil o poveste irlandeză ridicolă. Sau un pretext ca să se dea mari.

— Putem să-i dăm drumul? zice Sebastian. Nu vreau să stau prea mult.

— Te urci sau te dai la o parte?! strig eu la Dante.

Ne privește fix încă un minut și-apoi ridică din umeri.

— Bine. Dar merg pe locul din față.

Escaladez scaunul fără să comentez, lăsându-l pe Dante să ocupe locul de lângă șofer. Un preț mic de plătit pentru

---

[5] Michael Myers este un personaj fictiv din seria de filme de groază „Halloween", care a debutat în 1978. (n.tr.)

[6] Lake Shore Drive – autostradă care trece de-a lungul țărmului Lacului Michigan și adiacent parcurilor și plajelor din Chicago (n.tr.)

a-l atrage pe fratele meu cel mare in echipa Party Crashers[7].

Străbatem LaSalle Street, savurând aerul de început de vară care pătrunde în mașină. Nero are un suflet întunecat și un temperament violent, dar niciodată nu iți vei da seama de asta după modul în care conduce. În mașină, el este la fel de lin ca funduleţul unui bebeluş – liniștit și atent.

Poate pentru că iubește Chevy-ul, căruia i-a dedicat aproape o mie de ore de muncă. Sau poate pentru că șofatul este singurul lucru care îl relaxează. Oricum, îmi place întotdeauna să-l privesc, cu brațul întins pe volan în timp ce vântul îi suflă prin părul lucios și își ține ochii pe jumătate închiși ca o pisică.

Nu suntem departe de Gold Coast. De fapt, practic vorbind, suntem vecini – noi locuim în Old Town[8], care este imediat la nord. Totuși, cele două cartiere nu seamănă prea mult unul cu celălalt. Amândouă sunt elegante în felul lor – casa noastră dă drept spre Lincoln Park, în timp ce fațadele lor dau spre lac. Dar Old Town este, într-adevăr, exact ceea ce-i spune numele: cam al naibii de vechi. Casa noastră a fost construită în epoca victoriană. Strada noastră este liniștită și plină de stejari bătrâni și măreți. Suntem aproape de Biserica Sf. Mihail, despre care tata crede sincer că a fost cruțată de Marele incendiul din Chicago[9] printr-un act divin direct.

---

[7] Party Crashers – Intruși/Nepoftiți la petrecere (n.tr.)

[8] Old Town – cartier istoric din Chicago, Illinois (n.tr.)

[9] Incendiul din Chicago din 1871 a avut loc între 8 și 10 octombrie, distrugând o mare parte din oraș. A început într-un grajd, a ucis aproximativ 300 de oameni, a lăsat 100.000 de persoane fără adăpost și a distrus 17.000 de clădiri.(n.tr.)

Gold Coast este noua atracție. Înseamnă magazine de lux, restaurante și reședințe ale celor mai bogați ticăloși din Chicago. Mă simt de parcă aș fi dat timpul cu treizeci de ani înainte doar parcurgând drumul până aici.

Sebastian, Nero și cu mine ne-am gândit că am putea să ne furișăm prin spatele proprietății familiei Griffin – să sustragem poate niște uniforme ale personalului de la firmele de catering. Fără discuție, Dante nu participă sub nicio formă la tâmpenia asta. El doar strecoară agentului de pază cinci Benjamini[10] ca să „găsească" numele nostru pe listă și tipul ne face semn cu mâna să intrăm.

Știu cum arată casa familiei Griffin încă dinainte de-a o vedea, pentru că a fost știrea care a făcut valuri în urmă cu câțiva ani, când au cumpărat-o. Pe vremea aceea, a fost cea mai scumpă proprietate imobiliară rezidențială din Chicago. Aproape o mie patru sute de metri pătrați pentru frumoasa sumă de douăzeci și opt de milioane de dolari.

Tata a luat achiziția în derâdere, spunând că este felul irlandezilor de-a-și flutura banii în public. *Un irlandez va purta un costum de o mie două sute de dolari fără a avea bani să-și cumpere o halbă de bere.*

Familia Griffin poate cumpăra halbe fără număr. Au bani de să le dea foc și, în clipa asta, îi ard *ad litteram* sub forma focului de artificii care tot încearcă să eclipseze Disney World.

Nu mă interesează scânteile colorate – am chef de șampania rafinată purtată dintr-un loc în altul de ospătari,

---

[10] Benjamin, în argou, bancnota de 100 de dolari, care are imprimat pe ea portretul lui Benjamin Franklin (n.tr.)

urmată de naiba știe ce o fi stivuit într-un turn pe bufet. Am de gând să-i ruinez pe acești bădărani snobi mâncând până nu mai pot picioare de crab și caviar.

Petrecerea are loc în aer liber pe pajiștea verde întinsă. Este noaptea perfectă pentru asta – o dovadă în plus a norocului irlandezilor. Toată lumea râde și discută, se îmbuibă și chiar dansează întrucâtva, deși încă nu cântă Demi Lovato, ci doar un DJ obișnuit.

Probabil ar fi trebuit să-mi schimb ținuta. Nu văd nicio fată fără o rochie de petrecere strălucitoare și pantofi cu toc. Dar ar fi fost enervant ca naiba pe iarba moale, așa că mă bucur că sunt în sandale și pantaloni scurți.

O zăresc pe Nessa Griffin înconjurată de lumea care o felicită pentru monumentala realizare de-a rămâne în viață timp de nouăsprezece ani. Poartă o frumoasă rochie de plajă boemă, de culoare crem. Părul șaten deschis este răsfirat pe umeri și este un pic bronzată, cu câțiva pistrui în plus pe nas, ca și cum ar fi stat afară lângă lac toată dimineața. E îmbujorată de toată atenția pe care-o primește, fericită și dulce.

Drept să spun, dintre toți membrii familiei Griffin, Nessa este cea mai bună. Am fost la același liceu. Nu am fost tocmai prietene, pentru că ea era cu un an în urma mea și un soi de Goody Two-Shoes[11]. Dar părea destul de drăguță.

Sora ei, pe de altă parte...

---

[11] „Goody Two-Shoes" este o expresie care se referă la o persoană excesiv de virtuoasă sau care se comportă mereu exemplar, adesea în mod enervant pentru ceilalți. Termenul provine din titlul unei povești pentru copii din secolul al XVIII-lea. (n. tr.)

O zăresc pe Riona chiar în clipa asta, terorizând o chelneriță, până când biata fată izbucnește în plâns. Riona Griffin poartă una dintre acele rochii rigide și mulate care par să își aibă locul într-o sală de ședințe, nu la o petrecere în aer liber. Are părul prins la spate, chiar mai strâns decât rochia. N-am văzut de când sunt pe cineva căruia să i se potrivească mai puțin părul roșu aprins – de parcă genetica ar fi vrut s-o facă mai amuzantă și Riona a spus: „Nu am de gând să mă distrez niciodată în viața mea, mulțumesc foarte mult".

Scanează oaspeții de parcă ar vrea să-i eticheteze pe cei importanți. Mă răsucesc ca să-mi umplu din nou farfuria înainte ca ea să mă observe.

Frații mei s-au împrăștiat din clipa în care am sosit. Îl văd pe Nero care flirtează cu o blondă drăguță dincolo de ringul de dans. Dante s-a îndreptat spre bar pentru că n-o să bea șampanie frou-frou[12]. Sebastian a dispărut cu desăvârșire – iar asta nu e ușor de făcut atunci când măsori 1.98m. Presupun că a văzut câteva persoane care îl cunosc; toată lumea îl place pe Sebastian, are prieteni peste tot.

În ceea ce mă privește, trebuie să fac pipi.

Familia Griffin a adus câteva toalete în aer liber, așezate cu discreție în partea îndepărtată a proprietății, protejate de-un umbrar străveziu. Nu fac pipi într-o oliță portabilă chiar dacă e una de lux. O să fac pipi într-o baie adevărată a familiei Griffin, exact unde își așază ei fundurile albe precum crinul. În plus, asta îmi va oferi șansa de a-mi băga nasul în casa lor.

---

[12] Șampania frou-frou este, de fapt, un cocktail din lichior de fructul pasiunii, lichior de căpșuni, suc de grepfrut și șampanie (n.tr.)

Acțiunea necesită puțină manevră. La intrarea în casă, au mai mulți paznici, iar eu nu dispun deloc de bani pentru mită. Imediat ce arunc un șervet de pânză peste umăr și sustrag tava abandonată de chelnerița copleșită de suspine, tot ce trebuie să fac este să adun câteva pahare goale și să mă furișez drept spre bucătăria de serviciu.

Las vasele la chiuvetă ca o mică angajată ascultătoare și apoi mă fofilez chiar în casă.

Sfinte Sisoe, ce casă al naibii de frumoasă! Adică, știu că noi trebuie să fim rivali de moarte și câte și mai câte, dar pot aprecia un loc decorat mai bine decât orice am văzut vreodată în *House Hunters*[13]. În *House Hunters International*, chiar.

Este mai simplu decât m-aș fi așteptat – totul deschis la culoare, pereți netezi și lemn natural, mobilă modernă joasă și corpuri de iluminat care par artă industrială.

Artă ca atare este din belșug de jur împrejur – tablouri care arată ca blocuri de culoare și sculpturi create din grămezi de forme. Nu sunt o filistină totală – știu că pictura este ori un Rothko[14], ori trebuie să semene cu unul. Dar mai știu și că n-aș putea face ca o casă să arate atât de atrăgătoare nici dacă aș avea o sută de ani la dispoziție și un buget nelimitat.

Acum mă bucur categoric că m-am furișat aici să fac pipi.

---

[13] House Hunters – serial american de televiziune fără scenariu difuzat pe HGTV și produs de Pie Town Productions cu episoade axate pe achiziționarea sau închirierea unei noi case (n.tr.)

[14] Mark Rothko (1903-1970) – pictor abstract american născut în Letonia, foarte bine cunoscut pentru picturile sale de câmpuri de culoare care descriu regiuni de culoare neregulate și dreptunghiulare (n.tr.)

Descopăr cea mai apropiată baie pe hol. În mod cert, este un studiu de caz al luxului – săpun de lavandă, prosoape pufoase și apa care curge de la robinet la temperatura perfectă, nici prea rece și nici prea fierbinte. Cine știe – într-un loc atât de mare, se prea poate ca eu să fiu chiar prima persoană care pune piciorul aici. În familia Griffin, probabil că fiecare își are baia proprie. De fapt, probabil că și ei amețesc și se rătăcesc în acest labirint.

Odată ce termin, îmi dau seama că ar trebui să mă întorc afară. Am avut mica mea aventură; nu are niciun rost să-mi forțez norocul.

În schimb, mă pomenesc furișându-mă în sus pe scara curbată și largă ce duce spre nivelul superior.

Nivelul principal era prea oficial și aseptic, la fel ca o casă scoasă la vânzare, mobilată, proaspăt văruită, prezentată unor posibili cumpărători. Eu vreau să văd unde locuiesc mai exact acești oameni.

În stânga scării, găsesc un dormitor care trebuie să-i aparțină Nessei. Este plăcut și feminin, plin de cărți, jucării de pluș și consumabile de artă. Pe noptieră se află un ukulele, iar sub pat câteva perechi de pantofi de sport, aruncați în grabă. Singurele lucruri care nu sunt nici curate și nici noi sunt papucii de balet, atârnați cu fundele de mânerul sferic al ușii. Sunt făcuți praf, cu găuri în vârfurile de satin.

Vizavi de camera Nessei este una care probabil îi aparține Rionei. Este mai mare și impecabil de curată. Nu observ nicio dovadă a existenței vreunui hobby, ci doar niște frumoase acuarele asiatice care atârnă pe pereți. Sunt dezamăgită că Riona nu păstrează pe rafturi trofee și medalii vechi. Chiar pare a fi genul.

Dincolo de camerele fetelor se află apartamentul principal al casei. Acolo nu voi intra. Pare greșit la un alt nivel. Pare să existe un fel de linie peste care nu voi trece atunci când mă furișez în casa cuiva.

O pornesc în direcție opusă și mă pomenesc într-o bibliotecă uriașă.

De fapt, ăsta este genul de tâmpenie misterioasă pentru care am venit aici.

Ce citesc cei din familia Griffin? Citesc doar clasici legați în piele sau sunt fani ascunși ai lui Anne Rice[15]? Există o singură cale să aflu...

Se pare că preferă biografiile, volumele de arhitectură și da, toți clasicii. Chiar au o secțiune dedicată celebrilor scriitori irlandezi de ieri – James Joyce, Jonathan Swift, William Butler Yeats și George Bernard Shaw. Nicio Anne Rice, dar măcar au Bram Stoker.

Ah, uite, chiar au și un exemplar cu autograf din *Oameni din Dublin*[16] Nu-mi pasă ce spune lumea – nimeni nu înțelege afurisita asta de carte. Irlandezii sunt cu toții călare pe ea și pretind că este o capodoperă a literaturii, în timp ce eu sunt foarte sigură că este prostie pură.

Pe lângă rafturile de cărți care acoperă pereții de sus până jos, biblioteca este plină de fotolii din piele confortabile, din care trei au fost aranjate în jurul unui șemineu masiv de

---

[15] Anne Rice (1941-2021) – scriitoare americană de romane și nuvele gotice și mai târziu religioase (n.tr.)

[16] Dubliners, Oameni din Dublin – volum publicat în 1914 de James Joyce, o colecție de cincisprezece povestiri, ilustrări ale condiției umane dramatice prin lipsa ei de speranță, inspirate din viața apăsătorului Dublin (n.tr.)

piatră. În ciuda vremii calde, în șemineu arde un foc – doar unul mic. Buștenii de mesteacăn adevărat ard împrăștiind un miros plăcut. Deasupra căminului atârnă un tablou reprezentând o femeie drăguță. Sub el, un ceas în formă de caleașcă și o clepsidră. Între ele, un ceas vechi de buzunar.

Iau ceasul de pe poliță. Îl simt surprinzător de greu în mână, iar metalul e cald la atingere, în loc să fie rece. Nu-mi dau seama dacă este alamă sau aur. Mai are încă o parte din lanț atașată, deși pare să se fi rupt cam la jumătate din lungimea inițială. Carcasa este gravată, dar atât de uzată, încât nu-mi dau seama de imaginea originală. Nici nu știu cum să-l deschid.

Meșteresc la mecanism când aud un zgomot pe hol – un fel de clinchet surd. Las ceasul să-mi alunece în buzunar și mă precipit în spatele unuia dintre fotolii, cel mai aproape de foc.

Un bărbat intră în bibliotecă – înalt, cu părul negru, cam în jur de treizeci de ani. Poartă un costum perfect ajustat și este extrem de bine pus la punct. Arătos, dar într-un fel rigid, genul care te-ar împinge dintr-o barcă de salvare dacă n-ar fi locuri suficiente. Sau poate doar dacă ai fi uitat să te speli pe dinți.

În mod surprinzător nu l-am mai întâlnit pe acest tip, deși sunt destul de sigură că este Callum Griffin, cel mai în vârstă dintre frații familiei Griffin. Ceea ce înseamnă că este cea mai neindicată persoană care să mă surprindă în bibliotecă.

Din păcate, se pare că intenționează să stea prin preajmă un timp. Se așază într-un fotoliu de aproape, chiar vizavi

de mine, și începe să citească emailuri pe telefon. Soarbe dintr-un pahar de whiskey pe care-l ține în mână, după zgomotul pe care-l aud – cuburi de gheață care scot niște clinchete.

Stau extrem de îngrămădită în spatele fotoliului. Covorul de pe podeaua din lemn de esență tare nu este foarte comod, iar eu trebuie să mă adun ca o minge, astfel încât capul și picioarele să nu iasă în afară pe vreo parte. În plus de asta, e cald ca naiba în apropierea focului.

Cum dracu' o să ies de aici?

Callum continuă să soarbă și să citească. Soarbe. Citește. Soarbe. Citește. Singurul zgomot diferit este trosnetul buștenilor de mesteacăn.

Cât are de gând să stea aici?

Nu pot rămâne aici la nesfârșit. Frații mei or să înceapă să mă caute într-o clipă.

Nu-mi place să fiu blocată undeva. Transpir din cauza căldurii și a stresului.

Gheața din paharul lui Callum pare rece și înviorătoare. Dumnezeule, vreau o băutură și vreau să plec.

Câte nenorocite de emailuri are?

Agitată și nervoasă, urzesc un plan. Posibil cel mai idiot plan pe care l-am născocit vreodată.

Întind mâna în spatele meu și apuc ciucurele care atârnă de draperii. E un ciucure auriu gros atașat la draperiile verzi din catifea.

După ce îl trag cât mai mult posibil, pot să-l împing spre marginea șemineului și direct în tăciunii aprinși.

Planul meu este să-l fac să fumege, ceea ce îi va abate

atenția lui Callum, ingăduindu-mi să mă fofilez pe lângă partea opusă a fotoliului ca să ies pe ușă. Asta-i strategia de geniu.

Dar pentru că ăsta nu-i un mizerabil de roman cu Nancy Drew[17], iată ce se întâmplă in schimb:

Flăcările topesc șnurul de parcă era inmuiat în benzină și îmi pârlesc mâna. Scap șnurul care pendulează spre draperie. Draperia se aprinde și focul fluid vâjâie spre tavan într-o clipită.

Momentul efectiv își atinge scopul și îi abate atenția lui Callum Griffin, care țipă și sare în picioare, răsturnând fotoliul. Cu toate acestea, diversiunea mea are succes, cu prețul tuturor subtilităților, pentru că și eu trebuie să-mi abandonez ascunzătoarea și să alerg cu viteză maximă afară din cameră. Nu știu dacă Griffin Callum m-a văzut sau nu, dar nu imi pasă.

Mă gândesc că ar trebui să caut un extinctor sau niște apă sau așa ceva. Și mă mai gândesc că ar trebui să ies naibii din casă imediat.

Cea de a doua idee câștigă... și o iau pe scări în jos cu toată viteza.

La capătul scării, dau peste altcineva. Este Nero cu blonda lui drăguță chiar în spatele lui. Ea are părul într-o dezordine totală, iar el e murdar de ruj pe gât.

— Iisuse, ăsta-i un nou record? il întreb, destul de sigură că abia a cunoscut-o cu aproximativ opt secunde în urmă.

[17] Nancy Drew – personaj fictiv care apare în mai multe romane polițiste în rolul unui detectiv amator, cărți scrise de diferiți autori și publicate sub pseudonimul colectiv Carolyn Keene, între anii 1930 și 2003 (n.tr.)

Nero ridică din umeri, cu o urmă de zâmbet pe chipul lui de diavol arătos.

— Probabil.

Fumul plutește și coboară peste balustradă. Callum Griffin strigă în bibliotecă. Nero își ridică privirea spre scară.

— Ce se întâmplă...

— Nu contează, spun eu și îl apuc de braț. Trebuie să ieșim de-aici.

În timp ce-l trag în direcția bucătăriei de serviciu, nu-mi pot urma propriul sfat. Arunc o privire înapoi peste umăr. Callum Griffin stă în capul scărilor și se uită după noi cu o căutătură ucigașă.

Alergăm prin bucătărie, răsturnăm o tavă cu aperitive și apoi ieșim pe ușă, drept pe pajiște.

— Tu îl găsești pe Sebastian, eu pe Dante, spune Nero abandonându-și blonda fără o vorbă, ca s-o ia la fugă prin curte.

— Ce naiba...? rostește ea.

Eu alerg în direcția opusă, căutând silueta deșirată a fratelui meu mezin.

În interiorul conacului, o alarmă de incendiu începe să urle.

2

CALLUM GRIFFIN

Petrecerea Nessei începe în mai puţin de-o oră. Su încă retras cu părinţii mei în biroul tatălui meu. Biroul l este una dintre cele mai mari încăperi din casă, mai mai decât apartamentul principal sau decât biblioteca. U fapt care se justifică, pentru că firma este centrul famili noastre – scopul de bază al clanului Griffin. Sunt îndeajun de sigur că părinţii mei au făcut copii doar pentru a le pute distribui roluri în cadrul imperiului lor.

Cu siguranţă, ei plănuiseră să aibă mai mulţi copi Între mine şi Riona sunt patru ani şi şase între Riona ş Nessa. Intervalele cuprind şapte sarcini eşuate, fiecar terminându-se cu avorturi spontane sau cu naşterea unu copil mort.

Povara tuturor acestor prunci pierduţi stă pe umeri mei. Eu sunt cel mai în vârstă şi unicul fiu. Munca bărbaţilo familiei Griffin poate fi făcută doar de mine. Eu sunt cel car trebuie să ducă mai departe numele nostru şi moştenirea.

Riona s-ar enerva să mă audă spunând lucrurile astea. Ea se înfurie la orice aluzie cum că ar fi existând vreo diferență între noi pentru că eu sunt cel mai mare și mascul. Ea jură că nu se va căsători niciodată și nu își va schimba numele. Nici nu va aduce pe lume copii. Partea asta, efectiv, îi calcă pe nervi pe părinți.

Nessa este mult mai maleabilă. Le face pe plac celorlalți în detrimentul ei și nu ar face niciodată ceva care să-i supere pe dragii de bătrâni, mama și tata. Din păcate, ea trăiește într-o nenorocită de lume fantastică. Este atât de blândă și bună la suflet, încât nu are nici cea mai mică idee despre ce anume este nevoie ca să menținem această familie la putere. În consecință, în linii mari, nu este bună de nimic.

Asta nu înseamnă că nu îmi pasă de Nessa. Este atât de dulce, încât este imposibil să nu o iubești.

Sunt încântat să o văd atât de fericită astăzi. Este în al nouălea cer datorită petrecerii, chiar dacă nu prea are vreo legătură cu ea. Aleargă de colo-colo, gustând toate deserturile, admirând decorațiunile, fără vreo idee că singurul motiv pentru acest eveniment este să-mi asigur sprijinul în campania mea pentru a deveni consilier al celei de-a patruzeci și treia circumscripții electorale.

Alegerile au loc într-o lună. Circumscripția include toată partea de pe malul lacului: Lincoln Park, The Gold Coast și Old Town. Imediat după primar, funcția de consilier este cea mai puternică din orașul Chicago.

În ultimii doisprezece ani, funcția a fost deținută de Patrick Ryan, până când a fost trimis la închisoare. Înainte de asta, mama lui, Saoirse Ryan, a slujit timp de șaisprezece ani.

Ea a fost mult mai bună la treabă și, în mod demonstrabil, mai bună la a nu fi prinsă cu mâna în borcanul cu dulceață.

În multe privințe, să fii consilier este mai bine decât să fii primar. Ești împăratul cartierului tău. Datorită privilegiului consilierului, tu ai ultimul cuvânt asupra parcelării și dezvoltării imobiliare, asupra împrumuturilor și granturilor, legislației și infrastructurii. Poți face bani la început, la final și între timp. Totul trece prin mâinile tale, în timp ce fiecare îți rămâne dator. Este aproape imposibil să fii prins.

Și totuși, acești ratați lacomi sunt atât de aroganți cu banii lor obținuți prin escrocherii, încât reușesc fără încetare să intre în belele.

Eu nu voi fi așa. Am de gând să preiau conducerea celui mai puternic și mai bogat cartier din Chicago. Și apoi am de gând să-mi folosesc talentele în poziția de primar al întregului afurisit de oraș.

Pentru că asta fac cei din familia Griffin. Ne clădim imperiul. Nu ne oprim niciodată. Și niciodată nu suntem prinși.

Singura problemă este că funcția de consilier nu vine fără competiție. Bineînțeles că nu, doar este bijuteria coroanei puterii în acest oraș.

Adversarii mei principali sunt Kelly Hopkins și Bobby La Spata.

Hopkins n-ar trebui să fie o problemă. Ea este candidatul anticorupție, care vine cu promisiuni aberante pentru a face ordine în primărie. Este tânără, idealistă și habar n-are că înoată printre rechini ca o momeală. O voi distruge cu ușurință.

La Spata reprezintă o mică provocare.

El are foarte mult sprijin, care include sindicatele pompierilor și ale lucrătorilor din domeniul electricității, plus italienii. De fapt, nimeni nu îl place – este un bădăran lăudăros care își petrece jumătate de timp beat și cealaltă jumătate prins cu o nouă ibovnică. Dar el știe cum să perie persoanele potrivite și se-nvârte pe-aici de ceva timp. O mulțime de oameni îi sunt datori.

În mod paradoxal, el va fi mai dificil de eliminat decât Hopkins. Hopkins se bazează pe imaginea ei curată ca lacrima – imediat ce dezgrop vreo bârfă murdară despre ea (sau inventez ceva), este terminată.

Toată lumea știe deja defectele lui La Spata. Sunt lucruri vechi. Este atât de destrăbălat, încât oricum nimeni nu se așteaptă la nimic mai bun de la el. Va trebui să găsesc un alt unghi din care să-l distrug.

Asta este ceea ce discut acum cu părinții mei.

Tata se sprijină de birou cu brațele încrucișate la piept. Este înalt, în formă, cu părul cărunt, tuns cu stil, iar ochelarii cu rame din corn îi dau o alură de intelectual. Nu ai bănui niciodată că a fost doar o brută care distrugea rotule la Horseshoe[18] atunci când oamenii nu reușeau să-și plătească datoriile.

Mama este slabă și minionă, cu părul blond lins și tuns bob. Stă lângă fereastră, urmărindu-i pe cei de la serviciul de catering cum se instalează pe pajiște. Știu că este nerăbdătoare să ajungă acolo cât mai repede posibil, chiar dacă

[18] Horseshoe – posibilă aluzie la legendarul Horseshoe Hammond Casino (n.tr.)

nu va spune nimic despre asta până când întâlnirea noastră nu se va încheia. Poate semăna cu persoana mondenă desăvârşită, dar este la fel de adânc implicată în detaliile practice ale afacerii noastre ca şi mine.

— Asigură-te că vorbeşti cu Cardenas, spune tata. El are în subordine sindicatul pompierilor. Va trebui să-l mituim. Fii subtil în privinţa asta. Omului îi place să pretindă că nu se pretează la aşa ceva. Marty Rico va avea nevoie de promisiuni cum că noi vom schimba împărţirea pe zone pe Wells Street, ca el să-şi poată plasa apartamentele. Evident, noi vom renunţa la necesitatea locuinţelor accesibile. Leslie Dowell va fi şi ea aici, dar nu sunt sigur de ceea ce...

— Doreşte o extindere a şcolilor finanţate de stat, răspunde mama prompt. Oferă-i asta şi se va asigura că toate femeile din consiliul de educaţie te susţin.

Ştiam că trăgea cu urechea la discuţie.

— Riona se poate ocupa de William Callahan, spun eu. Are o slăbiciune pentru ea de un car de ani.

Mama strânge din buze. Consideră că este sub demnitatea noastră să folosim sex-appealul drept pârghie. Se înşeală. Nimic nu este sub demnitatea noastră dacă acea chestiune funcţionează.

Odată ce am parcurs lista cu oamenii cu care va trebui să bem cot la cot la petrecere, suntem gata să ne despărţim şi să ne apucăm fiecare de treabă.

— Altceva? îi spun eu lui tata.

— Nu în seara asta. Dar cândva, curând, trebuie să discutăm despre *Braterstwo*.

Fac o grimasă.

Mafia poloneză devine un spin din ce în ce mai agresiv în coasta mea. Sălbatici nenorociți care nu înțeleg cum se fac lucrurile în epoca modernă. Continuă să trăiască în timpul când rezolvai disputele tăind mâinile unui om și aruncându-l într-un râu.

Aş face asta dacă n-aş avea încotro, dar măcar încerc să ajung la un acord înainte de-a ajunge în acel punct.

— Ce-i cu ei?

— Tymon Zajac vrea să te întâlnească.

Asta-i grav. Zajac este şeful cel mare – Măcelarul din Bogota.

Nu vreau să vină în biroul meu.

— Hai să o discutăm mâine, îi spun eu tatei.

Nu mă pot concentra în seara aceasta.

— Bine, spune el şi îşi îndreaptă spatele, trăgând tivul hainei de la costum la loc.

Mama îi aruncă o privire rapidă, ca să se asigure că arată prezentabil şi-apoi îşi întoarce privirea spre mine.

— Asta-i ce porți deseară? întreabă ea, ridicând o sprânceană perfect îngrijită.

— Ce părere ai?

— Este un pic formal.

— Tata poartă costum.

— Vrea să spună că arăți ca un antreprenor de pompe funebre, remarcă tata.

— Sunt tânăr. Vreau să par matur.

— Mai ai nevoie şi de stil, spune el.

Oftez. Sunt foarte conştient de importanța imaginii. Toate costumele mele sunt făcute la comandă. La sfatul

asistentului meu, am început de curând să-mi îngrijesc cu atenție și barba. Totuși, devine obositor să-ți schimbi hainele de trei ori pe zi ca să-ți adaptezi perfect înfățișarea cu ocazia.

— Mă ocup de asta, le promit.

Când părăsesc biroul, o văd pe Riona pe hol. E deja îmbrăcată pentru petrecere. Mijește ochii spre mine.

— Ce făceați acolo?

Urăște să fie lăsată pe dinafară, indiferent despre ce-ar fi vorba.

— Treceam în revistă strategia pentru deseară.

— De ce nu am fost invitată?

— Pentru că eu sunt cel care candidează pentru funcția de consilier.

Două pete de culoare intense i-au apărut în obraji – semnul, încă din copilărie, că era ofensată.

— Am nevoie să discuți cu Callahan pentru mine, spun eu pentru a calma momentul și a-i da de veste că este utilă. Are să mă susțină dacă îl rogi tu.

— Da, o să te susțină, spune Riona cu aroganță, pentru că știe că deține controlul asupra șefului poliției. Nu arată rău, mai spune ea. Păcat de respirația lui.

— Nu sta prea aproape, atunci.

Dă din cap. Riona este un soldat de nădejde. Nu m-a dezamăgit niciodată.

— Unde este Nessa?

Ridică din umeri.

— Aleargă de colo-colo, Dumnezeu știe pe unde. Ar trebui să-i punem un clopoțel.

— Dacă o vezi, trimite-o la mine.

Încă nu apucasem să-i urez Nessei *La mulți ani* și nici nu-i oferisem cadoul. Fusesem al naibii de ocupat.

Alerg pe scări in sus și apoi pe tot holul spre apartamentul meu. Nu-mi place că, la treizeci de ani, încă locuiesc cu ai mei, dar este mai convenabil pentru muncă. În plus, trebuie să locuiești in cartier ca să fii consilier. Nu am timp să scotocesc piața imobiliară ca să-mi găsesc o locuință.

Măcar camera mea se află la capătul opus al casei față de apartamentul principal. Este mare și confortabilă, pentru că am dărâmat un perete când am revenit de la facultate, ceea ce mi-a permis să am propria cameră și biroul alăturat. Este aproape ca un apartament, separat de camerele tuturor celorlalți prin biblioteca masivă dintre ele.

Aud oaspeții care încep deja să sosească jos. Mă schimb in cel mai nou costum Zegna al meu și apoi cobor la parter să mă amestec printre invitați.

Totul merge lin, așa cum merge intotdeauna când mama este șefa. Îi zăresc părul blond lins și tuns scurt de partea cealaltă a pajiștii și îi aud râsul ușor, cultivat, in timp ce își face un punct de onoare să circule printre toți oaspeții importanți și foarte plictisitori.

Îmi urmez și eu drumul de-a lungul listei cu Cardenas, Rico și Dowell, pe măsură ce sosește fiecare.

După vreo oră, incep focurile de artificii. Au fost programate să coincidă cu apusul, astfel că exploziile strălucitoare se detașează pe cerul abia intunecat. E o noapte calmă, iar lacul la fel de neted ca sticla. Focurile de artificii se reflectă pe apa de dedesubt.

Majoritatea oaspeţilor se întorc să urmărească specta-
colul, cu feţele luminate de focuri şi gurile căscate de sur-
priză.

Nu mă deranjez să privesc artificiile şi profit de ocazie
să examinez în amănunt mulţimea pentru a găsi pe cineva
cu care ar fi trebuit să discut şi pe care aş fi putut să-l ratez.

În schimb, dau cu ochii de cineva care în mod categoric
nu a fost invitat – un puşti înalt cu părul negru, care stă cu
un grup de prieteni de-ai Nessei. Îi domină, realmente –
trebuie să aibă un metru nouăzeci şi cinci, pe puţin. Sunt
aproape sigur că este un afurisit de Gallo. Mezinul.

Atenţia îmi este distrasă de Leslie Dowell, care mă abor-
dează din nou. Până să îmi arunc privirea înapoi spre grup,
puştiul cel înalt a dispărut. Va trebui să vorbesc cu cei de la
pază, ca să le spun să fie cu ochii în patru.

Mai întâi, mâncare. Abia dacă am avut timp să mănânc
azi. Apuc câţiva creveţi de pe bufet, uitându-mă în jur după
o băutură potrivită.

Chelnerii circulă prin mulţime cu nişte cupe cu şam-
panie. Nu vreau rahatul ăla, iar coada la bar este prea lungă.
Ceea ce-mi doresc de fapt este un Egan's Ten-Year Single
Malt... sus în biroul meu.

De fapt, de ce naiba nu? Am făcut deja turul celor mai
importante personaje. Pot s-o şterg pentru o clipă.

Am să revin când ajunge aici cântăreaţa aia pop. E un
răsfăţ din partea tatei. Nu ştiu dacă vrea s-o facă fericită pe
Nessa pentru că ea este îngeraşul lui sau dacă vrea doar să
se dea mare. În orice caz, oaspeţii vor fi încântaţi.

O să mă întorc la timp.

Intru în casă şi-apoi urc scările spre aripa mea. În birou, am un mic bar – nimic ostentativ, doar câteva sticle de băuturi mai deosebite şi un mini-congelator. Scot un pahar mare şi greu, arunc în el trei cuburi de gheaţă uriaşe şi torn pe deasupra o măsură sănătoasă de whiskey. Inhalez mireasma îmbătătoare de pere, lemn şi fum. Apoi înghit savurând senzaţia arzătoare din gât.

Ştiu că ar trebui să cobor la petrecere, dar serios, acum că sunt aici în pace şi linişte, am să mă bucur de pauză. Trebuie să ai un anume nivel de narcisism ca să vrei să fii politician. Trebuie să te hrăneşti cu atenţia şi strângerile de mână.

Mi se rupe de amândouă. Sunt împins doar de ambiţie. Vreau control. Bogăţie. Influenţă. Vreau să fiu intangibil.

Campania mă extenuează.

În loc să mă îndrept spre scări, aşa cum aveam de gând, mă întorc spre bibliotecă.

Aceasta este una dintre camerele mele preferate din casă. Rar intră cineva aici în afară de mine. Este linişte. Mirosul de hârtie şi piele combinat cu cel al buştenilor de mesteacăn este liniştitor. Mama aprinde focul în fiecare seară spre binele meu. Restul casei este atât de excesiv dotat cu aer condiţionat, încât niciodată nu este prea cald pentru un foc mic în şemineu.

Deasupra poliţei se află tabloul stră-stră-stră-bunicii mele, Catriona. A venit în Chicago în timpul foametei[19]. Avea cincisprezece ani când a traversat oceanul de una

---

[19] Marea foamete irlandeză (1845-1852), cauzată de boala cartofilor, a dus la moartea a un milion de oameni şi la emigrarea altor milioane, devastând Irlanda. (n. tr.)

singură, cu trei cărți în valiză și doi dolari într-o gheată. lucrat ca servitoare pentru un om bogat din Irving Par Când acesta a murit, i-a lăsat casa și aproape trei mii d dolari în bani gheață și obligațiuni. Ziarele au scris că a fi avut o relație secretă. Copiii lui au spus că ea l-a otrăv și-a falsificat testamentul. Catriona a preluat casa și a trans format-o într-un bar.

Ea a fost primul Griffin din America. Părinților m le place să spună că noi descindem din prințese irlande cu același nume, deși eu prefer adevărul. Noi suntem vis american: o familie care se ridică de la rangul unei servitoar la cel al primarului orașului Chicago. Sau așa sper eu.

Mă așez o clipă să sorb din băutură și apoi derule emailurile. Niciodată nu pot sta liniștit mult timp.

Aud un zgomot și mă opresc o clipă, gândindu-mă c probabil trebuia să fie cineva din personal afară pe ho Pentru că nu mai aud nimic, mă întorc la telefon.

Apoi două lucruri se întâmplă în același timp:

Miros ceva care îmi face părul măciucă. Fum, dar nu fumul simplu de lemne – ci un miros chimic, oribil.

Odată cu asta, un zgomot ca o respirație bruscă, dar de zece ori mai zgomotoasă. Apoi, un val de căldură și lumină, în timp ce draperiile iau foc.

Sar din fotoliu, strigând Dumnezeu știe ce. Sunt incoerent și intru în panică, întrebându-mă ce naiba se întâmplă și ce ar trebui să fac.

După asta, devin rezonabil.

Draperiile ard probabil de la o scânteie desprinsă din șemineu. Trebuie să găsesc un extinctor înainte ca întreaga casă să fie mistuită de foc.

Asta are sens.

Până când o persoană complet străină sare din spatele unui fotoliu și țâșnește pe lângă mine afară din birou.

Înțelegerea faptului că nu fusesem singur în bibliotecă este un șoc brutal. Sunt atât de surprins, încât nici măcar nu privesc atent intrusul. Înregistrez doar că e de înălțime medie și are părul negru.

Apoi, atenția mi se deplasează din nou spre flăcările care cresc rapid și se răspândesc deja spre tavan și covor. În câteva minute, biblioteca va fi în flăcări.

Țâșnesc pe hol spre dressing, unde știu că păstrăm un extinctor. Dau buzna înapoi în bibliotecă, trag știftul de siguranță și pulverizez cu spumă toată partea de încăpere cuprinsă de flăcări, până când toți tăciunii se sting.

Când sunt gata, căminul, fotoliile și portretul Catrionei sunt toate îmbibate cu spuma aia chimică albă. Mama o să fie al naibii de furioasă.

Asta îmi amintește de cealaltă persoană implicată în acest dezastru. Mă reped spre capul scărilor, exact la timp ca să zăresc trei persoane care reușesc să fugă: o fată blondă care seamănă al naibii de mult cu Nora Albright, o brunetă pe care n-o cunosc și Nero, afurisitul de Gallo.

Am știut eu că cei din familia Gallo s-au furișat înăuntru!

Întrebarea este *de ce*?

Rivalitatea dintre familiile noastre este atât de veche, încât urcă aproape până la Catriona. În timpul Prohibiției[20],

---

[20] Prohibiție – perioada anilor 1920-1933 din istoria Statelor Unite ale Americii, cunoscută și sub numele de Nobilul Experiment, în timpul căreia vânzarea, producerea, consumarea și transportarea de alcool și de băuturi alcoolice au fost interzise la nivel național (n.tr.)

străbunicii noștri s-au luptat pentru controlul asupra distileriilor ilegale din partea de nord a orașului. Conor Griffin a câștigat. Acei bani au alimentat familia noastră de atunci încolo.

Însă italienii nu se lasă doborâți ușor. La fiecare transport de băutură pe care Conor îl punea la cale, Salvator Gallo îl aștepta ca să deturneze camioanele, să sustragă lichiorul și să încerce să i-l revândă apoi la un preț dublu.

Mai târziu, familia Griffin a preluat controlul asupra pariurilor de la hipodromul Garden City, în timp ce familia Gallo administra jocuri de noroc în oraș. Când alcoolul a devenit din nou legal, familiile noastre au deschis baruri rivale, cluburi de noapte, taverne de striptease și bordeluri.

În zilele noastre, familia Gallo s-a mutat în industria construcțiilor. S-au descurcat destul de bine. Din păcate, interesele noastre par a fi mereu în conflict. Cum se întâmplă chiar acum – ei îl susțin pe Bobby La Spata pentru poziția mea de consilier. Poate pentru că îl plac pe La Spata. Poate pentru că vor să mă scoată din sărite încă o dată.

Oare au venit aici în seara asta ca să stea de vorbă cu unii dintre oaspeții cu vot decisiv?

Mi-ar plăcea să pun mâna pe unul dintre ei ca să-l întreb. Dar până să-i depistez pe cei de la firma de pază pe care i-am angajat pentru seara asta, familia Gallo a dispărut demult, cu tot cu puștiul cel deșirat.

La naiba.

Revin în bibliotecă să reevaluez paguba. Este o dezordine de nedescris – o dezordine fumegândă, urât mirositoare și umedă. Mi-au distrus partea mea preferată din casă.

Şi totuşi, de ce au ajuns până aici?

Cercetez, incercând să pricep ce au căutat.

Nu există nimic important în bibliotecă – toate documentele şi înregistrările importante se află în biroul tatălui meu. Banii lichizi şi bijuteriile sunt păstrate în seifurile împrăştiate peste tot prin casă.

Prin urmare, de ce?

Atunci îmi cad ochii pe şemineul stropit cu spumă. Văd ceasul-caleaşcă şi clepsidra. Însă ceasul de buzunar al bunicului meu lipseşte.

Caut în jur – pe jos, chiar şi printre tăciunii rămaşi din buştenii de mesteacăn, în caz că ceasul ar fi căzut cumva înăuntrul şemineului.

Nimic. Nu-i de găsit nicăieri.

Macaronarii ăia afurisiţi l-au furat.

Mă întorc valvârtej la parter, unde petrecerea a reînceput după întreruperea alarmei de incendiu. Nessa chicoteşte cu nişte prieteni de-ai ei. Aş putea să o întreb dacă ea l-a invitat pe Sebastian Gallo, dar nici chiar ea n-ar putea fi îndeajuns de naivă s-o facă. Arată atât de fericită în pofida agitaţiei! Nu vreau s-o întrerup.

Nu le arăt aceeaşi curtoazie şi prietenilor ei. După ce o zăresc pe Sienna Porter, o prind de braţ şi o trag puţin mai departe de Nessa.

Sienna este o roşcovană mică şi slăbuţă de la colegiul Nessei. Am surprins-o privindu-mă pe furiş o dată sau de două ori mai înainte. Mai important, sunt destul de sigur că ea este una din fetele care vorbea cu Sebastian ceva mai devreme.

Sienna nu protestează că o trag deoparte. Se înroșește toată și spune:

— Sa...salut, Callum.

— Ai vorbit cu Sebastian Gallo mai devreme? o întreb.

— Ah, păi... el vorbea cu mine. Adică... cu noi toți. Nu cu mine în mod special.

— Despre ce?

— Despre March Madness[11], mai ales. Știi că echipa lui a jucat în prima rundă...

Dau din cap și o întrerup.

— Știi cine l-a invitat în seara asta?

— N-nu, se bâlbâie ea cu ochii mari. Dar dacă vrei, aș putea să-l întreb...

— Ce vrei să spui?

— Cred că se întâlnește cu noi la Dave & Buster's mai târziu.

— La ce oră? întreb eu și îi strâng brațul un pic cam tare.

— Cred că la zece? spune ea făcând o grimasă.

Bingo. Îi dau drumul. Ea își freacă brațul cu cealaltă mână.

— Mulțumesc, Sienna.

— Nicio problemă, spune ea, cu totul nedumerită.

Îmi scot telefonul și îl sun pe Jack Du Pont. Suntem prieteni din liceu. El lucrează ca bodyguard-ul și executantul meu atunci când am nevoie de unul. De vreme ce am

---

[11] March Madness, Nebunia din Martie, este termenul informal pentru turneele naționale de baschet masculin și feminin ale colegiilor, desfășurate în fiecare primăvară în SUA. (n.tr.)

angajat o intreagă echipă de pază pentru petrecere, el n-a mai venit in seara asta. S-au dovedit a fi al naibii de inutili, aşa că am nevoie de Jack acum.

Răspunde după primul apel.

— Alo, şefu'.

— Vino să mă iei. În clipa asta.

3

AIDA

Ne înghesuim în mașina lui Nero, care se îndepărteaz în trombă de casa familiei Griffin, cât de repede putem făr să răsturnăm vreun participant la petrecere. Eu și Ner strigăm de bucurie, Dante privește încruntat, iar Sebastia pare întrucâtva curios.

— Ce naiba ați făcut? insistă Dante.

— Nimic! spun eu.

— Atunci de ce gonim de parcă am avea zece polițișt pe urmele noastre?

— Nu avem. Eu tocmai am fost prinsă în casă... de Callum Griffin.

Alarmă imediată din partea lui Dante.

— Ce-a spus?

— Nimic. Nici măcar nu am vorbit.

Dante își plimbă privirea de la Nero la mine și înapoi, în timp ce sprâncenele lui groase sunt atât de încruntate, încât arată ca o singură linie dreaptă care îi atârnă chiar deasupra ochilor. Nero se străduiește să pară nonșalant, urmărind drumul. Sebastian arată complet inocent pentru că este inocent – el doar a băut o Diet Coke cu o roșcovană.

Cred că Dante o să renunțe.

Însă chiar atunci, el se repede și mă apucă brusc de păr, trăgându-mă spre el. Pentru că părul este strâns legat de cap, gestul mă aruncă brusc înainte peste scaune.

Dante mă miroase și apoi mă împinge înapoi dezgustat.

— De ce miroși a fum?

— Nu știu.

— Minți. Am auzit o alarmă pornită în casă. Spune-mi adevărul chiar acum sau îl sun pe tata.

Îl privesc încruntată la rândul meu, dorindu-mi să fiu la fel de înaltă precum Dante și să am brațe de gorilă, care arată de parcă ar putea să te sfâșie în bucăți. Atunci aș fi mult mai intimidantă.

— Bine, spun în cele din urmă. Eram în biblioteca de la etaj. A izbucnit un mic foc...

— UN MIC FOC?

— *Da.* Dacă te mai răstești, nu-ți mai spun nimic.

— Cum a pornit acel foc?

Mă foiesc pe scaunul meu.

— S-ar putea ca eu... din greșeală... să fi lăsat draperiile să ajungă un pic la șemineu.

— *Porca miseria*[22], Aida, înjură Dante. Am mers acolo doar ca să le bem băutura și să vedem focurile de artificii, nu să le dăm foc la casă!

— Nu o să ardă până la temelie, ripostez eu, crezând doar pe jumătate ce spun. Ți-am spus, Callum era chiar acolo.

---

[22] Porca miseria (în ital. în orig.), expresie dură folosită cu precădere în Italia – măi să fie, fir-ar să fie, porcăria naibii, la dracu' etc. (n. tr.)

— Asta nu-i un avantaj! explodează Dante. Acum el știe că tu ai făcut-o!

— Nu poate ști. Nici măcar nu știe cine sunt.

— Mă îndoiesc profund. Nu este la fel de prost ca voi ceilalți.

— De ce sunt și eu inclus în asta? protestează Sebastian.

— Pentru că ești prost, spune Dante. Chiar dacă nu ai făcut nimic special în seara asta.

Sebastian râde. Este imposibil să-l superi.

— *Tu* unde erai? întreabă Dante întorcându-se spre Nero.

— Eram la parter, spune Nero calm. Cu Nora Albright. Tatăl ei deține Fairmont în Millennium Park. Cândva, el m-a numit *mic criminal alunecos*. Așa că i-am tras-o fiică-sii în sufrageria oficială a familiei Griffin. Ca să spun așa, am împușcat doi iepuri dintr-o dată, din punct de vedere al răzbunării.

Dante clatină din cap cu neîncredere.

— Nu-mi vine să cred, oameni buni. Vă comportați ca niște copii. N-ar fi trebuit să vă las să mergeți acolo.

— Ah, *basta*, spune Nero, nefiind dispus să accepte insultele lui Dante chiar dacă îi vine să explodeze. De când ești tu băiat cuminte? Îi urăști pe bădăranii ăia irlandezi la fel de mult ca și noi. Cui îi pasă că le-am stricat petrecerea?

— O să vă pese dacă Griffin Callum câștigă poziția de consilier. O să ne lege fedeleș cu birocrația și o să ne închidă toate proiectele. O să ne îngroape.

— Mda? spune Nero, mijindu-și ochii negri. Atunci îi vom face o vizită cu un baston electric pentru vite și-un

cleşte. Mergem să-l prelucrăm până când are să devină mai cooperant. Nu mă tem de cei din familia Griffin.

Dante clatină din cap, prea iritat ca să mai încerce să mai discute raţional cu noi.

Sunt împărţită în două. Pe de o parte, am fost un pic imprudenţi. Pe de alta, să fiu al naibii, expresia de pe faţa lui Callum Griffin în clipa când biblioteca a luat foc a fost nepreţuită.

— Virează aici, îi spune Sebastian lui Nero, arătând cu degetul.

Nero o ia la dreapta pe Division Street.

— Unde crezi că mergem? întreabă Dante încă supărat.

— Unii dintre puşti o să-şi piardă vremea pe-aici după petrecere şi le-am spus c-o să ne vedem.

— Lăsaţi naibii povestea asta. Trebuie să mergeţi cu toţii acasă.

Nero a oprit deja maşina la curbă. Sebastian sare din decapotabilă aruncându-şi picioarele lungi pe deasupra, la fel de uşor ca atunci când se dă jos din pat.

— Îmi pare rău, big brother, spune el zâmbitor. Nu am nicio oră de stingere. Iar tu nu eşti mama.

Nero pare să-şi dorească să facă acelaşi lucru, dar trebuie să-l ducă pe Dante acasă. Confruntată cu big brother nervos şi perspectiva de-a fi denunţată tatei, îmi spun că Sebastian are o idee bună. Mă caţăr peste scaun şi sar din maşină.

— Întoarce-te imediat! strigă Dante.

Eu alerg deja după Sebastian şi strig peste umăr:

— Ajung acasă în câteva ore! Nu mă aşteptaţi!

Sebastian încetineşte când mă aude venind. Chiar şi

atunci când merge agale, tot trebuie să alerg ca să țin pasul. Nenorocitele alea de picioare lungi ale lui.

— Focul chiar a fost un accident?

— Mai mult sau mai puțin, spun eu și ridic din umeri.

Chicotește.

— Nici măcar n-am ajuns să văd interiorul casei. Pariez că este frumoasă.

— Mda. Dacă îți plac culorile pastelate.

Sebastian își indeasă mâinile în buzunare și-și continuă mersul. Părul îi atârnă peste ochi. Are părul cel mai cârlionțat dintre noi toți. Probabil l-ar putea transforma într-o coafură afro dacă ar vrea.

— Nessa arăta minunat.

— Mda, e tare drăguță, conced eu. Să nu-ți vină vreo idee – Papa ar face apoplexie.

— Nu-mi vine, spune Sebastian. Tu știi ce spunea mereu mama: „Apa liniștită nu are nevoie de mai multă apă – tu ai nevoie de vânt ca să-ți pui în mișcare vela". Probabil că trebuie să dau peste o mică nebună ca tine.

Râd forțat spre el.

— Dacă mă voi căsători, în mod categoric va fi cu cineva care să nu mă bată la cap. Îți poți imagina cum e să treci de la a fi dirijat de Dante la a fi dirijat de altcineva? La naiba cu asta. Aș prefera să fiu singură pe vecie. De fapt, nu m-ar deranja deloc.

Ne apropiem de Dave & Buster's. Văd prin vitrină că prietenii lui Sebastian nu sunt încă înăuntru.

— Ce să facem cât așteptăm? mă întreabă Sebastian.

— Sunt locuri cu înghețată prin preajmă?

— N-ai mâncat la petrecere?

— Ba da, am spus eu și ridic din umeri din nou. Dar asta s-a întâmplat demult.

Seb râde.

— N-o să refuz o înghețată.

Mergem puțin mai departe, spre lac, până când dăm peste-un loc care are o mașină de înghețată. Sebastian își ia o cupă, eu un cornet. Ieșim afară pe faleză să le mâncăm, mergând de-a lungul debarcaderului ca să ne putem uita spre apă.

Lacul este atât de mare, încât arată ca un ocean. Are valuri la fel ca marea și furtuni puternice. Nu chiar acum, totuși. În clipa asta, apa este mai liniștită decât am văzut-o vreodată. Mergem tot drumul până la capătul debarcaderului, până la punctul care ajunge cel mai departe pe lac.

Sebastian își termină înghețata înainte de-a-și azvârli cupa în cel mai apropiat coș de gunoi. Eu mai am încă de lucru la cornetul meu.

Sporovăim despre orele lui la școală și despre ale mele. Eu frecventez cursuri la Loyola[13] – câte puțin din toate. Psihologie, științe politice, finanțe, marketing, istorie. Îmi place să frecventez orice mă interesează pe moment. Din păcate, nu sunt sigură cum au să se adune toate ca să dea o diplomă universitară.

Cred că Papa are să se supere din cauza mea. Știu că el ar dori să termin și să vin să lucrez cu el cu normă întreagă.

---

[13] Loyola – Universitate cu acest nume din Chicago, fondată în 1870 de Ordinul Iezuiților, una dintre cele mai mari universități catolice din Statele Unite ale Americii (n.tr.)

Dar nu o să mă lase să fac chestii interesante sau dificil
pentru asta, îi are deja pe Dante și pe Nero. O să mă închi
într-un birou anost cu sarcini care să mă țină ocupată.
asta sună ca o mizerie de coșmar pentru mine.

Eu sunt mezina familiei și singura fată. Nu au exist
niciodată prea multe așteptări în ceea ce mă privește. Poat
dacă mama ar mai fi în viață, situația ar fi alta. Dar eu
efectiv, mi-am făcut de cap toată viața mea. Atât timp că
nu m-am băgat prea mult în bucluc, tata a avut lucruri ma
importante pentru care să-și facă griji.

Frații mei îmi sunt buni prieteni, dar ei își au propriil
lor vieți.

Nimeni nu prea are nevoie de mine.

Nu mă plâng de asta. Îmi place să fiu liberă și făr
griji. Chiar în clipa asta, îmi petrec timpul cu Seb, mânân
înghețată și mă bucur de-o seară de vară. Ce altceva im
mai trebuie?

Mulțumirea asta durează cam cinci secunde. După car
îmi ridic privirea și văd doi bărbați care merg spre noi
Unul poartă costum, celălalt, un hanorac și blugi. Tipul îr
costum are părul negru, proaspăt tuns, și mâinile strânse îr
pumni pe lângă corp. Expresia de furie de pe chipul lui îm
este prea bine cunoscută, de vreme ce am văzut-o ultima
dată în urmă cu patruzeci de minute.

— Seb, șoptesc eu, făcându-l pe fratele meu să se îndrepte cât e de lung.

— Ăla este Callum Griffin? mormăie el.

— Da.

— Ia uite pe cine avem noi aici, spune Callum.

Vocea lui este gravă, rece și plină de mânie. Are ochii extrem de albaștri, dar nimic frumos la ei. Un albastru dureros de intens, singura culoare care îl definește.

Nu știu cine este tipul care stă lângă Callum. Arată ca o brută a naibii. Are conformația unui boxer, capul ras și un nas oarecum aplatizat, ca și cum ar fi primit o lovitură sau două. Pariez că el a dat mult mai multe.

Sebastian vine mai aproape de mine și un pic în fața mea, protejându-mă cu trupul.

— Ce dorești? îi spune lui Callum.

Sebastian nu este nici pe departe la fel de intimidant ca Dante sau la fel de agresiv precum Nero. Totuși, el este mai înalt decât Callum și bruta lui. Are vocea la fel de severă ca întotdeauna.

Callum pufnește sfidător. Are o față frumoasă – sau cel puțin, ar trebui să fie. N-am văzut niciodată o expresie atât de rece. Pare să urască totul. În special pe mine.

Nu că aș putea să-l învinovățesc în totalitate pentru asta.

— Ce se întâmplă cu voi, italienii? spune el și rânjește. Unde v-ați deprins manierele? Veniți la o petrecere unde nu sunteți invitați. Îmi mâncați mâncarea, îmi beți băutura. Apoi, pătrundeți ilegal în casă și încercați să-i dați, *la naiba*, foc. În plus, îmi șterpeliți...

Sebastian se crispează. Nu mă privește, dar știu că ar vrea.

Nici eu nu înțeleg prea bine despre ce naiba vorbește Callum. Apoi, îmi amintesc de ceasul pe care îl am încă în buzunarul din față al pantalonilor. Uitasem complet de el.

— Uite, spune Sebastian, focul a fost un accident. Nu vrem să avem necazuri.

— Ei bine, asta e doar un rahat, nu-i așa? spune Callı încet. Ați venit să căutați necazuri. Și acum, le aveți.

Nu e ușor să-l enervezi pe Sebastian. Să-i amenințiı su oara este un mijloc de-a o face. Brusc, îi sare muștarul, strânge pumnii la rândul lui și pășește fără ezitare în fața m

— Te crezi vreun soi de tip dur care își aduce amicul el? spune Sebastian, mișcându-și brusc capul spre boxe nemișcat și tăcut. Și eu am frați. Mai bine te-ai duce dra înainte să-i chem să-ți jupoaie pielea albă ca un crin.

Nu-i rău, Seb. Pentru cineva care nu prea e obișnuit amenințe, a ieșit destul de amenințător.

Totuși, eu nu am nevoie să fiu protejată. Prin urma țâșnesc înainte, ajung chiar lângă Sebastian și spun:

— Mda, șterge-o înapoi la micul vostru conac sofistic Vrei să te joci de-a gangsterul? Ești doar o curvă de poli cian. Ce o să faci, o să ne condamni la moarte?

Callum Griffin mă fixează cu privirea lui împietri Are sprâncene groase și negre, deasupra ochilor pali, ca gheață. Efectul este inuman și neplăcut.

— Asta-i o bună observație, spune el încet. Chiar a o imagine de protejat. Dar este ciudat... nu cred că este ı meni prin preajmă în acest moment.

Debarcaderul este gol pe toată lungimea. Sunt oame pe la magazinele de pe Division Street. Dar nimeni nu e suficient de aproape să ne audă dacă țip.

Mi se pune un nod în gât.

Nu îmi este teamă foarte des. În clipa asta, sunt speria În ciuda celor spuse, nu-l cred slab pe Callum. Este înalt bine făcut. Și mai presus de toate, mă privește fix fără nic

urmă de teamă. Nu se întreabă ce ar trebui să facă. A decis deja.

Callum face semn cu capul spre executant. Boxerul face un pas în față, cu pumnii ridicați. Înainte ca eu să pot scoate o vorbă sau să mă pot mișca, acesta îl lovește pe Sebastian de patru ori - de două ori în față și de două ori în corp.

Lui Sebastian îi țâșnește sângele din nas. Se apleacă înainte gemând. Încearcă să riposteze – toți frații mei s-au antrenat să lupte într-un fel sau altul –, dar dacă Dante și Nero și-au câștigat îndemânarea pe străzi, interesul lui Sebastian a fost mereu sportiv, nu violent. Cu raza lui de acțiune mai mare, reușește totuși câteva lovituri. Una dintre loviturile cu pumnul îl face pe boxer să se retragă împleticindu-se. Bătăușul blochează celelalte lovituri ale lui Sebastian înainte de-a-l lovi pe fratele meu în rinichi cu un pumn care îl face să se îndoaie și să se prăbușească la pământ.

Întreaga bătaie durează probabil zece secunde. Nici eu nu stau pe loc – încerc să-l lovesc pe tip dintr-o parte, reușind să-l pocnesc o dată peste ureche. Mă împinge cu mâna atât de tare, că sunt gata-gata să cad.

Atunci, mă arunc spre Callum și îl prind de falcă. El mă îmbrâncește cu putere în piept. De data asta, dau înapoi și îmi izbesc partea din spate a capului de balustrada debarcaderului.

Callum pare un pic surprins, ca și cum n-ar fi avut de gând să facă asta. Expresia feței i se înăsprește și spune:

— Unde-i ceasul, degenerați afurisiți?

— Ceasul tău nu-i la noi, spune Sebastian scuipând sânge pe scândurile de lemn ale debarcaderului.

Ceasul e la mine. Dar nu i-l voi da acestui nesimți
rahat.

Boxerul îl apucă pe Sebastian de păr și îl plesn
peste falcă. Lovitura este atât de puternică, încât, pent
secundă, lumina se stinge din ochii lui Seb. Clatină din
ca să se limpezească, dar pare amețit.

— Depărtează- te de el! țip eu, încercând să mă rid
picioare.

Capul mi se învârte, iar stomacul mi se întoarce pe
Partea din spate a capului îmi pleznește de durere. Pa
că am un cucui de mărimea unui ou.

— Dați-mi ceasul, repetă Callum.

Boxerul îl lovește pe fratele meu în coaste ca să-l î
rajeze. Sebastian geme și se prinde cu mâna de partea lo
Vederea acestui monstru care îl bate pe cel mai mic ș
mai bun frate al meu mă scoate din minți. Vreau să-i
pe cei doi bărbați. Vreau să-i îmbib cu benzină și să le
foc la fel ca nenorocitelor ălora de draperii.

Nu am benzină, așa că bag mâna în buzunar și
ceasul. Îi simt greutatea în palmă. Îl ridic deasupra capu
ținându-l strâns.

— Asta e ce cauți? strig eu.

Privirea lui Callum se deplasează spre pumnul meu
fixează acolo și, pentru o clipă, fața i se destinde de ușur

Apoi, înclin din nou brațul și azvârl afurisitul de cea
lac de parcă aș fi efectuat lovitura de deschidere la Wrig
Field[24].

---

[24] Wrigley Field este un stadion de baseball situat în Chicago, Illinois, „ca
echipei Chicago Cubs. (n. tr.)

Efectul asupra lui Callum Griffin este incredibil. Fața îi devine albă ca varul.

— *Nuuuu*! urlă el.

Și pe urmă, face cel mai nebunesc gest dintre toate.

Se avântă peste balustradă și plonjează în apă, în costum și toate celelalte.

Boxerul se holbează după șeful său cu uimire. Este derutat, nefiind sigur ce să facă fără instrucțiuni.

Se uită înapoi spre Seb. Ridicând un picior încălțat cu gheată, lovește cu toată puterea peste genunchiul lui Sebastian.

Sebastian țipă.

Eu năvălesc asupra boxerului. Sunt mai scundă decât el și cântăresc mult mai puțin, dar mă las în jos și mă reped la genunchii lui, reușind să-l dobor. Asta ajută, pentru că el se împiedică de picioarele întinse ale lui Sebastian.

Cade și se izbește puternic de ponton. Eu lovesc cu pumnii și burdușesc fiecare bucățică din el la care pot ajunge. Cu piciorul sănătos, Sebastian se ridică din nou și îl lovește pe boxer drept în față. Sar și eu și îl lovesc de câteva ori.

Tipul ăsta este afurisitul de Terminator. Nu rămâne pentru mult timp întins pe jos; deja se apropie, mormăind. Eu prind brațul lui Seb și îl trag în sus. Bietul de el țipă când i se lasă prea multă greutate pe piciorul rănit.

Arunc brațul lui Sebastian pe după gâtul meu. Înclinându-se foarte mult spre mine, Seb reușește să înainteze, jumătate sărind și jumătate șchiopătând. Este ca o cursă de coșmar pe trei picioare, unde premiul este să nu fii ucis

de acel boxer sau de Callum Griffin odată ce va realiza că nu există nicio șansă să găsească ceasul în lacul negru ca smoala și rece ca gheața.

Capul continuă să-mi zvâcnească de durere. Debarcaderul pare nesfârșit. Continui să-l trag pe Sebastian, dorindu-mi să nu fi fost atât de înalt și atât de greu.

Pe măsură ce ne apropiem, în sfârșit, de stradă, risc o privire peste umăr. Boxerul se apleacă peste balustradă, probabil căutându-și șeful. E posibil să strige ceva; nu-mi dau seama de aici.

Callum... sper că s-a înecat.

Pentru că dacă nu s-a dus la fund, am sentimentul că o să-l revăd foarte curând.

4

CALLUM

Nu știu ce a fost în capul meu atunci când am sărit după ceasul acela.

În clipa când lovesc apa, încă extrem de rece, prea puțin încălzită de vremea de vară timpurie, senzația de rece este ca o palmă peste față, care mă și trezește.

Sunt atât de disperat, încât continui să mă scufund cu ochii deschiși, căutând o sclipire metalică de aur în apa întunecată.

Bineînțeles, nu este nimic de văzut, absolut nimic. Apa de sub debarcader este agitată, plină de nisip și poluanți. Chiar și la amiază, soarele abia dacă pătrunde. Noaptea, este ca uleiul de motor.

Costumul îmi strânge brațele și picioarele, pantofii mei eleganți mă împovărează. Dacă n-aș fi un înotător puternic, aș putea fi într-o mare încurcătură. Valurile încearcă să mă izbească de pilonii puternici, acoperiți cu scoici tăioase și lipitori.

Trebuie să înot mai departe de debarcader înainte de-a mă putea întoarce spre mal. E nevoie de ceva timp, suficient încât Jack să intre în panică, până când mă voi fi

târât pe nisip, murdar, ud fleașcă și mai furios decât am fost vreodată în toată viața mea.

Scorpia aia afurisită!

Niciodată n-am știut prea multe despre mezina Gallo. Tatăl ei o ține departe de lumina reflectoarelor, iar ea nu se implică în afacerile familiei, din câte știu.

Când ne-am apropiat de ea și de fratele ei pe debarcader, aproape că m-am simțit vinovat. Pare tânără, cu puțin mai în vârstă doar decât Nessa. Și frumoasă, ceea ce n-ar fi trebuit să-mi afecteze decizia, dar a făcut-o. Piele de culoare închisă, păr negru, ochi cenușii înguști, ușor ridicați la colțuri... S-a încordat când ne-am apropiat, pentru că ne-a observat înaintea lui Sebastian.

Am avut o tresărire de vinovăție când am văzut cum Sebastian a făcut un pas în fața ei ca s-o protejeze. La fel aș fi făcut și eu pentru sora mea.

Dar înălțimea fetei și părul... mi-au adus aminte de persoana care a fugit din bibliotecă și am început să bănuiesc că ea era cea care a pornit focul.

A făcut un pas în față și a început să țipe cu temperamentul și vocabularul unui marinar călit pe mare. Am început să fiu sigur că ea era cea care pătrunsese pe furiș în casa noastră.

În loc să-mi dea ceasul, ea l-a aruncat peste balustradă. Atunci am realizat că fața cea frumoasă ascundea sufletul unui demon. Fata asta e răul absolut, cea mai rea din toată familia. Merită orice primește.

Întrebarea este: ce o să fac eu în privința asta?

Chiar acum, îmi doresc să-i ucid pe toți până la unul. Dar nu-mi pot permite acel gen de masacru exact înainte

de alegeri. Prin urmare, presupun că va trebui doar să aleg cea mai bună alternativă – să-i falimentez pe nemernici.

Ei au încercat să-mi ardă casa din temelie – eu o să dau foc turnului pe care ei îl construiesc pe Oak Street.

Acesta va fi aperitivul. Felul principal va fi să le ruinez toate restaurantele și cluburile de noapte aflate în subordinea lor.

Fanteziile focului iadului pe care intenționez să-l năpustesc asupra capetelor lor sunt singurul lucru care îmi ține de cald în timp ce merg cu pași grei pe stradă, în pantofii mei eleganți uzi leoarcă și costumul îmbibat de apă.

Jack aleargă alături de mine, rușinat că a lăsat un puști și pe surioara acestuia să ne înfrângă. Își dă seama că sunt într-o dispoziție criminală, așa că nu spune nimic care să înrăutățească lucrurile. El însuși are nasul plin de sânge și o tăietură deasupra sprâncenei drepte. Cam umilitor pentru cineva care a câștigat un campionat UFC[25] în urmă cu câțiva ani.

Pantofii mei scot un clefăit dezgustător. Costumul meu pe măsură miroase precum o stea de mare muribundă.

Lua-o-ar dracu' pe fata aia!

Trebuie să-mi schimb hainele înainte de a-mi pierde mințile literalmente.

Mă îndrept spre casă, unde petrecerea se sfârșește încet-încet. Am ratat cântăreața, nu că mi-ar păsa, în afară

---

[25] UFC – acronim pentru Ultimate Fighting Championship, cea mai mare companie de arte marțiale din lume, fondată în 1993 și care găzduiește cei mai mulți dintre luptătorii de top producând evenimente peste tot în lume (n.tr.)

de faptul că nu am putut vedea expresia de bucurie de pe fața Nessei. Doar un alt fiasco în acest spectacol de rahat de o noapte.

De-abia pun piciorul în prag, că mă și văd întâmpinat de tatăl meu, roșu de furie.

— Unde naiba ai fost? De ce nu mi-ai spus că cei din familia Gallo se aflau la petrecerea noastră? întreabă el, în timp ce se uită la hainele mele, din care picură apă murdară din lac pe dalele imaculate de la intrare. Și de ce ești ud?

— Am avut o neînțelegere la debarcader, dar mă descurc, îi spun eu printre dinții încleștați.

— Inacceptabil. Treci în biroul meu. Povestește-mi totul.

Aștept cu nerăbdare să mă întorc acolo și să mă răzbun aprig pe acei guidos[26] slinoși. În loc de asta, trebuie să merg în birou ca să-i prezint un raport. Nu este mulțumit de niciun singur cuvânt despre ceea ce s-a întâmplat.

— Unde naiba ți-a fost mintea? strigă el atât de aproape de fața mea, încât saliva lui îmi ajunge pe obraz. De ce începi un conflict între benzile de cartier în toiul campaniei tale?

— Ei l-au început! strig eu la rândul meu. Ei au încercat să ardă din temelii afurisita noastră de casă. Ei au furat ceasul bunicului și l-au aruncat în lac! Ce vrei să fac eu, să le ofer un afurisit de tort?

— Coboară vocea, rostește tata sâsâind către mine. Te aude lumea.

---

[26] Guido/guidos – termen de argou, împrumutat din limba italiană, și insultă etnică ce se referă la americanii-italieni din clasa muncitoare, echivalent cu termenul englezesc „guy"/ tip (n.tr.)

De parcă el n-ar fi țipat la mine de două

Respir adânc, încercând să-mi controlez furia -

amenință să crească necontrolat.

— *Ți-am spus*, zic eu cu voce joasă și gâtuită. Mă. Voi.

Descurca. Cu. Asta.

— Categoric nu, spune el și dă din cap dezaprobator. Ți-ai dovedit deja incompetența. Să-l schilodești pe fiul cel mai mic? Ți-ai pierdut mințile. *Tu știi* că este un atlet-vedetă? Ai fi putut la fel de bine să-l ucizi.

— Data viitoare o voi face.

— Ești terminat, se răstește el.

— Asta nu-i decizia ta!

El mă înghiontește dur în piept.

Asta îmi urcă adrenalina până când, practic, explodez, tremurând de furie.

Îmi respect tatăl. Se prea poate să semene cu un profesor, dar a ucis oameni cu mâinile goale. L-am văzut făcând-o. Totuși, nu este singurul din încăpere care poate frânge oase. Eu nu mai sunt fiul supus care am fost cândva. Suntem pe picior de egalitate acum.

— Nu. Face. Asta, reușesc să spun clocotind.

Nu se retrage.

— Cât timp eu sunt capul acestei familii, tu vei face ceea ce spun eu.

Sunt atât de multe lucruri legate de asta pe care aș dori să le spun! Dar le înghit. Cu mare greu.

— Și ce propui... tată?

— Lucrurile scapă de sub control. O să-l sun pe Enzo Gallo.

— Ridicol!

— Taci din gură, se răstește el. Ai făcut destul rău. Voi vedea ce pot face ca să repar totul înainte ca ambele familii să o sfârșească fără viață, pe stradă.

Nu-mi vine să cred ce aud. După ce ne-au scuipat în față chiar în casa noastră, el vrea să-i sune și să negocieze. E o nebunie. O lașitate.

Tata citește revolta din privirea mea.

— Dă-mi telefonul tău, spune, și așteaptă cu mâna întinsă până când îl primește.

Se afla în buzunarul meu când am sărit în lac, așa că oricum este inutilizabil.

— O să-l contactez pe Enzo Gallo, repetă el. Tu vei rămâne aici până când voi trimite după tine. Nu vei vorbi cu nimeni. Nu vei suna pe nimeni. Nu vei pune piciorul afară din această casă. Mă înțelegi?

— Mă pedepsești? spun eu pe un ton batjocoritor. Sunt un bărbat adult, tată. Nu fi absurd.

Își scoate ochelarii, pentru ca ochii lui de un albastru deschis să-mi poată scormoni sufletul.

— Tu ești copilul meu cel mai mare și unicul meu fiu, Callum, zice el. Dar îți jur că dacă nu îmi dai ascultare, te voi dezmoșteni complet. Nu mai am nevoie de tine dacă nu poți fi un om de încredere. Te voi dobori ca pe Icar dacă ambiția îți trece dincolo de ce ți-am ordonat. Înțelegi?

Fiecare celulă din corpul meu dorește să-i spună să-și ia furisiții de bani, relațiile și așa-zisul geniu și să și le bage rept în fund.

Dar acest bărbat este tatăl meu. Familia mea înseamnă totul pentru mine – fără ei, aș fi o navă fără cârmă sau fără velă. Nu sunt nimic dacă nu sunt un Griffin.

Mă supun ordinelor lui.

În interior, continui să fierb, iar temperatura și presiunea tot cresc.

Dacă ceva nu se va schimba între noi curând, o să explodez.

5

AIDA

Frații mei sunt la demisol, se echipează. Sau... cel puțin, Dante și Nero. Sebastian se află încă la spital cu tata. Genunchiul lui este bulit, asta este sigur. Și coastele sunt rupte. Nu suport să văd expresia de suferință de pe fața lui. Sezonul lui este praf. Posibil și restul carierei. Dumnezeule, este posibil ca el nici măcar să nu mai meargă bine după asta.

Este numai vina mea.

Vina este asemenea unui văl care se înfășoară și se tot înfășoară în jurul capului meu. Fiecare privire aruncată spre Sebastian, fiecare amintire a idioțeniei mele se transformă în alte și alte straturi care îmi acoperă fața. Curând, acest văl are să mă sufoce.

Am vrut să rămân cu Sebastian, dar Papa s-a răstit la mine să plec acasă.

Acolo, i-am găsit pe Dante și Nero strângând curelele la vestele antiglonț și la centurile cu muniție în timp ce se înarmau cu jumătate dintre armele din casă.

— Unde mergeți? îi întreb eu cu nervozitate.

— Mergem să-l ucidem pe Callum Griffin, evident, spune Nero. Posibil și pe restul familiei. Încă nu am hotărât.

— Nu-i puteți face rău Nessei, spun eu repede. Ea nu a făcut nimic rău.

Nici Riona nu a făcut nimic rău, dar nu am același sentiment de milă pentru ea.

— Atunci, poate că îi voi face zob doar *genunchiul*, spune Nero cu nepăsare.

— Nu o să-i facem nimic Nessei, mormăie Dante. Problema este între noi și Callum.

Când sunt gata de plecare, arată ca o îmbinare între Rambo și Arnold Schwarzenegger în *Predator*.

— Lăsați-mă să vin cu voi, îi implor eu.

— În niciun caz, spune Nero.

— Vă rog! strig eu. Sunt și eu parte din această familie. Eu sunt cea care l-a ajutat pe Sebastian să fugă, ați uitat?

— Tu ești cea care l-a băgat în bucluc dintru început, rostește Nero printre dinți către mine. Acum, noi mergem să facem ordine. Și tu rămâi aici.

Mă verifică peste umăr în trecere și mă izbește cu brutalitate de perete.

Dante este ceva mai amabil, dar la fel de serios.

— Rămâi aici. Nu înrăutăți lucrurile.

Numi pasă de ceea ce spun. În clipa când ei pleacă, ies și eu pe ușă. Așa că îi urmez pe scări fără să știu exact ce voi face, dar sigură că n-o să rămân aici în așteptare ca un cățeluș neascultător.

Înainte ca Dante să fi ajuns la jumătatea scărilor, telefonul i-a bâzâit în buzunar.

— Ce se întâmplă? răspunde el pe un ton care mă asigură că la celălalt capăt este Papa. Dante așteaptă, ascultând. Apoi spune:

— Înțeleg.

Închide telefonul și se uită la mine cu cea mai ciudată expresie pe chip.

— Despre ce e vorba?

— Scoate-ți vesta, îi spune Dante lui Nero. Aida, mergi și schimbă-ți hainele.

— De ce? Cu ce să mă schimb?

— Cu ceva curat care nu arată ca naiba, se răstește el. Ai așa ceva?

Posibil să am. Probabil că nu, totuși, după standardele lui Dante.

— Excelent, zic eu. Dar unde mergem?

— O să ne întâlnim cu familia Griffin. Papa a spus să te aduc.

Bine. La naiba.

Nu prea mi-a făcut plăcere ultima mea întâlnire cu Callum Griffin. Chiar n-o aștept cu nerăbdare pe-a doua. Mă îndoiesc că dispoziția lui s-a îmbunătățit după o tură de înot în lac.

Și ce să port la un astfel de eveniment?

Cred că singura rochie pe care o am este costumul de Wednesday Addams pe care l-am purtat la ultimul Halloween.

Mă hotărăsc la o helancă gri și niște pantaloni, deși este prea cald pentru ținuta asta, dar sunt cam singurele haine decente și curate pe care le am.

Când îmi trag helanca peste cap, umflătura din spatele capului începe să zvâcnească din nou, amintindu-mi de felul în care Callum Griffin m-a îmbrâncit într-o parte, ca pe-o păpușă de cârpă. Este puternic sub costumul ăla.

Aş vrea să-l văd confruntându-se cu Dante sau cu Nero – atunci când nu-şi are bodyguardul alături.

Asta este ceea ce ar trebui să facem – să le spunem că dorim o întâlnire şi pe urmă, să-i atacăm prin surprindere pe ticăloşi. Callum nu a avut nicio problemă să ne atace pe debarcader. Ar trebui să le întoarcem favoarea.

Mă montez cât timp durează îmbrăcatul şi, când ajung pe bancheta din spate a automobilului Escalade al lui Dante, vibrez practic de încordare.

— Unde-i întâlnim?

— La Brass Anchor, spune Dante sec. Teren neutru.

Durează doar câteva minute să ajungi cu maşina la restaurantul de pe Eugenie Street. Este trecut de miezul nopţii acum. Clădirea este întunecată, bucătăria este închisă. Fergus Griffin aşteaptă afară, în faţă, împreună cu două matahale. Înţelept, nu l-a adus cu el pe rahatul care i-a zdrobit piciorul lui Sebastian.

Nu-l văd pe Callum nicăieri. Se pare că tăticul i-a impus o pauză disciplinară.

Noi aşteptăm în SUV până când soseşte şi Papa cu maşina. Apoi, ieşim toţi patru în acelaşi timp. Când Dante iese de pe locul din faţă, observ umflătura de sub haina de la costum care înseamnă că are arma cu el. Grozav. Sunt sigură că şi Nero o are.

Cât timp mergem spre Fergus Griffin, privirea lui rămâne fixată doar pe mine. Mă măsoară din cap până în picioare, ca şi cum ar evalua fiecare aspect al înfăţişării şi comportamentului meu în raport cu un soi de tabel aflat în mintea lui. Nu pare impresionat.

Asta-i grozav, având în vedere că el arată pentru mine exact la fel de rece, de arogant și de simandicos ca și fiul său. Refuz să-mi cobor ochii sub privirea lui și îl privesc drept în ochi cu încăpățânare, fără nicio urmă de remușcare.

— Așadar, aceasta este mica incendiatoare, zice Fergus.

Aș putea să-i spun că a fost un accident, dar nu este purul adevăr. Și nu-mi voi cere scuze în fața acestor ticăloși.

În schimb, spun:

— Unde este Callum? S-a înecat?

— Din fericire pentru tine, nu s-a înecat.

Papa, Dante și Nero strâng rândurile în jurul meu. E posibil ca ei să fie extrem de furioși că i-am băgat în bucluc ul ăsta, dar nu vor tolera ca cineva să mă amenințe.

— Nu vorbi cu ea, mârâie Dante.

— Ai dorit o întâlnire. Hai să intrăm și să discutăm, spune Papa, cu mai mult tact.

Fergus dă din cap aprobator. Cei doi însoțitori ai lui intră primii în restaurant, ca să se asigure că terenul este cu adevărat liber. Locul îi aparține lui Ellis Foster, patron de restaurant și agent de bursă care are legături atât cu irlandezii, cât și cu familia noastră. De aceea este un teren neutru.

Odată ce ne aflăm cu toții în interior, Fergus îi spune tatălui meu:

— Cred că este cel mai bine dacă discutăm doar noi doi.

Papa dă încet din cap în semn de aprobare.

— Așteptați aici, ne spune el, mie și fraților mei.

Papa și Fergus dispar în una dintre sufrageriile private, în spatele unor uși duble de sticlă. Le observ siluetele în

timp ce stau împreună, dar nu pot distinge niciun detaliu din expresiile fețelor. Și nici nu pot auzi vreun cuvânt rostit de ei.

Dante și Nero trag câteva scaune de la masa cea mai apropiată. Oamenii lui Fergus procedează la fel la o masă la vreo trei metri de noi. Eu și frații mei stăm împreună pe aceeași parte a mesei, ca să putem să le săgetăm cu privirea pe gorilele lui Fergus cât așteptăm acolo.

Treaba asta ne menține ocupați cam zece minute, dar e destul de plictisitor să ne uităm la cănile lor urâte. Să aștepți, în general, e plictisitor. Aș vreau să iau ceva de băut de la bar, poate chiar să mă duc în bucătărie după o gustare.

În secunda în care dau să mă ridic de pe locul meu, Dante spune, fără să se uite la mine:

— Nici măcar să nu te gândești.

— Mi-e foame.

Nero are cuțitul scos și se joacă cu el. Poate să facă tot felul de scamatorii. Lama este atât de ascuțită, încât și-ar putea tăia un deget dacă ar face vreo greșeală. N-a făcut încă niciuna.

Ar putea să pară că încearcă să-i intimideze pe oamenii lui Griffin, dar nu e pentru ei. Face asta în mod constant. E patologic.

— Nu înțeleg cum tocmai tu ești cea care mănânci cel mai mult dintre noi, spune Nero fără să-și ridice privirea de la cuțit.

— Nu-i așa!

— De câte ori ai mâncat deja astăzi? Spune adevărul.

— De patru ori, mint eu.

— Rahat, zice el pe un ton batjocoritor.

— Nu sunt la fel de îngrijorată de silueta mea așa cum ești tu.

Nero dă dovadă de vanitate atunci când vine vorba despre înfățișarea lui. Pe bună dreptate – în timp ce toți frații mei sunt bărbați frumoși, Nero are acea frumusețe de model masculin care face chiloțeii fetelor să se ude. Nu știu nici măcar o singură fată care să nu se fi culcat cu el sau să nu fi încercat s-o facă.

Este destul de ciudat să știi așa ceva despre propriul tău frate, dar noi suntem cu toții foarte deschiși unul cu celălalt. Asta se întâmplă când trăiești în aceeași casă de atâta vreme, fără o mamă în preajmă care să-i împiedice să mă trateze ca pe un alt frățior.

Și așa îmi și place. Nu sunt anti feminitate. Pur și simplu, nu vreau să fiu tratată ca o fată. Vreau să fiu tratată ca mine însămi, la bine și la rău. Nici mai mult, nici mai puțin. Doar Aida.

Aida care se plictisește de moarte.

Aida care începe să devină somnoroasă.

Aida care regretă din toată inima că i-a supărat pe cei din familia Griffin, fie și numai pentru că o să fie blocată aici până la sfârșitul veacurilor, în timp ce Fergus și Papa discută și tot discută fără oprire...

Apoi, în cele din urmă, după aproape trei ore, cei doi patriarhi ies din sufrageria privată, amândoi gravi și resemnați.

— Ei bine? spune Dante.

— S-a aranjat, răspunde Papa.

Sună ca un judecător care pronunță o sentință. Nu-mi place tonul lui deloc și nici expresia de pe chipul lui. Se uită la mine cu mâhnire.

În timp ce ieșim, el îi spune lui Nero:

— Ia mașina mea înapoi. O să merg acasă cu Aida.

Nero dă din cap și se urcă în Mercedesul lui Papa. Dante se urcă pe locul șoferului în SUV. Papa vine în spate lângă mine.

Nu-mi place deloc ce se întâmplă.

Întorc fața spre el, fără să mă sinchisesc să-mi pun centura de siguranță.

— Care-i treaba? spun eu. Ce ați hotărât?

— O să te căsătorești cu Callum Griffin în două săptămâni, spune Papa.

Vestea este atât de ridicolă, încât pe mine mă pufnește râsul – un soi de lătrat ciudat, care se estompează în mașina tăcută.

Papa mă urmărește cu atenție, ridurile de pe fața lui par să se fi adâncit. Ochii lui sunt complet întunecați.

— Nu poți vorbi serios.

— Sunt absolut serios. Nu este nimic de discutat. S-a stabilit cu familia Griffin.

— Eu nu mă mărit! strig eu. Mai ales nu cu acel psihopat.

Mă uit spre locul șoferului pentru susținere din partea lui Dante. Dar el se uită drept înainte la drum, cu mâinile încleștate pe volan.

Papa pare epuizat.

— Vrajba asta a durat prea mult. Este ca un jar care tot arde înăbușit și mereu izbucnește în flăcări, care mistuie

toate lucrurile pentru care am muncit. Ultima dată când a izbucnit, v-ați pierdut doi unchi. Familia noastră este mai mică decât ar fi trebuit să fie din cauza familiei Griffin. Același lucru este adevărat și pentru ei. Prea multe pierderi de ambele părți, de la o generație la alta. Este timpul pentru schimbare. Este timpul pentru contrariu. Ne vom uni eforturile. Vom prospera împreună.

— De ce trebuie să mă căsătoresc pentru ca toate astea să se întâmple? strig eu. Asta nu va ajuta nicidecum! Pentru că eu o să-l ucid pe ticălosul ăla în clipa când îl voi vedea!

— Tu vei face ce ți se spune! se răstește tata.

Răbdarea lui a ajuns la capăt. Este ora trei dimineața. Este obosit și pare bătrân. De fapt, chiar *este* bătrân. Avea patruzeci și opt de ani când am venit eu pe lume. Acum are aproape șaptezeci.

— Te-am răsfățat, spune el, și mă fixează cu acei ochi negri ca de gânganie. Te-am lăsat să-ți dai frâu liber pornirilor. Niciodată nu ai fost obligată să înfrunți consecințele acțiunilor tale. Acum vei fi. Ai aprins chibritul care a pornit acest foc – și tot tu ești cea care îl va stinge. Nu prin violență, ci prin propriul sacrificiu. Te vei căsători cu Callum Griffin. Vei da viață copiilor care vor fi următoarea generație a genealogiei noastre comune. Asta este înțelegerea. Tu o vei susține.

Trebuie să fie un soi de coșmar blestemat.

Mă voi căsători?

Voi avea, la naiba, copii?

Și trebuie s-o fac cu bărbatul pe care îl urăsc mai mult decât pe oricine altcineva de pe această planetă?

— El l-a distrus pe Sebastian! strig eu, ultima mea tentativă disperată pentru a exprima cât de absolut respingător mi se pare a fi Callum Griffin.

— Vina este la fel de mult pe conștiința ta, cât și pe a lui, spune Papa rece.

Nu am ce să răspund la asta.

Pentru că, în adâncul sufletului, știu că este adevărat.

6

CALLUM

Stau pe terasa din spate, urmărind personalul angajat care îndepărtează resturile de gunoi și mâncare de la petrecere. Au muncit toată noaptea. Mama a insistat ca totul să fie curățat imediat, pentru ca vecinii noștri să nu fie obligați să vadă vreo urmă de dezordine pe terenul nostru, în drumul lor spre muncă dimineața.

Surorile mele s-au dus la culcare deja – Nessa îmbujorată și fericită de la agitația serii, iar Riona îmbufnată pentru că am refuzat să-i spun unde dispăruse tata.

Mama este încă trează, supraveghind manevrele de curățenie, deși, în realitate, nu se atinge de nimic.

Când mașina blindată a tatălui meu trage lângă alee, ea abandonează lucrătorii și ni se alătură în birou. Am senzația că am petrecut prea multe ore aici în ultimul timp. În plus, nu-mi place expresia de pe fața tatălui meu.

— Așadar? spun eu imediat. Care a fost înțelegerea?

Mă aștept să spună că am ajuns la un fel de înțelegere financiară sau la un târg de genul batem palma – poate că ei ne vor oferi sprijin cu votul italienilor la alegerea consilierului, iar noi le vom promite indiferent ce autorizații sau împărțiri pe zone doresc pentru următorul lor proiect de construcție.

Când tata ne explică înțelegerea, mă holbez la el ca și cum i-ar fi crescut două capete.

— Te vei căsători cu Aida Gallo în două săptămâni.

— Cu pușlamaua aia mică? explodez eu. Nici în ruptul capului!

— Este deja stabilit.

Mama face un pas înainte, cu un aer alarmat, și își pune mâna pe brațul tatălui meu.

— Fergus. Este o hotărâre înțeleaptă? Vom fi legați de familia Gallo pentru totdeauna.

— Exact ăsta-i scopul.

— Sunt niște mizerabili de gangsteri nenorociți! scuip eu cu dispreț. Nu putem asocia numele lor cu al nostru. Mai ales acum, cu alegerile care se apropie.

— Alegerile vor fi primul avantaj al acestei alianțe, spune tata, în timp ce își scoate ochelarii pe care îi șterge cu batista din buzunarul de la piept. Succesul tău nu este nicidecum asigurat când te confrunți cu La Spata. Familia Gallo deține cheia votului italian. Dacă vei fi căsătorit cu Aida atunci când se votează, toți cei din cartier vor vota pentru tine. Îl vor abandona pe La Spata fără ezitare.

— Nu am nevoie de ea pentru a câștiga!

— Nu fi atât de sigur. Ești prea încrezător, Callum. Arogant, chiar. Dacă votul ar avea loc azi, rezultatele ar putea fi o aruncare cu banul. Ar trebui să-ți asiguri întotdeauna victoria în avans, dacă se prezintă ocazia.

— Excelent, spun eu, străduindu-mă să-mi păstrez cumpătul. Dar ce se va întâmpla după luna asta? Chiar te aștepți să rămân însurat cu ea *pentru veșnicie*?

— Da, zice tata, *foarte* serios. Membrii familiei Gallo sunt catolici, la fel ca și noi. Te vei căsători cu ea, îi vei fi fidel și vei avea copii cu ea.

Dau din cap cu neîncredere.

— Mamă, sigur ai ceva de spus despre toate astea. Se uită de la tata la mine și înapoi. Apoi își dă după ureche o șuviță de păr blond și moale și oftează.

— Dacă afacerea s-a încheiat, noi o vom respecta.

Ar fi fost cazul să-mi dau seama. Întotdeauna îi ia apărarea tatei.

— Poftim? Tu nu poți... bolborosesc eu, totuși.

Ea mă întrerupe cu o privire.

— Callum, este timpul să devii bărbatul care pretinzi a fi. Te-am urmărit pierzându-ți vremea cu fetele cu care te întâlnești - modele și persoane mondene. Pari să alegi deliberat fetele cele mai superficiale și cele mai lipsite de minte.

Mă încrunt și îmi încrucișez brațele la piept. Nu conta niciodată cu cine-mi dădeam întâlnire, cât timp arătau bine la brațul meu și nu mă făceau de râs la petreceri. De vreme ce nu-mi dorisem niciodată ceva serios, era logic să găsesc fete care căutau doar distracție.

— N-am știut că trebuia să găsesc o iapă de prăsilă. M-am gândit că voi ați dori să găsesc fata potrivită și să mă îndrăgostesc de ea, ca o persoană normală.

— Asta-i ceea ce crezi tu că am făcut noi? spune mama încet.

Eu tac. De fapt, habar nu am cum s-au cunoscut părinții mei. Nu i-am întrebat niciodată.

Ea aruncă o privire spre tata.

— Eu și Fergus am avut o „căsătorie aranjată", dacă vrei s-o numești așa. Mai exact, părinții noștri, care erau mai în vârstă, mai înțelepți și care ne cunoșteau mai bine decât ne știam noi, au aranjat căsătoria. Pentru că au știut că noi aveam să fim parteneri potriviți unul pentru altul și pentru că a fost o alianță care a fost în interesul ambelor familii. Au fost unele încercări, la început. Părinții mei schimbă o privire semnificativă. Puțină tristețe și amuzament din partea amândurora.

— Dar, în cele din urmă, căsătoria noastră este ceea ce ne-a făcut oamenii care suntem astăzi, spune tata.

Astea-s niște baliverne. E prima dată când aud așa ceva.

— Dar este complet diferit! sar eu. Voi erați din aceeași tradiție, din același mediu. Cei din familia Gallo sunt mafioți. Sunt de școală veche, în sensul cel mai rău al termenului.

— Asta face parte din valoarea pe care ei au să ne-o ofere, spune tata răspicat. Pentru că noi am crescut în bogăție și influență, ne-am pierdut ascuțișul. Tu ești unicul meu fiu. Mama ta și-a pierdut ambii frați. De partea familiei mele, sunt extrem de puțini bărbați. Așa că, în ceea ce privește mușchii, avem numai ceea ce plătim. Niciodată nu poți fi sigur de loialitatea armelor angajate – există întotdeauna cineva dispus să plătească mai mult. De când Zajac a preluat controlul, *Braterstwo* devine o amenințare serioasă pentru noi, ceva de care noi, în mod inevitabil, nu putem să ne ocupăm pe cont propriu. Italienii au aceeași problemă. Cu cele două familii ale noastre aliniate,

Măcelarul nu va îndrăzni să ne atace pe niciunul dintre noi.

— Excelent, spun eu. Dar cine o să mă apere de logodnica mea? Fata aia este un animal sălbatic. Puteți să vi-o imaginați ca soție de politician? Mă îndoiesc că știe măcar cum să meargă pe tocuri.

— Atunci o vei învăța tu, spune mama.

— Nici eu nu știu cum se merge pe tocuri. Mai exact, cum trebuie eu s-o învăț să fie o doamnă, mamă?

— Este tânără și maleabilă, spune tata. Tu o vei învăța și o vei transforma în ceea ce trebuie să fie ca să-ți stea alături și să-ți sprijine cariera.

Tânără și maleabilă? Chiar nu cred că tata s-a uitat bine la fata asta. Tânără, este posibil. Dar este la fel de maleabilă ca și fonta.

— Ce provocare incitantă, spun eu printre dinții încleștați. Abia aștept să încep.

— Bine, spune tata. Vei avea ocazia la petrecerea ta de logodnă săptămâna viitoare.

— *Petrecere de logodnă?*

Asta e o glumă nenorocită. Tocmai am aflat în urmă cu cinci minute și, din câte se pare, ei deja plănuiesc anunțul public.

— Va trebui să vă puneți de acord cu privire la povestea ta de acoperire cu Aida, spune mama. Ceva de genul: ați început să vă întâlniți ocazional cam în urmă cu optsprezece luni. Legătura a devenit serioasă toamna trecută. Și deși ați plănuit să așteptați până după alegeri ca să vă căsătoriți, ați decis că nu mai puteți aștepta.

— Poate că ar fi mai bine dacă ai scrie tu comunicatul de presă pentru mine, mamă. Fă și jurămintele de nuntă cu ocazia asta.

— Nu fi insolent, se rățoiește tata.

— Nu m-aș vedea niciodată făcând asta. Chiar dacă mă îndoiesc că se poate spune același lucru despre viitoarea mea mireasă.

Aceasta poate fi singura parte bună a acestui nenorocit de vârtej – să văd cum au să mi se descurce părinții cu mica scorpie pe care o vor aduce în această familie.

7

AIDA

Frații mei sunt în mare agitație cu privire la planul nebunesc al tatei.

Dante n-a deschis gura pe drumul spre casă, dar l-am auzit certându-se cu Papa ore întregi după aceea, închiși în birou.

Nu avea niciun sens. Papa este încăpățânat ca un catâr. Un catâr sicilian, care mănâncă doar ciulini și care are să te lovească peste dinți cu copita dacă te apropii prea mult. Odată ce hotărârea lui este luată, nici măcar trâmbițele Judecății de Apoi nu o pot schimba.

Pe cuvânt, Armageddonul ar fi o odihnă binevenită față de ceea ce e pe cale să se întâmple.

Chiar în prima zi după ce s-a încheiat târgul, primesc un mesaj de la Imogen Griffin care mă anunță despre o petrecere de logodnă pentru miercuri seara. O petrecere de logodnă! Ca și cum ar fi ceva de sărbătorit și nu începutul unui dezastru.

În plus, ea mi-a expediat un inel într-o cutie.

Îl detest ca pe toți dracii, desigur. Este un diamant pătrat vechi și gros, pe o bandă de aur care îți ia ochii, masiv și care sigur se va lovi de orice. Îl țin închis în cutie pe noptiera

mea, pentru că n-am nicio intenție să-l port înainte de-a fi absolut necesar.

Singurul lucru bun în acest morman de rahat este că măcar Sebastian se simte un pic mai bine. A avut nevoie de o intervenție chirurgicală pentru reconstrucția ligamentului încrucișat anterior. Am angajat cel mai bun doctor din oraș, același doctor care i-a reparat genunchiul lui Derrick Rose[17]. Prin urmare, sperăm că se va recupera în scurt timp.

Până atunci, merg în fiecare zi să-l vizitez la spital. I-am dus toate snackurile lui preferate – brioșe cu unt de arahide, fâșii de brânză și nuci de caju sărate, plus manualele lui.

— Ai mai deschis astea vreodată? îl tachinez eu în timp ce îi pun manualele pe noptieră.

— O dată sau de două ori, spune el râzând forțat de pe patul lui de spital.

Cămășuța pe care i-au dat-o este ridicol de micuță pe trupul lui uriaș. Picioarele lui lungi ies de sub ea, iar genunchiul bandajat este susținut de o pernă.

— Nu te plimbi pe aici cu ținuta asta, nu-i așa? îl întreb eu.

— Doar când e de gardă asistenta sexy, spune el, făcând cu ochiul.

— Dezgustător.

— Mai bine te-ai obișnui cu toate lucrurile romantice. De vreme ce urmează să fii o mireasă îmbujorată...

— Nu glumi în privința asta, mă răstesc eu.

---

[17] Derrick Rose (n. 1988) – jucător american profesionist de baschet ce a activat la Chicago Bulls, în prezent la Memphis Grizzlies (n.tr.)

Îmi aruncă o privire înțelegătoare.

— Ești îngrijorată?

— Nu! sar eu imediat, deși e o mare minciună. Ei sunt cei care ar trebui să fie îngrijorați. Callum, în mod special. Îl voi sugruma în somn cu prima ocazie.

— Nu face nimic prostesc, mă avertizează Sebastian. Vorbim despre o chestie serioasă, Aida. Nu e precum semestrul tău în Spania sau acea stagiatură pe care ai urmat-o cu Pepsi. Nu poți ieși din asta dacă nu-ți mai place.

— Știu asta. Știu exact cât de prinsă în capcană urmează să fiu.

Sebastian se încruntă, pentru că nu-i place să mă vadă supărată.

— Ai stat de vorbă cu Papa? Poate că dacă i-ai spune...

— Este inutil. Dante s-a certat cu el toată noaptea. Nu ar asculta nimic din ceea ce am de spus.

Mă uit la genunchiul lui Sebastian, care, bandajat, are o dimensiune dublă față de cea normală și e vânăt până sus pe coapsă.

— Oricum, spun eu încet, mi-am făcut-o singură. Papa are dreptate – eu am făcut toată încurcătura asta. Acum trebuie s-o repar.

— Nu trebuie să devii o martiră doar pentru că piciorul meu a fost bulit. Căsătoria ta cu psihopatul ăla n-o să-l repare.

— N-o să-ți repare genunchiul, nu. Dar alianța asta ar putea împiedica să se mai întâmple orice altceva de genul ăsta.

Se lasă o tăcere grea între noi. Până când Seb va părăsi spitalul, o mulțime de lucruri se vor fi schimbat. Pentru amândoi.

Încep să spun:

— Îmi pare sincer rău că...

— Nu-ți cere scuze din nou. Vorbesc serios. În primul rând, nu a fost vina ta.

— Ba da, a fost.

— Încetează să mai susții asta! Nu a fost. Noi toți am hotărât să mergem la petrecere. Nu tu l-ai făcut pe neghiobul ăla să mă calce în picioare. Și, pe lângă asta, chiar dacă ar fi greșeala ta, tot nu mi-ar păsa. Am doi genunchi, dar numai o singură soră.

Nu pot să nu pufnesc când îl aud.

— Asta-i chiar dulce, Seb.

— Este adevărat. Așa că vino aici.

Mă duc mai aproape de pat. Sebastian mă îmbrățișează cu un braț. Îmi așez bărbia pe părul lui, care este mai zburlit și mai cârlionțat ca niciodată. Seamănă cu lâna de miel.

Seb spune:

— Nu te mai consuma în privința asta. Am să-mi revin. Tu găsește doar o cale să fii în bună înțelegere cu familia Griffin. Dacă intri în asta la fel cum ai intra într-o bătălie, nu faci decât să îngreunezi lucrurile.

Asta-i singura cale pe care o știu, totuși – capul plecat, acoperit de armură. Abordez totul ca pe-o bătălie.

— Au planificat o petrecere de logodnă oribilă pentru mâine seară...

— Mi-aș fi dorit să pot veni, spune Sebastian nostalgic. Aia și noi, toți forțați să ne îmbrăcăm șic și să fim bine-

voitori unii cu ceilalți. Mi-ar fi plăcut să văd asta. Fă măcar fotografii pentru mine.

— Nu cred că vor apărea în vreo poză. O grămadă de vampiri care sug sânge.

Sebastian dă din cap dezaprobator.

— Vrei apă sau altceva înainte să plec? îl întreb.

— Nu. Dar dacă asistenta cea roșcată și sexy este acolo, spune-i că sunt foarte palid și transpirat și probabil că am nevoie de o baie cu buretele.

— În niciun caz, îi răspund. Și, pe lângă asta, dezgustător.

— Nu poți învinovăți un tip pentru că încearcă, spune el, și se lasă pe spate pe pernă, cu brațele încrucișate sub cap.

Mult prea devreme, sosește deja momentul idioatei petreceri de logodnă a familiei Griffin. Am impresia că acești oameni ar da o petrecere și pentru deschiderea unui plic. Sunt ridicoli și ostentativi.

Eu trebuie să fiu cuminte și să-mi iau o față cumsecade. Acesta va fi primul test al adaptabilității mele.

Mi-aș dori să am pe cineva cu care să mă pregătesc. Mi-a plăcut să cresc cu frații mei, dar sunt momente ca acesta când nu mi-ar strica puțină companie feminină.

Ar fi frumos dacă aș avea pe cineva care să mă asigure că nu arăt ca șerbetul parțial topit în rochia asta ridicolă. Este galbenă și cu scoici de-a lungul tivului. Arăta foarte bine pe manechin, dar acum, când o probez acasă, mă simt

ca un copilaş împopoţonat pentru Paşte. Mai am nevoie doar de-un coş de paie atârnat de braţ.

Papa dă din cap aprobator când o vede.

— Foarte bine.

El poartă un costum, Dante poartă un tricou negru şi blugi, iar Nero o jachetă din piele. Fraţii mei refuză să se îmbrace elegant din principiu. Un protest tăcut. Mi-aş dori să pot face la fel.

Mergem cu maşina împreună spre Shoreside, unde familia Griffin găzduieşte petrecerea. Restaurantul este deja plin de oaspeţi. Recunosc mai multă lume decât mă aşteptam - de fapt, familiile noastre se învârt în aceleaşi cercuri, iar eu am mers la aceeaşi şcoală ca Nessa şi Riona, deşi am fost între cele două şi nu în aceeaşi clasă.

Mă întreb dacă şi Callum a mers tot acolo. Apoi, îmi reprim gândul. Nu-mi pasă la ce şcoală a mers Callum. Nu sunt deloc curioasă în ceea ce-l priveşte.

Nunta noastră viitoare nu mi se pare deloc reală. Am impresia că pedeapsa noastră este de-a ne crea impresia că asta chiar o să se întâmple. În mod sigur, una sau ambele familii o vor anula în ultima clipă, când vor înţelege că ne-am învăţat lecţia.

Până când asta se va întâmpla, eu trebuie să zâmbesc forţat şi să suport. Să-mi iau o faţă prefăcută de persoană cooperantă, astfel încât ei să vadă că mi-am primit cu succes pedeapsa.

Singurul lucru care mă ajută să o scot la capăt este că mi se pare extraordinar de amuzant că Callum Griffin va trebui să se prefacă îndrăgostit de mine în seara asta, exact cum va trebui s-o fac şi eu cu el.

Pentru mine este o glumă, dar am impresia că pentru un ticălos infumurat ca el va fi o veritabilă tortură. Probabil că el și-a imaginat că se va căsători cu Hilton, fandosita perfectă, sau cu moștenitoarea Rockefeller. În schimb, mă vede pe mine alături. El trebuie să simuleze că mă adoră, deși își va dori cu ardoare, în fiecare clipă, să-mi sucească gâtul.

Oricât ar părea de ciudat, aceasta ar putea fi ocazia perfectă pentru a-i forța mâna. Nu va putea să facă nimic în fața tuturor acestor oameni. Ar trebui să văd cât de departe îl pot împinge înainte de a-și pierde controlul.

Mai înainte de toate, am nevoie însă să mă răcoresc puțin, ca să reușesc să depășesc acest circ, pregătit cu atâta grijă.

Scap de tata și de frații mei, îndreptându-mă direct spre bar. Shoreside poate fi un pic elitist, dar are oarecum ambianța unei stațiuni de vacanță și este renumit pentru cocktailurile estivale. În special Kentucky Kiss, ceea ce înseamnă burbon, lămâie, piure de căpșuni proaspete și un strop de sirop de arțar turnat peste gheață, împreună cu o umbreluță de hârtie pe deasupra.

Când comand, barmanul dă din cap cu un aer plin de regret.

— Îmi pare rău, fără Kentucky Kisses.

— Ce zici de un daiquiri de căpșuni?

— Nu pot. Nu putem pregăti nimic care conține căpșuni.

— Ți-a fost jefuit camionul la întoarcerea din Mexic?

— Nu, spune el, în timp ce umple un mixer cu gheață și începe să facă un martini pentru altcineva, pe când eu

explorez lista de băuturi. Este doar pentru petrecerea asta – presupun că tipul este alergic?

— Care tip?

— Cel care se căsătorește.

Las deoparte lista de băuturi, plină brusc de interes.

— Este?

— Mda, maică-sa făcea mare caz din asta. A interzis căpșunile pentru toată lumea prezentă la petrecere. Chipurile, cineva ar putea încerca să ascundă una în băutură.

Ei bine, de acum chiar ar putea...

— Foarte interesant, spun eu. Am să iau și eu un martini.

Toarnă vodca de la frigider într-un pahar și îl împinge ușor spre mine.

— Ia-l pe ăsta. Pot să fac altul.

— Mulțumesc, spun eu și ridic paharul în semn de noroc.

Îi las un bacșiș de cinci dolari, amuzată că robotul politic are o slăbiciune, la urma urmei. Kryptonită roșie strălucitoare. Un alt lucru cu care să-l împung.

Ăsta-i planul meu, până când îl văd efectiv pe Callum.

Chiar îmi aduce aminte de un vampir. Slab, palid, costum de culoare închisă, ochi neomenesc de albaștri. O expresie teribil de pătrunzătoare și, în același timp, profund disprețuitoare. Trebuie să fie tare dificil pentru el să se arate fermecător în munca lui. Mă întreb dacă urmărește oameni adevărați și încearcă să-i imite. Dacă da, atunci eșuează lamentabil. Toți cei din jurul său stau de vorbă și râd, în timp ce el își ține strâns paharul cu băutură, de parcă ar

vrea să-l zdrobească în mână. Are mâinile mari, lungi și cu degete subțiri.

Când mă zărește, în sfârșit manifestă și el o emoție – o ură absolută, autentică. Aceasta explodează din el într-o linie dreaptă direct spre mine.

Pornesc spre el, sfidătoare, ca să știe că nu mă poate intimida.

— Mai bine fii mai atent, *dragostea mea*, îi șoptesc eu. Se presupune că ne sărbătorim logodna. Și când colo, tu arăți trist de-a binelea.

— Aida Gallo, rostește el printre dinți. Mă simt ușurat să văd că ești, în sfârșit, atentă la ideea de-a te îmbrăca, chiar dacă execuția este un rahat.

Îmi păstrez zâmbetul la locul lui, ca să nu-l las să vadă că asta m-a durut puțin. Nu realizasem, până când nu am mers direct spre el, cu cât de mult este peste înălțimea mea, în ciuda acestor tocuri idioate pe care sunt cocoțată. Îmi doresc cumva să nu fi ajuns atât de aproape unul de altul. Dar nu am de gând să fac un pas înapoi chiar acum. Ar exprima o slăbiciune.

Și, oricum, sunt obișnuită cu bărbații care arată intimidant, grație fraților mei. De fapt, Callum Griffin nu are cicatricile sau articulațiile degetelor permanent umflate care sugerează lucrurile cu care se ocupă frații mei. Mâinile lui sunt perfect netede. Este pur și simplu un puști bogat, la urma urmei. Nu trebuie să uit asta.

Privirea lui este atrasă de inelul ostentativ de pe mâna mea stângă. L-am pus pentru prima oară în această seară și

deja îl simt cum mă înăbușă. Îi detest semnificația și modul în care atrage atenția. Buzele lui Callum pălesc și aproape dispar la vederea inelului. Pare complet dezgustat.

Ei, asta-i bine. Mă bucur că îl face să sufere.

Fără veste, Callum își petrece brațul în jurul taliei mele și mă trage brusc lângă el. Atât de brusc și de neașteptat, încât am fost gata-gata să-l pălmuiesc, crezând că mă atacă. Abia după ce văd o fată blondă care țipă și fuge spre noi, mă prind de jocul lui.

Are cam un metru șaizeci și poartă o rochie de plajă roz cu o eșarfă de mătase asortată în jurul gâtului. Este urmată de un bărbat cu barbă, care duce o geantă Hermes mare, despre care pot presupune doar că nu-i aparține, de vreme ce nu se potrivește în niciun fel cu tricoul său polo.

— Cal! strigă ea apucându-l de brațe și ridicându-se pe vârfuri să-l sărute pe obraz.

Asta se întâmplă în mod obișnuit la Shoreside. Însă reacția lui Callum mă surprinde.

Expresia lui neprietenoasă se transformă într-un zâmbet fermecător, iar el rostește:

— Uite-vă! Proaspăt-căsătoriții mei preferați! Aveți vreun sfat pentru noi, acum că sunteți de cealaltă parte a baricadei?

Este absolut incredibil cum i se lipește masca de politician pe chipul lui frumos. Arată complet natural – în afară de rigiditatea zâmbetului. Habar n-aveam că este atât de priceput la așa ceva.

Are o logică, presupun. Dar este deranjant cât de ușor

își poate lua el o față plină de voioșie și de farmec. N-am văzut niciodată ceva semănător.

Femeia râde, punându-și delicat mâna îngrijită pe brațul lui Callum. Îi văd inelul de logodnă, piatra care aproape îi înclină mâna într-o parte. Iisuse Hristoase, cred că tocmai am descoperit aisbergul care a scufundat *Titanicul*.

— Ah, Cal! spune ea cu un râs ciripitor. A trecut doar o lună pentru noi, așa că tot ce am descoperit până acum este că nu trebuie să-ți lași lista de mariaj la Kneen & Co.[28]! A fost un coșmar returnarea lucrurilor pe care nu le-am dorit. Am cerut veselă obișnuită Marie Daage Aloe, dar imediat am regretat când am văzut noul model de primăvară. Desigur, ție puțin îți pasă de asta – probabil că o vei lăsa pe logodnica ta să se descurce.

În sfârșit, mi-a acordat și mie o privire. Niște riduri minuscule fac eforturi să-i apară între sprâncene, luptându-se vitejește împotriva cantităților exagerate de botox care încearcă să netezească locul.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit. Eu sunt Christina Huntley Hart. Acesta este soțul meu, Geoffrey Hart.

Îmi întinde de sus o mână moale. Eu trebuie să mă lupt cu impulsul de-a mă înclina s-o sărut cu un plescăit zgomotos, asemenea unui conte dintr-un film de odinioară. Îi ofer în schimb o strângere ciudată, dintr-o parte, înainte de a-i da drumul cât mai repede posibil.

---

[28] Kneen and Co. este un magazin de lux din Chicago, specializat în articole de masă, artă decorativă și accesorii de casă de înaltă calitate. Fondat în 1872, oferă produse exclusiviste precum porțelan, argintărie și cristal. (n. tr.)

— Aida, răspund eu.

— Aida...?

— Aida Gallo, completează Callum.

Acel rid de pe frunte se luptă cu îndârjire să apară din nou.

— Nu cred că am cunoștință despre vreo familia Gallo... Sunteți cumva membri ai North Shore Country Club[29]?

— Nu! spun cu potrivindu-mi vocea după a ei în înălțime și falsitate. Ar trebui să ne înscriem? Mă tem că jocul meu de tenis nu este cel mai bun...

Tipa mă privește ciudat, ca și cum are o ușoară bănuială că o iau peste picior, dar nu crede că aș putea face așa ceva.

Mâna lui Callum îmi strânge dureros talia. Este greu să nu fac o grimasă.

— Aida iubește tenisul. Este foarte atletică.

Christina zâmbește ezitant.

— Cal – îți aduci aminte când am jucat împreună la Florența? Tu ai fost partenerul meu preferat la dublu în excursia aceea.

Este caraghios. Mi se rupe dacă Christina Huntley Hart vrea să flirteze cu Griffin Callum. Ar fi putut foarte bine face sex săptămâna trecută, tot ce e posibil. Dar faptul că flirtează sub ochii mei mi se pare o lipsă de respect a naibii de mare. Îl cercetez cu privirea pe bietul Geoffrey Hart să văd cam ce gândește. Deocamdată, n-a scos niciun cuvânt. Stă cu ochii pe televizorul de deasupra barului, care prezintă rezumatul de

---

[29] North Shore Country Club este un club exclusivist situat în zona North Shore din Chicago. Oferă facilități de golf, tenis, înot și alte activități recreative pentru membrii săi. (n. tr.)

la meciul echipei Cubs, în timp ce ține geanta Christinei în ambele mâini, cu o expresie pe față de parcă această lună de căsătorie a însumat cele mai lungi treizeci de zile din viața lui.

— Hei, Geoff, strig eu, te-au lăsat și pe tine să joci sau tu doar ai cărat rachetele?

Geoff pufnește ușor.

— N-am fost în excursia aia anume.

— Foarte rău. Ai pierdut ocazia să îl vezi pe *Cal* înscriind cu Christina.

Acum Christina s-a enervat în mod categoric. Își mijește ochii, în timp ce nările i se dilată.

— Ei bine, spune ea răspicat. Felicitări din nou. Se pare că ai prins o partidă pe cinste, Cal.

De îndată ce ea se cară, urmată de Geoffrey, Callum se desprinde de talia mea și mă apucă de braț, înfigându-și degetele în el.

— Ce naiba crezi că faci?

— Ăia sunt prietenii tăi adevărați? Tipa ar fi trebuit să-și ia un cățel din ăia de cărat în geantă. Geoff este un doar un accesoriu nepotrivit...

— Maturizează-te, spune Callum și dă din cap cu dezgust. Familia Huntley a organizat o strângere de fonduri de mare anvergură pentru mine anul trecut. O știu pe Christina încă de la grădiniță.

— O știi? Sau i-ai tras-o? Pentru că dacă nu ai făcut-o încă, mai bine te-ai mobiliza, înainte ca ea să înceapă să te încalece în public.

— Măi, să fie, spune Callum apăsându-și rădăcina nasului cu vârful degetelor. Nu pot să cred. Mă căsătoresc cu un

copil. Și nu un copil normal – un drac de odraslă, *la naiba*, la fel ca Chucky sau ca în Children of the Corn[10]...

Încerc să-mi smucesc brațul din strânsoarea lui, dar degetele i se afundă și mai tare. O să fiu nevoită să fac efectiv o scenă ca să scap, dar nu sunt încă gata să fac totul zob.

Ca opțiune alternativă, fac semn celui mai apropiat ospătar și iau un pahar de șampanie de pe tavă. Beau foarte puțin din el, înainte de a-i spune lui Callum încet și calm:

— Dacă nu îmi dai drumul, o să-ți arunc băutura asta în față.

Îmi dă drumul, mai palid ca oricând din cauza furiei, și se apleacă spre fața mea:

— Crezi că numai tu poți să-mi strici planurile? Nu uita că ai să te muți în casa *mea*. Pot să-ți fac viața un coșmar din clipa în care te trezești dimineața până când am să te las să-ți pui capul pe pernă din nou, când se va face noapte. Chiar nu cred că ți-ai dori să pornești un război cu mine.

Mă mănâncă mâna să-i arunc șampania aia drept în față, ca să-i arăt exact ceea ce cred despre cele spuse.

Reușesc să mă stăpânesc. Cu mare greu. Zâmbesc spre el și spun:

— În mijlocul haosului, există și oportunități.

Callum mă privește inexpresiv.

— Despre... despre ce naiba vorbești? Asta înseamnă că o să scoți tot ce este mai bun din mizeria asta?

— Sigur. Ce altceva pot face?

---

[10] Children of the Corn/De veghe în lanul de porumb – o serie de filme de groază lansată în 1984 de New World Pictures și bazată pe o povestire cu același nume scrisă de Stephen King în 1974 (n.tr.)

În realitate, este un citat din *The Art of War*[11]. Iată un altul care îmi place:

„Păstrează-ți planurile la fel de ascunse
și de impenetrabile ca noaptea, iar când te miști, fă-o cu
iuțeala fulgerului."

---

[11] The Art of War/Arta războiului – carte atribuită generalul chinez Sun Tzu, secolul al VI-lea î.Hr., despre tactici și strategii militare (n.tr.)

8

CALLUM

După această primă secvență de obrăznicie, Aida se liniștește și începe să fie cuminte. Sau cel puțin, se străduiește din răsputeri s-o facă. Își ia o față zâmbitoare și stă de vorbă cu o politețe rezonabilă cu oaspeții care se apropie să ne felicite.

Este al naibii de stânjenitor să le explic prietenilor și familiei că sunt pe punctul de-a mă căsători cu această fată de care ei nici măcar nu au auzit vreodată, darămite s-o fi întâlnit. Le spun tuturor același lucru:

— Am păstrat totul confidențial. A fost romantic să păstrăm totul numai între noi doi. Dar acum nu mai putem aștepta; vrem să ne căsătorim.

Observ mai multe persoane care trag cu ochiul spre burta Aidei, să vadă dacă există vreun motiv pentru care ne grăbim atât de mult.

Aida calmează acele zvonuri, bând greutatea ei în șam panie. Pe când întinde mâna după un alt pahar, îl înșfac di mâna ei și îl dau gata în locul ei.

— Ai băut destul.

— Eu decid când am băut destul, spune ea cu încăpățânare. E nevoie de mai mult decât câteva cocktailuri ușoare ca să mă îmbăt.

Începe deja să-și piardă stabilitatea pe tocurile înalte, deși nu a fost prea stabilă de la bun început. Mă simt ușurat că poartă o rochie, cu toate că cea pe care a ales-o pare ieftină și excesiv de strălucitoare. Ce e în neregulă cu oamenii aceștia? Nu au bani să-și cumpere îmbrăcăminte decentă?

Frații ei arată completamente ca niște huligani. Unul poartă un nenorocit de tricou și blugi; celălalt este echipat precum James Dean. Dante dă târcoale prin încăpere ca și cum se așteaptă ca o bombă să explodeze în orice clipă, iar Nero stă de vorbă cu barmanița de parcă plănuiește să o invite la etaj. Probabil că o va face, acel idiot mizerabil. Sunt destul de sigur că el i-a tras-o Norei Albright în casa mea.

Măcar Enzo Gallo este îmbrăcat cum se cuvine pentru ocazie și pe drept cuvânt manierat. Pare să cunoască la fel de multe persoane dintre cele prezente ca și mine. Nu și persoanele mondene parvenite, ci pe toată lumea profund legată de vechiul Chicago. Oamenii îi strâng mâna cu respect. Poate că tata nu se înșela complet în privința beneficiilor generate de această alianță.

Părinții mei se apropie să ne vadă, cu Madeline Breck alături de ei. Madeline are aproape șaptezeci de ani. Persoană de culoare, cu părul cărunt tuns scurt, un costum uni și pantofi confortabili. Are o față liniștită și inteligentă. Dacă ai fi idiot, ai putea crede că este tipul de bunicuță prietenoasă. În realitate, este una dintre cele mai puternice persoane din Chicago.

În calitate de președintă a Cook County Board of Commissioners[11], ea controlează băierile pungii proiectelor masive finanțate din fonduri publice, de la parcuri până la infrastructură. Are de asemenea un contact solid cu democrații liberali din Chicago. Fără să apară vreodată amestecată în ceva dubios, reușește să obțină numirea oricui dorește în posturi cheie cum ar fi trezorierul orașului sau procurorul statului.

Este perspicace și subtilă și nicidecum o persoană cu care să vreau să mă pun rău. Așa că aproape mi se face rău la gândul că Aida va rosti ceva neplăcut în fața ei.

În timp ce se apropie, îi spun printre dinți Aidei:

— Să fii cuminte. A, stai, Madeline...

— Știu cine este, mă întrerupe, dându-și ochii peste cap.

— Madeline, spune tata, îl cunoști pe fiul nostru, Callum. Va candida peste câteva săptămâni la funcția de consilier în cel de-al patruzeci și treilea district.

— Excelent, răspunde Madeline. E timpul să avem pe cineva cu o anumită viziune.

— La ce fel de viziune vă gândiți? o întreb eu. Poate la cineva care e capabil să mențină Lincoln Park nedivizat?

---

[11] Cook County Board of Commissioners/Consiliul Director al Comisarilor Comitatului Cook – Comitatul Cook este cel mai populat comitat din statul american Illinois și al doilea cel mai populat comitat din Statele Unite, după Los Angeles, California. Comitatul Cook înființat în 1831 și numit după omul de stat Daniel Pope Cook, cuprinde peste 800 de unități guvernamentale locale și aproape 130 de municipalități, dintre care cea mai mare este Chicago. Consiliul Director este responsabil pentru supravegherea administrativă și bugetară a comitatului, luând decizii referitoare la politici publice, finanțare și servicii pentru rezidenții comitatului. Comitetul este format din 17 membri, aleși din 17 districte diferite. (n.tr.)

satisfăcută.

— Cine ți-a spus că am fost împotriva recartografierii?

— O păsărică. Dacă voi deveni consilier, nu voi fi de acord ca Lincoln Park să fie fărâmițat și *împărțit*. Din fericire, sunt prieten foarte bun cu directorul Comitetului pentru Reguli[13].

— Jeremy Ross este încăpățânat, spune Madeline uitându-se la mine pe deasupra ochelarilor, de parcă ar fi sigură că, de fapt, eu nu am niciun fel de influență asupra lui.

— Este încăpățânat ca naiba, dar îmi datorează o favoare. Și nu una mică.

— Ei bine, eu doresc doar binele cartierului, spune ea cu mărinimie.

— Desigur. Și eu simt exact la fel. Lincoln Park are istorie. Nu putem permite să fie concesionat altor districte, care nu-l vor vedea ca pe-o prioritate.

— Asta-i ideea, spune ea, lovindu-mă ușor cu mâna peste braț. Încântată de cunoștință, dragă, îi spune ea Aidei și apoi se îndepărtează.

Sunt puțin confuz relativ la motivul pentru care a încheiat conversația noastră atât de brusc. Sunt destul de sigur că amândoi dorim același lucru.

Aida soarbe din paharul pe care l-a șterpelit de pe undeva.

— Vă dați seama că nu-i pasă nici cât negru sub unghie de Lincoln Park.

---

[13] În Statele Unite, Comitetul pentru Reguli (Rules Committee) al Camerei Reprezentanților stabilește regulile pentru dezbaterea și votarea proiectelor de lege, inclusiv durata dezbaterilor și permisiunea amendamentelor. Este unul dintre cele mai influente comitete din Cameră.

Tata își întoarce brusc capul.

— Ce vrei să spui?

— Ea primește comisioane pe serviciul de gunoi în districtele 44 și 32, spune Aida ca pe-o evidență. Adaugă jumătate din Lincoln Park la asta și vei dubla valoarea. Se opune însă recartografierii în public pentru că dă bine. Părinții mei schimbă o privire.

— Mai bine vorbesc cu Marty Rico, spune mama.

În timp ce ei pleacă să confirme informația, Aida râde încet.

— De unde ai știut? întreb eu.

— La urma urmei, se pare că cei din familia Griffin nu au chiar atâtea cunoștințe cu influență, spune ea. Presupun că *nimeni* nu vorbea despre asta la North Shore Country Club.

— Cum ai determina-o să se răzgândească, dacă ești atât de inteligentă? insist eu.

— De ce să-ți spun? răspunde Aida, mijindu-și ochii ei cenușii spre mine și sorbind din nou din pahar.

Pare vicleană și malițioasă când face asta, la fel ca o pisică sălbatică aflată pe ramurile unui copac și gata să sară în capul meu.

— Ei bine, spun eu, peste o săptămână, ce este al meu este și al tău. Ceea ce înseamnă că succesele mele... și eșecurile mele... vor fi și pe umerii tăi. Din acest motiv, are sens să mă ajuți.

Își pune paharul gol pe cel mai apropiat ghiveci de flori și i se înroșesc obrajii.

— Crezi că o să fiu o femeie măruntă care stă în spatele tău, trudind să ajute la lansarea stelei tale strălucitoare și luminoase?

— Nu am *nevoie* de ajutorul tău, îi spun eu, dar dacă tot este să fim legați unul de altul, am putea să și lucrăm împreună.

— Nu sunt ajutorul tău! spune ea vehement.

— Ah, ai ceva mai bun de făcut cu timpul tău? După câte îmi dau seama, tu nu faci nici pe dracu' în afacerile familiei tale. Doar tai frunză la câini cu niște cursuri la Loyola. Ce anume te interesează în afară de-a te furișa la petrecerile altora?

Își ridică privirea spre mine, furioasă și, măcar de data asta, redusă la tăcere. În cele din urmă, mormăie:

— Nu trebuie să-ți dau ție explicații.

O replică firavă în comparație cu tonul obișnuit. Probabil i-am atins un punct sensibil. Așa că insist un pic.

— Mă îndoiesc că mai ai ceva de spus.

Tremură de mânie. Aida are temperament – chiar n-ar trebui s-o tachinez astfel, mai ales nu într-un loc public unde eu aș avea mai mult de pierdut decât ea dacă ea și-ar pierde cumpătul.

Mă surprinde când trage aer în piept și își îndreaptă umerii.

— Încerci să mă provoci. Îți voi da răspunsul, pentru că nu contează și oricum nu vei fi în stare s-o faci. Madeline Breck este interesată să facă bani și punct. Primește o parte din sute de tranzacții legate de serviciul public și de construcții. Dar dacă este pasionată de ceva, atunci e vorba

de polițiștii care împușcă oameni. Dacă o poți convinge că tu chiar o să faci ceva în privința asta, ai putea s-o aduci în echipă. Dar nu poți, pentru că atunci vei pierde sprijinul sindicatului poliției și probabil și al pompierilor.

Asta... nu este cea mai proastă idee din lume. Probabil că Aida are dreptate. Dar are dreptate și cu ideea că va fi dificil să o impresionez pe Madeline fără a irita sindicatul polițiștilor.

— Asta e chiar ceva deștept!

— Ah, mulțumesc! Sunt onorată.

Chiar în timp ce își dă ochii peste cap, Aida vede pe cineva care se îndreaptă spre ea. Se întoarce brusc, ca și cum ar avea de gând să găsească un loc unde să se ascundă, în ciuda faptului că petrecerea asta este în cinstea noastră și ea este îmbrăcată aproape la fel de subtil ca o floare a soarelui.

Oliver Castle merge fără grabă, cu mâinile în buzunare și cu un rânjet larg și prostesc întins pe toată fața. Îl știu din facultate. Niciodată nu am fost vreun fan de-al lui. Era o vedetă a fotbalului și, în mod evident, încă se mai comportă precum una, deși în prezent, muncește la firma de investiții a tatălui său. Corpul lui masiv și musculos începe să se înmoaie, dar pare puternic încă. Este peste măsură de bronzat, probabil după vreo călătoria recentă despre care în mod sigur îmi va povesti tot.

Pe când se apropie, îi observ atenția concentrată în totalitate pe Aida.

— Nu mi-a venit să cred când am auzit.

— Hei, Ollie, spune ea întorcându-se fără niciun pic de entuziasm.

Ollie?

— Sunt jignit, Aida. Te-ai logodit și nici măcar nu mă suni să-mi spui?

— De ce te-aș fi sunat? spune ea răspicat. Am petrecut trei luni ignorând mesajele și apelurile tale. Când încerci să dresezi un câine, nu poți să-i dai nici măcar o singură recompensă, căci astfel va continua să latre și să saliveze pe tine pe vecie.

Mă aștept ca Oliver să fie ofensat. El zâmbește mai larg doar și înaintează cu pași șovăielnici spre Aida, până când ajunge s-o domine. Mă enervează cât de aproape stă și cum nici măcar nu m-a recunoscut încă.

— Iată mușcătura pe care o ador, spune Oliver. Nu te-ai schimbat deloc, Aida.

— N-am știut că voi doi vă cunoașteți.

— Ah, ne-am cunoscut cu mult timp în urmă, rostește Oliver tărăgănat, uitându-se în continuare la Aida.

Pășesc între cei doi, blocând în parte vederea lui Oliver.

— Păi, atunci, presupun că ne vom vedea la *nuntă*, spun eu fără a mă sinchisi să-mi ascund iritația din voce.

— Cred că da, spune Oliver, aruncându-mi, în sfârșit, o privire. Ciudat, niciodată nu mi-am imaginat că voi doi sunteți împreună. Aida este foarte aprigă. Nu am crezut că va permite unui *glitterati*[14] să-i pună un inel pe deget.

— Doar pentru că tu nu ai reușit, nu înseamnă că nimeni altcineva nu este în stare, bombănesc eu supărat.

---

[14] Glitterati (în ital. în orig.) se traduce prin „elită strălucitoare" sau „lumea strălucitoare". Termenul se referă la persoanele faimoase, bogate și influente din societate, adesea din domeniul divertismentului sau al modei. (n. tr.)

Aida intervine:

— Atât de captivantă este conversația, încât cred că o să mă duc să-mi iau ceva de mâncare.

Se strecoară pe lângă mine și ne lasă în plata Domnului pe amândoi.

Fără Aida, tensiunea se disipează. Eu mă surprind enervat că stau de vorbă tocmai cu Oliver, fără a mai pune la socoteală supărarea în privința faptului că el, din câte se pare, obișnuia să-și dea întâlnire cu falsa mea logodnică. De ce ar trebui să-mi pese cu cine a mai ieșit Aida înaintea mea? Ar fi putut să și-o tragă cu întreaga echipă Bears – și ce ar mai conta? Aranjamentul nostru este o afacere și nimic mai mult.

Totuși, mă calcă pe nervi când Oliver spune:

— Noroc, Griffin. Este plină de viață.

— Mă îndoiesc că știi ceva despre ce este sau ce nu este ea, mă răstesc eu.

Oliver își ridică mâinile, simulând scuzele.

— Sigur, sigur. Pun pariu că ai totul sub control, spune el, schițând un zâmbet larg și răutăcios, de parcă abia așteaptă să vadă cum Aida o să-mi facă viața un calvar. Din nefericire, cred că e posibil să aibă dreptate.

Merg s-o caut pe Riona – ea știe sigur mai multe despre acest subiect.

— Îl cunoști pe Oliver Castle? o întreb eu.

— Mda, răspunde ea aranjându-și o șuviță din părul ei roșu aprins.

Își verifică emailurile de la serviciu în pauzele de socializare. Riona și-a luat licența în drept, doar ca să dovedească

tuturor că este în stare s-o facă. Acum lucrează la firma de avocatură care se ocupă de toate interesele noastre de afaceri.

— Castle obișnuia să iasă cu Aida?

Riona își ridică sprâncenele, care sunt la fel de roșii ca părul.

— *Mda*, spune ea, de parcă aș fi întrebat-o dacă sushi e făcut cu orez. Au ieșit mai mult de un an. El era *obsedat* de ea. Complet dat peste cap, făcându-se de râs, abia dacă mai lucra, urmărind-o peste tot pe unde mergea. Aida a plecat în Malta într-o vacanță, iar el și-a abandonat lucrul în toiul unei achiziții uriașe. Tatăl lui a fost foarte furios.

— Și ce s-a întâmplat?

— Ea i-a dat papucii din senin. Nimeni nu a putut înțelege de ce. Oliver este o partidă – singur la părinți, urmează să moștenească Keystone Capital. Plus că este atrăgător, destul de carismatic... L-a umilit fără a spune cuiva motivul.

— Păi... este un imbecil nenorocit, în primul rând.

Riona se holbează la mine.

— Asta-i *gelozie*? spune ea, nevenindu-i să creadă.

— Nu, spun eu privind încruntat. Pur și simplu, nu-mi place să aflu că *logodnica* mea a ieșit cu maimuțoiul ăla. Asta este problema legată de căsătoria cu o nenorocită de necunoscută!

— Coboară vocea, spune Riona cu răceală. Niciunuia dintre noi nu-i este pe plac ceea ce se întâmplă, dar de vreme ce părinții noștri au înnebunit din câte se pare, trebuie să ne adaptăm situației.

Măcar Riona este de partea mea.

E păcat că tata întotdeauna ne asmute unul împotriva celuilalt, pentru că eu o respect cu adevărat. Este disciplinată, harnică și inteligentă. Însă ea mă urmărește mereu, așteptând să greșesc pentru a-mi lua locul.

Ei bine, nu se va întâmpla. O să trec prin asta în forță, indiferent cu câți idioți cu fonduri fiduciare a ieșit Aida înaintea mea.

— Ascultă, îi spun eu Rionei. M-am pus bine cu Madeline Breck. Poți să faci un fel de târg cu Callahan?

Îi explic toată povestea.

William Callahan este șeful poliției din districtul meu. Ar fi și mai bine dacă aș putea atrage comisarul de poliție al întregului oraș de partea mea, dar este totuși un început. Să-i arăt lui Madeline Breck că am mare influență asupra polițiștilor.

Riona ascultă sceptică.

— Ăsta-i greu de convins.

— Încearcă măcar.

Dă din cap, hotărâtă. Asta e perfecționista din ea. Nu poate refuza o sarcină.

Pleacă să discute din nou cu Callahan, iar Dante Gallo îi ia locul. Are una din fețele alea care mereu par nebărbierite, cu umbre întunecate în jurul buzelor și maxilarului. Are o alură brutală și dură din cap până în picioare. Pare mereu aplecat în față și în defensivă, ca un luptător. Nu mă intimidează – nu mă las intimidat de nimeni. Dar dacă vreodată ar trebui să înfrunt un frate de-al Aidei, nu aș dori să fie vorba despre Dante.

Deja știu de ce a venit aici să discute cu mine.

Cum era de așteptat, Dante mă privește drept în ochi și spune:

— Poate că tata vi-o încredințează pe Aida, *prieteni*, dar să nu credeți nici măcar o secundă că noi vom uita *de ea. Ea* este surioara mea. Dacă o atingi cu un singur deget într-un fel care nu-i place...

Îl întrerup:

— Nu-ți răci gura de pomană. Nu am nicio intenție să abuzez de Aida.

— Bine, bombăne el supărat.

Dar acum este rândul meu să fac un pas spre el.

— Dă-mi voie să-ți spun și eu *ție* ceva. Când ea va rosti acele jurăminte în fața mea, va deveni soția mea. Îmi va aparține. Ceea ce i se întâmplă nu mai este problema ta. Ea răspunde în fața mea. Ceea ce se petrece între noi este treaba mea, nu a ta.

Umerii lui Dante se apleacă și mai mult și își încleștează pumnii de mărimea unui grepfrut.

— Aida are să fie întotdeauna treaba mea, bombăne el supărat.

— Nu știu ce te neliniștește. Sunt foarte sigur că își poate purta singură de grijă.

Dante privește încruntat.

— Da, așa este, dar asta nu înseamnă că este indestructibilă.

Mă uit prin încăpere spre locul unde Aida stă de vorbă cu Nero. După câte se pare, Nero n-a încheiat afacerea cu barmanița și Aida probabil că-l tachinează. În timp ce o urmăresc, își lasă capul pe spate și râde atât de tare, încât o

aud și eu de la distanță. Nero privește încruntat și o lovește tare cu pumnul peste umăr. Aida pur și simplu râde și mai tare.

— Are să fie bine, îi spun eu lui Dante.

— Tratează-o cu respect, spune el amenințător.

— Fă-ți griji pentru partea ta de familie, spun eu rece. Dacă tot vom fi legați unii de ceilalți, voi, sălbatici afurisiți care sunteți, trebuie să învățați să vă purtați civilizat. Vă ucid pe toți, până la ultimul, înainte de a vă lăsa să ne trageți la fund.

— Doar atât timp cât ne înțelegem unul pe altul, spune Dante care se întoarce și se îndepărtează cu pași grei.

Eu mă uit în jur după o altă băutură.

În ultima săptămână, m-am săturat de familia Gallo cât pentru o viață. Și abia începem noua noastră relație „foarte unită".

Dante își poate lua rolul de frate mai mare și protector să și-l bage în fund.

Crede că Aida are o parte vulnerabilă?

Mă îndoiesc.

Este un animal, exact ca frații ei.

Ceea ce înseamnă că trebuie să fie frântă.

Oliver n-a fost în stare s-o îmblânzească – l-a călcat în picioare. L-a făcut de râs, în mod public. Ei bine, mie nu o să-mi facă asta. Dacă Aida este stânca, atunci eu sunt afurisitul de ocean. Și o să mă izbesc de ea în mod repetat, distrugând-o pietricică după pietricică. Până când o voi fărâmița și o voi înghiți în întregime.

9

AIDA

Toată săptămâna următoare este irosită cu organizarea idioţeniei de nunţi. Imogen Griffin se ocupă în mare parte de eveniment, pentru că cei din familia Griffin sunt obsedaţi de control, iar familiei mele i se rupe de cum arată nunta. Totuşi, ea se aşteaptă să aprob organizarea locurilor, a florilor şi a meniurilor, de parcă aş da doi bani pe chestiile astea.

Mi se pare ciudat să-mi petrec timpul cu familia lui Callum. Nu pot scăpa de sentimentul că mă vor ataca ori de câte ori voi fi singură cu ei. Însă ei se prefac în continuare că totul este adevărat. Trebuie să intru în joc şi să mă port ca o viitoare mireasă emoţionată.

Nu reuşesc s-o descifrez pe Imogen. Din exterior, arată ca o persoană mondenă şi bogată tipică: blondă, coafură perfectă, vorbind întotdeauna pe un ton cultivat. Dar eu îmi dau seama că este inteligentă şi presupun că este mult mai puternic implicată în afacerile familiei Griffin decât lasă să se vadă.

Nunta va fi mică, de vreme ce are loc atât de repede. Ea continuă să insiste că am nevoie de o rochie potrivită. De aceea, mă aflu la Bella Bianca, unde probez rochii de mireasă de faţă cu Nessa, Riona şi Imogen.

Nu am nicio femeie în familie pe care să o invit la probă și oricum nu aș fi dorit să fie implicată în farsa asta.

Nessa este cea mai entuziasmată, dând jos rochie după rochie ca să le probez, pentru ca mai apoi să bată din palme și să chițăie la fiecare. Toate sunt rochii vaporoase de prințese și rochii de bal, ridicole și exagerate ca un desen animat care a prins viață. Jumătate de timp, mă pierd în tul. Nessa trebuie să tragă în jos straturile, să le aranjeze și, apoi, să tragă fermoarul.

Chiar dacă urăsc fiecare rochie, nu pot să nu râd de energia ei molipsitoare. Este adorabilă, cu ochii ei mari și verzi și cu obrajii roz.

— De ce nu probezi și tu o rochie? o întreb eu.

— A, nu, spune ea, scuturând din cap și roșind suficient de tare cât să-și acopere pistruii. N-aș putea face asta.

— De ce nu? Sunt un milion. Va merge mult mai repede dacă mă ajuți.

— Păi...

Văd bine că moare de nerăbdare s-o facă. Îi pun în brațe una dintre cele mai vaporoase rochii.

— Haide, să o vedem.

Nessa merge să se schimbe. Oftând resemnată, mă îmbrac cu rochia numărul șaizeci și șapte care cântărește cam patruzeci și cinci de kilograme și are o trenă mai lungă decât a Prințesei Diana.

Nessa apare cu alura ei de dansatoare, în timp ce gâtul subțire i se ridică din corsajul rochiei care are o fustă la fel de vaporoasă ca un tutu.

— Ce părere ai? zice ea rotindu-se repede pe platforma înălțată.

Acum arată ca una dintre acele balerine din cutiile muzicale.

— Cred că tu ești cea care ar trebui să se căsătorească. Ți se potrivește mult mai bine.

Întind mâinile, astfel că reușim să dansăm împreună de jur-împrejur. Fustele noastre sunt atât de mari, încât trebuie să ne aplecăm mult ca să ne ținem de mână. Nessa cade de pe platformă, aterizând nevătămată în cutele înfoiate ale propriei fuste. Amândouă izbucnim în râs.

Riona ne urmărește fără să zâmbească.

— Grăbiți-vă. Nu am de gând să-mi petrec toată ziua cu treaba asta.

— Atunci alege tu una, mă răstesc eu spre ea. Mi se rupe de ce rochie port.

— Este rochia ta de nuntă, spune Imogen cu vocea ei calmă și cultivată. Trebuie să-ți placă, să rezoneze cu tine. Apoi, într-o bună zi, o poți dărui fiicei tale.

Mi se întoarce stomacul pe dos. Vorbește despre o fiică fictivă pe care se presupune că o voi avea cu Griffin Callum. Ideea de-a mă legăna greoi, însărcinată cu copilul lui, mă face să-mi doresc să smulg naibii fusta asta și s-o iau la fugă din magazin. Locul este ticsit cu atât de mult tul de-un alb pur, ornamente din mărgele, paiete și dantelă, încât abia de mai pot să respir.

— Chiar nu îmi pasă, zic eu, punându-mi o mână în șold. Nu sunt foarte interesată de rochii. De îmbrăcăminte, în general.

— Asta-i evident, spune Riona caustică.

— Mda, zic eu pe un ton tăios, nu mă îmbrac precum Corporate Barbie. Apropo, cum merg lucrurile pentru tine?

Tăticul tău te lasă să iei notițe în timpul întâlnirilor sale sau, pur și simplu, stai acolo ca să arăți frumos?

Fața lui Riona devine la fel de roșie precum părul.

Imogen intervine înainte ca Riona să poată riposta:

— Poate că te va atrage ceva puțin mai simplu, Aida.

Se deplasează spre angajată și îi solicită câteva rochii după număr și numele designerului. În mod evident, și-a făcut temele înainte de-a veni aici. Nu mă interesează ce alege. Vreau doar să se termine totul. Nu am tras niciodată în viața mea atât de multe fermoare.

Nu știu ce s-a întâmplat cu rochia mamei mele. Dar știu foarte bine cum arăta – am o fotografie făcută în ziua nunții. Stă într-o gondolă în Veneția, chiar la provă, unde trena lungă de dantelă atârnă peste margine, aproape atingând apa verde deschis. Se uită drept la aparatul de fotografiat, mândră și elegantă.

Totuși, una dintre rochiile pe care Imogen a ales-o, seamănă un pic cu a mamei – mâneci cloș care atârnă de pe umeri. Un corsaj mulat cu un decolteu admirabil. Dantelă de modă veche, fără a fi vaporoasă. Doar linii simple și netede.

— Îmi place asta, spun eu pe un ton ezitant.

Imogen este de acord.

— Nuanța asta de crem ți se potrivește.

— Arăți *fenomenal*, spune Nessa.

Nici măcar Riona nu are nimic răutăcios de spus. Își ridică doar bărbia și dă din cap în semn de aprobare.

— Hai să încheiem aici! spun eu.

Angajata ia rochia agitându-se din cauza faptului că nu avem timp s-o ajustăm înainte de nuntă.

— Se potrivește minunat, o asigur eu.

— Da, dar dacă ai lua doar un pic la bust...

— Nu-mi pasă, spun eu și îi pun rochia în brațe. Este suficient de bună.

— Am angajat fete să-ți aranjeze părul și machiajul în dimineața nunții, îmi spune Imogen.

Asta pare mai degrabă o agitație fără rost, dar mă străduiesc să zâmbesc și să dau din cap pentru a arăta că sunt de acord. Nu merită să te împotrivești – vor fi foarte multe lucruri în privința cărora să ne certăm mai târziu.

— Callum a rezervat o zi de spa pentru tine înainte de nuntă, spune Imogen.

— Chiar nu e necesar.

— Bineînțeles că este! Vei avea nevoie să te relaxezi și să fii răsfățată.

Nu-mi place să mă relaxez și nici să fiu răsfățată.

Acesta este modul în care Imogen Griffin își impune voința, sunt sigură – te anunță cum o să fie folosind un ton scăzut și un zâmbet politicos. Se comportă ca și cum orice împotrivire ar fi o lipsă de maniere, astfel încât să te simți ușinat să continui.

— Sunt ocupată! îi comunic.

— Rezervarea este deja făcută. Voi trimite o mașină la a nouă să te ia.

Sunt gata să spun că nu voi fi acolo, dar mă forțez să g adânc aer în piept și să înghit rezistența instinctivă. e doar o zi de spa. Încearcă să fie drăguți în felul lor stent și pedant.

— Mulțumesc, spun eu printre dinți.

mogen îmi zâmbește scurt.

— Vei fi mireasa perfectă.

Sună mai mult ca o amenințare decât ca un compliment.

Fiecare zi trece în goană, mai rapid decât cea de dinainte. Când nunta se afla la două săptămâni distanță, părea o eternitate până la ea. Ca și cum s-ar fi putut întâmpla orice care s-o anuleze.

Dar mai sunt doar trei zile. Apoi, două. Pe urmă, surprinzător, se va întâmpla chiar mâine, iar eu aștept în fața casei mele automobilul de oraș și anost al lui Imogen, ca să mă ia și să mă ducă la o zi de spa pe care nici n-o doresc și de care nici n-am nevoie.

Vor să mă jumulească, să mă exfolieze și să-mi netezească toate colțurile ascuțite, ca să facă din mine o soțioară catifelată pentru vlăstarul familiei lor. Callum Griffin cel mare.

El este al lor JFK[35], iar eu trebuie să fiu a lor Jackie Kennedy.

Aș prefera să fiu Lee Harvey Oswald[36].

Și totuși, îmi înghit toată iritarea și las șoferul să mă conducă la un spa elegant de pe Walton Street.

Nu este chiar atât de rău. Într-adevăr, Callum a rezervat toate opțiunile posibile. Esteticienele îmi înmoaie picioarele și îmi lăcuiesc unghiile de la mâini și de la picioare. Îmi rezervă un loc într-o cadă uriașă cu nămol, și îmi aplică pe

---

[35] JFK, John Fitzgerald Kennedy (1917-1963) – cel de al treizeci și cincilea președinte al Statelor Unite al Americii, căsătorit timp de zece ani cu Jacqueline/Jackie Kennedy (1953-1963), asasinat pe 22 noiembrie 1963 la Dallas, Texas (n.tr.)

[36] Lee Harvey Oswald (1939-1963) – fost pușcaș marin, asasinul președintelui John Fitzerald Kennedy (n.tr.)

față un soi complet diferit de nămol. Apoi, mi se pune pe cap niște balsam, ca tratament pentru întreținerea părului, și sunt unsă ca un curcan de Ziua Recunoștinței. Sunt acoperită cu pietre fierbinți și după ce sunt îndepărtate, sunt masată și bătută cu pumnii pe fiecare centimetru de pe trup.

De vreme ce nu-mi pasă câtuși de puțin că sunt goală, aceasta este partea mea preferată. Am în preajma mea două doamne, împreună cu cele patru mâini ale lor, care freacă, masează și rezolvă fiecare nod provocat de stres care și-a croit drum spre gâtul, spatele și chiar brațele și picioarele mele. Dat fiind că tocmai Callum a cauzat acest stres, presupun că este *justificat* ca el să plătească pentru a fi îndepărtat.

Este atât de relaxant, încât ațipesc sub mâinile femeilor și în zgomotele de ocean emise prin boxe.

Mă trezesc cu o durere uluitoare în zona pubiană. Esteticiana stă deasupra mea, ținând o bandă de epilare cu ceară care are pe ea fire de păr mici, până nu demult atașate de corpul meu.

— Ce naiba? țip eu.

— E posibil să piște un pic, spune ea pe un ton total indiferent.

Mă uit în jos la bietele mele părți feminine, care sunt în prezent complet golașe pe partea stângă.

— *Ce naiba faci?*

— Epilarea ta braziliană, spune ea trântind o altă bandă cu ceară pe partea dreaptă.

O plesnesc peste mână.

— Nu vreau nicio afurisită de epilare braziliană! Nu vreau ceară deloc.

— Păi, era pe lista de servicii, spune ea ridicând clipboardul pe care mi-l înmânează, de parcă asta o să liniștească focul arzător de pe părțile oribil de sensibile și proaspăt rămase fără păr ale zonei mele inghinale.

— Nu eu am stabilit afurisita de listă de servicii! strig eu, aruncând clipboardul. Și nu vreau să practicați tehnicile voastre de tortură pe pubisul meu.

— Ceara este deja plasată, spune ea arătând spre banda pe care o lipise deja. Trebuie să se desprindă într-un fel sau altul.

Încerc să ridic marginea benzii de pânză. Are dreptate. Este deja bine lipită de puținul păr rămas.

Esteticiana se uită în jos spre mine cu zero empatie în ochii ei de-un albastru rece. Cred că femeilor ăstora le place să producă durere. Aș putea lesne să o văd schimbându-și halatul ei alb cu un corset de piele și un bici.

— Dă-i drumul, atunci, spun eu țâfnoasă.

Cu o smucitură rapidă, esteticiana smulge banda, lăsând o altă dungă de piele roz netedă.

Eu țip și dau drumul la o serie de înjurături, unele englezești, altele italiene. Esteticiana nu tresare. Sunt sigură că le-a auzit pe toate.

— Gata, ajunge!

— Nu poți pleca în felul ăsta, spune ea, strâmbând din nas.

Cazzo[17]!

Cam două treimi din păsărică mi-au fost epilate, cu mici petece de păr prin locuri ciudate. Arată îngrozitor

[17] Cazzo – la dracu' (în it. în orig.) (n.tr.)

de-a binelea. Nu-mi pasă de Callum, dar nu vreau să fiu nevoită să mă uit la locul ăla săptămâni la rând până când va crește părul din nou.

Nu-mi vine să cred ce tupeu a avut să rezerve o epilare inghinală împreună cu toate celelalte. Crede că este deja stăpân pe vulva mea? Consideră cumva că el decide cum trebuie să arate?

Ar trebui să aștept până adoarme și apoi să-i trântesc ceara fierbinte pe testicule. Să-l fac să simtă gustul propriului medicament.

— Atunci termină, rostesc eu sumbru.

Mai sunt necesare trei benzi și mult mai multe înjurături ca să scap de părul rămas. Când se termină, sunt complet cheală și simt aerul rece atingându-mă ca niciodată mai înainte.

Este al dracului de umilitor. Este... oricare o fi fiind varianta feminină a *emasculării*. Sunt precum Samson. Callum mi-a furat părul și m-a deposedat de putere.

O să mă răzbun pe el pentru asta, pe tâmpitul ăsta intrigant și uneltitor. Crede că îmi poate epila vulva fără permisiune? Habar nu are ce a început.

Esteticienele reîncep masajul. Sunt toată foc și pară în sinea mea.

Plănuiesc deja toate modalitățile prin care o să-i fac viața lui Callum un adevărat infern.

10
CALLUM

Este ziua nunții mele.

Nimic nu este cum mi-am imaginat, dar, ce-i drept, nici nu am petrecut prea mult timp imaginându-mi cum are să fie când mă voi căsători. Mă așteptam să se întâmple în cele din urmă, dar niciodată nu mi-a păsat de asta.

Am ieșit cu o grămadă de femei – atunci când a fost convenabil. Întotdeauna am avut propriile planuri și țeluri. Orice femeie trebuia să se potrivească cu aceste planuri și scopuri, altminteri scăpam de ea în clipa în care începea să fie o bătaie de cap mai mare decât era cazul.

De fapt, ieșeam cu cineva când tata a aranjat toată chestiunea asta cu familia Gallo. Eu și Charlotte Harper am fost împreună timp de aproape trei luni. Îndată ce am aflat că eram „logodit", am sunat-o ca să punem capăt relației. Și n-am simțit... nimic. Efectiv nu-mi păsa dacă mai ieșeam cu Charlotte sau nu. Nu este nimic în neregulă în privința ei – este drăguță, bine educată și de familie bună. Dar când mă despart de o femeie, am același sentiment ca atunci când arunc o pereche de pantofi vechi. Știu că o voi înlocui destul de curând.

De data asta, înlocuitoarea este Aida Gallo. Trebuie să o iubesc, să o prețuiesc și să o protejez până la sfârșitul zilelor ei. Nu sunt sigur că pot îndeplini vreuna dintre aceste cerințe, cu excepția celei de a o ține în siguranță.

Dar știu deja un lucru: că nu-i voi tolera prostiile odată ce ne-am căsătorit. Așa cum spune tata: trebuie să fie domesticită. Nu intenționez să am o soție sălbatică și nesupusă. Va trebui să învețe să-mi dea ascultare, într-un fel sau altul.

Zâmbesc satisfăcut cu gândul la ziua ei de spa. Rostul acesteia, în mod evident, era să o pregătească pentru această noapte. Trebuie să consumăm căsătoria și nu sunt vreun coate-goale, în șlapi și cu blugi scurți. Mă aștept ca ea să fie dichisită așa cum se cuvine, din cap până în picioare.

Ador ideea ca ea să fie aranjată, curățată și epilată conform celor cerute de mine. La fel ca o păpușică, pregătită exact cum îmi place.

Am făcut deja un duș și m-am bărbierit, așa că e timpul să mă îmbrac cu smochingul. Dar când verific cârligul din dressing unde mă așteptam să fie atârnat, locul este gol.

O strig pe Marta, o membră a personalului nostru domestic.

— Unde este smochingul meu?

— Îmi pare rău, domnule Griffin, spune ea cu nervozitate. Am mers la magazin să-l iau așa cum mi-ați spus, dar am fost anunțată de anularea comenzii. În schimb, a fost expediată aici o cutie din partea domnișoarei Gallo.

— O cutie?

— Da, s-o aduc?

Aştept cu nerăbdare în cadrul uşii, în timp ce Marta urcă scara în fugă, ţinând în mâini o cutie mare şi pătrată pentru îmbrăcăminte.

Ce naiba mai este asta? De ce mă provoacă Aida cu smochingul?

— Las-o acolo, îi spun eu Martei.

Ea aşază cutia cu grijă pe canapea.

Aştept până când dispare şi apoi deschid cutia.

Deasupra este un plic cu un scris de mână dezordonat, despre care pot presupune doar că-i aparţine logodnicei mele. Îl deschid şi scot un bilet:

Scumpul meu logodnic,

A fost foarte frumos din partea ta să te ocupi de toată pregătirea mea prenupţială de ieri. Ce experienţă cu adevărat reconfortantă şi neaşteptată!

Am hotărât să-ţi întorc favoarea cu un dar din partea mea – o mică piesă din cultura mea pentru ziua nunţii tale. Sunt sigură că îmi vei face onoarea de a purta acest dar la ceremonia nunţii noastre. Mă tem că n-aş putea cu niciun chip să-mi rostesc jurămintele fără această amintire de acasă.

A ta pentru totdeauna,
Aida

Nu pot să nu chicotesc pe seama descrierii făcute zilei petrecute la spa. Zâmbetul îmi îngheaţă însă pe faţă când rup hârtia de mătase şi văd smochingul pe care ea se aşteaptă să-l port.

Arăta ca un nenorocit de costum de clovn. Confecționat din satin maro lucios, este acoperit cu broderii țipătoare pe umeri, revere și chiar pe spatele hainei. Este un costum din trei piese cu tot cu o vestă, fără a mai vorbi de-o batistă pătrată și de-o cravată din dantelă. Singura persoană pe care mi-o pot imagina purtându-l este Liberace[18].

Mama dă buzna în cameră cu un aer agitat. Observ că s-a îmbrăcat deja într-o rochie de seară verde-gri elegantă, are părul ca o calotă pală și netedă și niște cercei de aur de bun gust la urechi.

— Ce faci? De ce nu ești îmbrăcat? spune ea când mă vede stând acolo cu un prosop legat în jurul taliei.

— Pentru că nu am smochingul.

— Ce este asta?

Mă dau la o parte ca să poată vedea. Scoate cravata de dantelă ținând-o în silă între degetul mare și arătător.

— Un dar de la viitoarea mea mireasă, spun eu și îi dau biletul.

Mama îl citește dintr-o privire. Se încruntă și apoi spune:

— Îmbracă-l.

Izbucnesc în râs.

— Cred că glumești.

— Îmbracă-l! Nu avem timp să luăm un alt smoching. Și nu are rost să strici totul pentru un costum.

— Dar nu e un costum. E o farsă mizerabilă.

— Nu-mi pasă! spune ea tăios. Este o nuntă mică. Abia dacă va observa cineva.

[18] Liberace – aluzie la Wladziu Valentino Liberace (1919-1987) cunoscut sub numele de scenă Liberace, pianist și cântăreț de music-hall american, cu un stil de viață plin de extravaganță atât pe scenă, cât și în afara ei (n.tr.)

— Nu va avea loc.

— Callum... destul. O să ai peste o sută de bătălii de dat cu Aida. Trebuie să le alegi pe cele importante. Acum, pune-te pe treabă, trebuie să plecăm în șase minute.

Incredibil. M-am gândit că avea să-și piardă mințile din cauza asta, fie și numai pentru felul în care maroul se va bate cap în cap cu schema ei de culori crem, oliv și gri, organizată cu atenție.

Îmi pun costumul ridicol, aproape înecându-mă cu mirosul de naftalină. Nici măcar nu vreau să știu de unde l-a dezgropat Aida. Probabil străbunicul ei a fost îngropat în el.

Cel mai important este cum o voi pedepsi eu pentru asta.

A făcut o greșeală serioasă provocându-mă în mod deliberat. Este timpul să mă trezesc și să-i dau o palmă zdravănă.

Va primi ceea ce i se cuvine chiar în această seară.

De îndată ce sunt îmbrăcat, mă grăbesc să cobor scara spre limuzina în așteptare. Cea care o transportă pe mama și surorile mele a plecat deja – mai suntem doar eu și tata.

Ridică o sprânceană văzându-mi costumul, dar nu spune nimic. Mama probabil că l-a pus la curent deja.

— Cum te simți?

— Fantastic, spun eu. Nu se vede?

— Sarcasmul este cea mai josnică formă de umor, mă informează el.

— Am crezut că erau aluziile.

— Îți va face bine asta, Cal. Nu o poți înțelege acum, dar așa va fi.

Îmi încleștez dinții, imaginându-mi cum am să-mi vărs toate frustrările pe fundul mic și ferm al Aidei ceva mai târziu în seara asta.

Mă simt ca un profanator când intru în biserică – de parcă Dumnezeu ar putea să ne doboare pentru această uniune nelegiuită. Dacă mă mai calcă pe nervi, o s-o înmoi pe Aida în apa sfințită, ca să văd dacă nu cumva ia foc.

Este ușor de văzut care parte a bisericii este a mea și care este a Aidei – toți acei italieni bruneți cârlionțați versus nuanțele de coame de cai ale irlandezilor: blond, roșu, cenușiu și castaniu.

Cavalerii de onoare sunt frații Aidei; domnișoarele de onoare, surorile mele. Avem numere egale pentru că doar Dante și Nero stau în picioare – Sebastian stă în rândul din față, într-un scaun cu rotile, cu genunchiul voluminos de la bandajul de sub pantaloni.

Nu știu dacă Seb chiar are nevoie de scaunul cu rotile sau este doar un „să vă ia naiba!" adresat părții mele de familie. Simt un sentiment de vină, apoi îl resping spunându-mi că cei din familia Gallo sunt norocoși că au scăpat atât de ușor.

Rochia de domnișoară de onoare verde-gri i se potrivește foarte bine Rionei, dar nu și Nessei – o face să arate palidă și un pic bolnăvicioasă, dar nu pare să-și facă griji pentru asta. Este singura care zâmbește în față la altar. Dante și Riona se uită chiorâș unul la celălalt, în timp ce Nero se uită la Nessa cu o expresie de interes care mă plasează la cinci secunde distanță de a-mi strânge degetele în jurul gâtului său. Dacă are să-i adreseze fie și un singur cuvânt, o să-i distrug fața lui drăgălașă.

Biserica este plină de parfumul puternic al unor bujori de culoare crem. Preotul se află deja la altar. Noi o așteptăm pe Aida.

Începe muzica. După o pauză de-un moment, apare mireasa mea, mergând pe culoar.

Poartă un voal și o rochie de dantelă simplă, care se târăște după ea. Are un buchet într-o mână, deși îl lasă în jos pe lângă coapsă, folosindu-și cealaltă mână să-și susțină rochia. Nu pot să-i văd fața de sub voal, ceea ce mă convinge mai mult ca oricând că mă căsătoresc cu o necunoscută. Sub voal, ar putea fi oricine.

Mireasa mea se oprește în fața mea. Îi ridic voalul.

Îi observ pielea bronzată și netedă și ochii cenușii și limpezi, cu gene dese. Trebuie să recunosc că arată minunat. Realizez cât de încântătoare sunt aceste trăsături când nu sunt crispate în vreo expresie drăcească.

Nu durează mult – îndată ce-mi vede costumul, fața i se luminează de-o satisfacție malițioasă.

— Arăți *uimitor*, spune ea chicotind.

— Ți-o voi plăti, o informez eu calm.

— Eu deja *ți*-am plătit-o pentru tâmpeniile de care te-ai ținut la spa!

Preotul își drege glasul, cu intenția de-a începe slujba.

— De vreme ce te căsătorești cu mine, mă aștept să te întreții astfel tot timpul.

— *La naiba*, sigur că da, se răstește Aida, îndeajuns de tare încât să-l facă pe preot să tresară.

— Este vreo problemă? întreabă el, privind spre noi încruntat.

— Nicio problemă. Începem ceremonia, ordon eu.

Eu și Aida continuăm să ne atacăm unul pe celălalt pe tonuri mormăite în timp ce preotul își rostește monoton discursul până la jurăminte.

— Dacă îți imaginezi că o să fiu o mică starletă porno pentru tine...

— Astea sunt doar standardele gol-goluțe...

— Da, în mod cert au fost goale...

Ne oprim din vorbit când ne dăm seama că preotul se uită fix la noi.

— Callum Griffin și Aida Gallo, ați venit aici de bunăvoie și fără nicio constrângere să vă dăruiți unul celuilalt prin căsătorie?

— Da, mă răstesc eu.

— O, da! spune Aida pe un ton pe care tata l-ar clasifica drept „cea mai josnică formă de umor".

— Vă veți respecta unul pe celălalt ca soț și soție pentru tot restul vieților voastre?

— Da, spun eu după un moment de ezitare.

Tot restul vieților noastre înseamnă al naibii de mult timp. Nu vreau să mi-l imaginez chiar acum.

— Da, zice și Aida, uitându-se la mine de parcă ar plănui să facă restul vieții *mele* cât mai scurt posibil.

— Veți primi cu dragoste copiii pe care Dumnezeu va binevoi să vi-i dea și îi veți crește după legea lui Hristos și a bisericii Sale?

— Da, spun eu.

Aș lăsa-o pe Aida gravidă chiar în secunda aceasta, doar din cauza furiei pe care i-ar provoca-o. Ar putea fi o modalitate bună de-a îmblânzi scorpia.

Aida pare atât de enervată, încât nu cred că o să răspundă la întrebare. În cele din urmă, printre buzele crispate, lasă să-i scape un:

— Da.

— Atunci rostiți-vă jurămintele, ne cere preotul.

Apuc mâinile Aidei și le strâng cât de tare pot, încercând s-o fac să tresară. Cu încăpățânare, ea adoptă însă o expresie implacabilă, refuzând să recunoască durerea.

— Eu, Callum Griffin, te iau pe tine, Aida Gallo, să-mi fii soție. Promit să-ți fiu credincios la bine și la rău, în bogăție și în sărăcie, în sănătate și în boală, să te iubesc și să te respect în toate zilele vieții mele.

Rostesc rapid cuvintele pe care le memorasem în timpul drumului cu mașina spre biserică.

Aida se uită la mine pentru o clipă, cu ochii ei cenușii mai serioși decât de obicei. Pe un ton monoton, ea repetă jurământul, întoarsă spre mine.

— Vă declar soț și soție, spune preotul.

Asta-i tot. Suntem căsătoriți.

Aida își țuguie buzele pentru un sărut cast.

Ca să-i arăt cine e șeful, o prind de umeri și o sărut agresiv, băgându-mi cu forța limba în gura ei. Buzele și limba ei au un gust dulce. Acrișor și proaspăt. Ca... ceva ce nu am mai gustat de foarte mult timp...

Gust de căpșuni.

Îmi simt deja limba amorțită. Gâtul începe să mi se umfle, respirația îmi iese cu un șuierat.

Biserica se învârte în jurul meu într-un caleidoscop de culori, în timp ce mă prăvălesc pe podea.

Târfa asta nenorocită!

11

AIDA

Soțul meu își petrece noaptea în sala de urgențe. Presupun că alergia la căpșuni a fost totuși destul de serioasă. Povestea asta nu compensează însă săptămânile pe care Sebastian le-a petrecut la spital sau lunile de reabilitare și pierderea sezonului său de baschet, dar tot este ceva. Mi-a permis să sar și peste prefăcătoria cu pozele de nuntă, peste masă, dans și peste toate celelalte absurdități cu care n-am dorit să am de a face. A fost deja destul de rău când am fost obligată să rostesc toate acele minciuni într-o biserică, în fața unui preot. Nu sunt religioasă, dar asta nu schimbă nimic. Absurditatea asta pioasă a fost cireașa de pe tort.

Eu și Callum trebuia să mergem la hotelul Four Seasons să ne consumăm căsătoria. Ăsta-i un alt lucru care nu s-a mai întâmplat. Merg singură la apartamentul proaspeților căsătoriți, îmi arunc pantofii din picioare și rochia de dantelă care îmi provoca mâncărimi și comand atâta mâncare în cameră, încât recepționera pare îngrijorată când îi spun că am nevoie doar de un singur set de tacâmuri.

Per ansamblu, este o noapte destul de reușită. Gust fiecare fel de prăjitură din meniu în timp ce urmăresc

episoade vechi din *Lege și Ordine* și *Project Runway*[39].

Dimineața nu este chiar atât de veselă. Trebuie să-mi fac bagajul și să mă îndrept spre conacul familiei Griffin de pe malul lacului. Pentru că acolo voi locui de acum. Acela este noul meu cămin.

Mă simt extrem de pornită pe tata și frații mei în timp ce mă urc în taxi. Ei sunt bine mersi în casa în care m-am născut, în locul unde am trăit fiecare zi a vieții mele. Se bucură să stea acolo, înconjurați de familie, în timp ce eu mărșăluiesc spre cușca leului, unde va trebui să trăiesc pentru tot restul vieții mele. Înconjurată de oameni care nu mă suportă și care nu au încredere în mine. Niciodată realmente în largul meu. Niciodată cu adevărat în siguranță.

Conacul familiei Griffin arată sclipitor și impresionant. Urăsc pajiștea îngrijită și ferestrele strălucitoare. Urăsc felul în care tot ceea ce are legătură cu viețile lor trebuie să fie absolut perfect și atât de lipsit de suflet. Unde sunt arborii năpădiți de vegetație sau tufișurile pe care le plantezi pentru că iubești felul în care miros florile?

Dacă mi s-ar spune că grădina lor este plină cu plante de plastic, nu aș fi surprinsă. Tot ceea ce fac ei este pentru impresie, nimic mai mult.

Tot așa cum Imogen Griffin stă la intrare ca să mă întâmpine. Știu că nu-i pasă deloc de mine, în afară de modul în care o să ajut la promovarea carierei fiului ei și poate să o fericesc cu niște nepoți.

---

[39] Project Runway – serial de televiziune reality american care a avut premiera în 2004, creat de Eli Holzman și concentrat pe designul vestimentar. (n.tr.)

Bineînțeles, de îndată ce ajungem înăuntru, masca pică.

— Totul a fost un șiretlic de-al tău, spune ea printre buzele palide. Presupun că ai știut că era alergic.

— Nu am idee despre ce vorbești.

— Nu mă insulta, zice ea în timp ce mă străpunge cu ochii aprinși. Ai fi putut să-l ucizi.

— Ascultă, spun eu, nu am știut că este alergic. Nu știu nimic despre el. Suntem străini, ai uitat? Poate că ne-am căsătorit azi, dar eu mă simt exact ca ieri – de parcă nu v-aș cunoaște mai deloc, pe niciunul dintre voi.

— Ei bine, iată ceva ce ar trebui să știi despre mine, spune Imogen, cu o voce mai tăioasă decât tot ce au auzit vreodată doamnele de la cluburile lor elitiste. Cât timp vei fi parte a acestei familii, te voi ajuta și te voi proteja. Dar toți cei care trăiesc aici își asumă partea lor de răspundere. Noi colaborăm pentru progresul imperiului nostru. Dacă vei amenința ceea ce construim sau dacă vei pune în pericol oricare membru al familiei, când vei pune capul pe pernă în seara aceea, nu-l vei mai ridica în vecii vecilor. Înțelegi?

Haha! Asta-i Imogen Griffin, exact cum mă așteptam să fie. Doamna de fier din spatele persoanei mondene.

— Înțeleg conceptul de loialitate familială, îi spun eu.

Să mă văd drept parte din familia Griffin, asta-i cu totul altă chestiune.

Imogen mă privește insistent mai mult de-un minut și-apoi îmi face semn cu capul.

— Îți voi arăta camera ta.

O urmez pe scările în spirală, largi, care duc spre nivelul superior.

Am mai fost în acest loc. Deja știu ce se află spre stânga: camerele fetelor și apartamentul principal ce aparține lui Imogen și Fergus.

În schimb, Imogen o ia spre dreapta. Trecem pe lângă bibliotecă, care nu mai prezintă nicio urmă de distrugere și fum. Nu mă pot abține să nu arunc o privire în interior. Se pare că Imogen a renovat deja locul, înlocuind covorul și revopsind pereții. Acum au o nuanță de albastru deschis, iar la ferestre sunt jaluzele în loc de draperii. Chiar și căminul a suferit un lifting: o față de piatră albă nouă și o zonă îngrădită din sticlă pentru grătar.

— Gata cu accidentele, spune sec Imogen.

— Mult mai sigur, aprob eu fără să-mi dau seama dacă să râd sau să fiu rușinată.

Mergem pe un hol lung spre un alt apartament privat, asemănător ca mărime cu apartamentul principal. Când Imogen deschide ușile, realizez că suntem în camera lui Callum. Are exact felul de decor masculin întunecat și grija pentru ordine la care mă așteptam din partea lui. Miroase în totalitate a bărbat - colonie, loțiune după ras, săpun și o vagă idee a pielii lui de la patul în care nu a dormit. Mi se face un pic pielea de găină pe antebrațe.

Mă așteptam ca familia Griffin să-mi ofere propria mea cameră. Ca să spun așa, la fel ca familia regală în vremurile de demult, când membrii acesteia locuiau în apartamentele lor separate. M-am gândit că, în cel mai rău caz, Griffin Callum va trebui să mă viziteze noaptea când și când.

Se pare că, de fapt, ei se așteaptă ca noi doi să împărțim o cameră. Să dormim unul lângă altul în acel pat adânc și larg. Să ne spălăm pe dinți la aceeași chiuvetă dimineața.

Asta-i al naibii de ciudat.

Eu și Callum n-am avut nici măcar o conversație care să nu fie furioasă sau plină de amenințări. Cum o să mai închid ochii noaptea?

— Sunt sigură că există destul loc pentru îmbrăcămintea ta, spune Imogen, fixând cu privirea mica mea valiză. Tatăl tău îți va trimite restul lucrurilor?

— Mda.

Sunt doar câteva cutii. Nu am foarte multe lucruri. În plus, n-am vrut să aduc nimic personal aici. Micuța mea rochie de la botez, verigheta mamei mele, albumul cu fotografii vechi – toate pot rămâne în mansarda din casa tatălui meu. Nu există niciun motiv să le mut.

— Când va... reveni Callum? o întreb pe Imogen pe un ton ezitant.

— Se află deja aici, spune ea. Se odihnește lângă piscină.

— Ah. Bine.

Rahat. Speram la o pauză mai de durată înainte de-a-l revedea.

— Te las să te instalezi, spune Imogen.

Nu durează mult să-mi aranjez articolele de toaletă și îmbrăcămintea. Callum, grijuliu, a eliberat locul de sub una dintre chiuvetele din baie plus jumătate din dulapul masiv și foarte încăpător.

De fapt, nu era nevoie să lase o întreagă jumătate goală. Îmbrăcămintea mea arată ridicol de stingheră, atârnând acolo în aer.

Nu că el ar avea nemaipomenit de multe haine. Are o duzină de cămăși albe identice și trei albastre, costume care

variază de la culoarea cărbunelui la negru și o garderobă de zi cu zi la fel de monotonă. Hainele lui sunt suspendate cu o precizie de robot.

Ating mâneca unuia dintre cele trei pulovere identice de cașmir gri și-mi zic că m-am căsătorit cu un psihopat.

Odată ce am despachetat, nu prea îmi rămâne altceva de făcut decât să-l caut pe Callum.

Mă furișez la parter, întrebându-mă dacă n-ar trebui poate să-mi cer scuze. Pe de o parte, a meritat-o. Pe de alta, m-am simțit un pic vinovată când toată fața i s-a umflat și l-am văzut cum se ținea strâns de gât și-și înfigea unghiile în el.

Ciugulisem căpșuni toată dimineața, cu gândul că am să-i provoc vreo criză de urticarie. Și poate să stric câteva dintre pozele noastre de nuntă idioate.

Efectul real a fost mult mai dramatic. Dacă Imogen Griffin n-ar fi avut un EpiPen pus deoparte în geanta ei Birkin, aș fi putut fi văduvă în clipa asta și nu soție. A alergat spre fiul ei și-a înfipt rapid acul în coapsa lui, în timp ce Fergus a sunat la ambulanță.

Cu toate astea, când ajung pe terasa piscinei, îl văd pe Callum care arată complet recuperat. Nu se odihnește deloc, ci înoată în piscină. Brațele lui taie apa ca un cuțit și stropi sclipitori îi strălucesc în părul negru. Trupul său arată subțire și puternic pe când se scufundă sub apă, se îndepărtează de perete și zboară ca o rachetă pe jumătate din lungimea bazinului înainte de-a fi nevoit să iasă la suprafață pentru aer.

Mă așez pe unul dintre șezlonguri, urmărindu-l cum înoată.

Este cu adevărat uimitor cât de mult își poate ține respirația sub apă. Presupun că cei din familia Griffin trebuie să fie parțial delfini.

Îl urmăresc cum înoată încă o duzină de ture, dându-mi seama cât timp a trecut numai când îl văd că se oprește brusc, sprijinindu-și brațele pe marginea piscinei și ștergându-și apa de pe ochi. Își ridică privirea spre mine și mă fixează cu o expresie neprietenoasă.

— Iată-te.

— Mda. Iată-mă. Mi-am pus lucrurile în camera ta.

Nu am numit-o camera *noastră*. Nu o simt deloc așa.

Callum pare la fel de iritat de perspectiva de-a împărți camera.

— Nu trebuie să stăm aici pe vecie, spune el pe un ton furios. După alegeri, putem începe să căutăm un loc al nostru. Atunci putem avea camere separate dacă preferi asta.

— Poate că e mai bine așa, spun eu, dând din cap.

— O să termin, spune Callum, pregătindu-se să se îndepărteze din nou de perete.

— OK.

— Ah, dar mai întâi un lucru.

— Ce anume?

Îmi face semn să vin mai aproape.

Merg spre marginea piscinei, încă absorbită de întrebarea dacă ar trebui să-mi cer scuze sau nu.

Mâna lui Callum țâșnește din apă și mă strânge de încheietura mâinii. Cu o smucitură, mă trage cu putere în apă și mă cuprinde cu brațele lui de fier.

Sunt atât de surprinsă, încât scot un urlet, lăsând să-mi scape o gură de aer în loc să inspir una. Apa îmi acoperă apoi capul, mai rece decât m-am așteptat. Callum mă strânge tare, imobilizându-mi brațele de o parte și de alta a corpului, astfel încât nu le mai pot mișca deloc.

Piscina este prea adâncă să-i pot atinge fundul cu picioarele. Greutatea lui Callum mă trage în jos ca o nicovală și el mă strânge ca un șarpe și mă strivește de corpul lui.

Mă agit și mă zbat, dar nu am nicio cale să mă opun, iar brațele îmi sunt imobilizate. Plămânii îmi ard, se opintesc încercând să mă forțeze să trag aer în piept, chiar dacă știu că aș aspira doar o gură de apă cu clor.

Ochii mi se deschid în mod involuntar. Tot ce pot să văd este un albastru-verzui strălucitor, agitat de o luptă fără rost. Callum o să mă ucidă. O să mă înece imediat. Acesta este ultimul lucru pe care îl voi vedea – ultimul strop din aerul meu, care se ridică la suprafață în bule argintii.

Tremur, tresar și încep să mă simt fără vlagă pe când pete întunecate îmi explodează în fața ochilor.

Abia atunci, în sfârșit, el îmi dă drumul.

Țâșnesc la suprafață, gâfâind și tușind. Sunt epuizată după lupta cu el. Este greu să mă mențin deasupra apei cu blugii și tricoul ude leoarcă, care mă trag la fund.

El se ridică lângă mine, dar destul de departe de brațele mele care se agită.

— *Ticălosule!* strig eu, încercând să-l lovesc.

— Cum este să ți se blocheze respirația? spune el, săgetându-mă cu privirea.

— O să-ți bag pe gât toate afurisitele de căpșuni din țară! țip eu, continuând să mă înec cu apa din piscină.

— Mda, numai încearcă asta. Şi data viitoare, eu îţi voi priponi un nenorocit de pian de picioare înainte să te arunc în piscină.

Înoată spre cealaltă parte a piscinei şi iese căţărându-se, în timp ce eu nici măcar nu am reuşit să ajung încă la margine.

Aştept până când dispare ca să ies din piscină, udă leoarcă şi dârdâind.

Şi mă bătea gândul să-i cer scuze!

Ei bine, mi-am învăţat lecţia.

Callum nu ştie cu cine se joacă. A crezut că i-am distrus casa mai înainte? Acum locuiesc aici. Voi vedea tot ce face, voi auzi totul. Pe urmă, voi folosi ceea ce aflu ca să-l distrug.

12

CALLUM

Intru in casă tropăind, în timp ce tot corpul îmi tremură de furie.

Ce tupeu are nenorocita asta de fată! Să-şi facă apariţia aici, cu valiza ei, de parcă nu ar fi încercat să mă ucidă! Ca şi cum nu mi-aş fi petrecut noaptea nunţii într-un spital, cu un nenorocit de tub băgat pe gât!

M-a umilit în faţa tuturor - mai întâi, cu acel costum şi mai apoi pentru că m-a făcut să par slab, fragil şi absolut patetic.

Alergia este cel mai stânjenitor lucru în ce mă priveşte. Mă face să mă simt ca un copilaş cu ochelari cu rame rotunde şi un nas mucos. Detest situaţia pentru că este complet lipsită de sens. Detest faptul că nu o pot controla. Detest că am o vulnerabilitate atât de ridicolă.

Nu ştiu cum a aflat ea despre alergie, dar faptul că s-a prins şi-a folosit-o împotriva mea mă umple de nervi.

Am tras-o sub apă ca să-i plătesc cu aceeaşi monedă. Să vadă cum este să dai orice pentru o gură de aer, neputincios în faţa nevoii de-a respira.

Oricum, asta m-a făcut să mă simt mai bine. Pentru o clipă.

Dar m-a făcut să mai simt și altceva.

Trupul ei care se răsucea și se zbătea peste mine... Nu ar fi trebuit să fie sexy.

— Cal, mă strigă tata în timp ce trec pe lângă ușa bucătăriei.

Arunc o privire în bucătărie și îl zăresc așezat lângă blat, mâncând unul dintre felurile de mâncare pe care bucătarul le păstrează gata preparate în frigider.

— Unde e Aida?

— Afară lângă piscină, îi spun eu încrucișându-mi brațele peste pieptul gol.

Nu m-am deranjat să iau un prosop. Las să picure apă pe toate dalele din bucătărie.

— Ar trebui s-o scoți în oraș undeva în seara asta. O cină frumoasă. Poate un spectacol.

— Cu ce scop?

— Din cauza... accidentului tău... nu ați profitat de apartamentul dedicat tinerilor însurăței.

— Sunt foarte conștient de asta, spun eu, încercând să evit sarcasmul din voce.

— Trebuie să pecetluiești afacerea, ca să spunem așa. Știi că o căsătorie nu este finalizată până nu este consumată.

— Adică vrei să i-o trag în seara asta, asta vrei să spui?

Își pune furculița lângă farfurie și mă fixează cu o privire rece.

— Nu trebuie să fii grobian.

— Hai să spunem lucrurilor pe nume. Vrei să i-o trag fetei ăsteia, în ciuda faptului că nu ne putem suporta unul pe celălalt, în ciuda faptului că ea a încercat să mă ucidă ieri, pentru că nu dorești ca prețioasa ta alianță să se destrame.

— Exact, spune el ridicând din nou furculița ca să o înfigă într-un bob de strugure din salata sa Waldorf. Și nu uita, aceasta nu este alianța *mea*. Tu beneficiezi mai mult decât oricine.

— Corect, spun eu cu amărăciune. A fost o adevărată plăcere până acum.

Urc furios la etaj, mă dezbrac de pantalonii scurți de înot și dau drumul la duș cât se poate de fierbinte. Mă săpunesc îndelung și îmi spăl părul, lăsând apa să-mi biciuiască umerii.

Sunt conștient de faptul că trebuie să „o fac pe Aida soția mea" în toate sensurile cuvântului, deși mă îndoiesc că o să aibă chef de asta după ce aproape am înecat-o. Nu am fost niciodată unul dintre cei care fac gesturi romantice impresionante, dar chiar potrivit celor mai liberale interpretări, nu cred că a încerca să îneci pe cineva echivalează cu un preludiu.

De fapt, mă îndoiesc că ea ar fi măcar de acord să ia cina cu mine. Ceea ce nu e rău pentru mine. Probabil că mănâncă, știu și eu?, cu mâinile. Dacă aș duce-o în vreun loc frumos, sunt convins că m-ar face de râs.

Chiar și după ce o aud pe Aida intrând în cameră, rămân exact unde sunt, bucurându-mă de dușul fierbinte. Din partea mea, poate să stea unde este și să-i tremure fundul de frig la nesfârșit.

O aud mișcându-se prin cameră, dar nu pot vedea ce face. Am stat atât de mult aici, încât peretele de sticlă ce înconjoară dușul este complet aburit.

Aida mă face să tresar, făcându-și drum înăuntru, complet goală.

— Hei! zic eu. Ce naiba faci?

— Duş, normal. Un tâmpit oarecare m-a târât în piscină.

— Nu vezi că sunt deja înăuntru?

— Serios? spune ea şi mă fixează cu o privire deloc impresionată. Mulţumesc pentru că îmi aduci la cunoştinţă acest fapt. E genul de observaţie ascuţită şi de informaţie confidenţială care în mod sigur îţi vor asigura locul de consilier.

— Sarcasmul este cea mai josnică formă de umor, îi spun eu, pe tonul cel mai insuportabil al tatălui meu.

— Să iau lecţii de umor de la tine ar fi ca şi cum aş întreba un câine cum se face o apendicectomie, ripostează ea.

Îşi face loc pe lângă mine ca să apuce şamponul.

Braţul ei gol îmi atinge în treacăt stomacul şi devin extrem de conştient de faptul că noi nu ne-am mai văzut complet dezbrăcaţi până în clipa asta.

Sunt obişnuit cu fete care îşi menţin trupurile zvelte într-un mod chinuitor, prin orice mijloace – dietă, pilule, Pilates şi chiar intervenţii chirurgicale. În mod evident, Aida nu-şi bate capul cu nimic de genul ăsta. După câte am văzut, ea mănâncă şi bea orice îi place şi probabil că nu a văzut încălţăminte de alergat de ani de zile. Drept urmare, are forme rotunde, un abdomen moale şi un fund masiv.

Dar trebuie să recunosc... silueta ei este foarte apetisantă. Probabil că ar detesta să mă audă spunând asta, dar are un look clasic de bombă sexy - dacă ar pune pe ea un bikini de blană, ar fi Raquel Welch în filmul *One Million Years B.C.*

Sunt curios cam ce aş simţi dacă aş apuca o bucată bună din acea carne moale, urmărind-o cum mă călăreşte. Să fiu

dur și să o bruschez, fără să-mi fac griji că o să se rupă ca o figurină fragilă.

Pielea ei de un cafeniu deschis arată chiar mai bine atunci când poți vedea mai mult din ea. Dușul fierbinte îi aduce o nuanță roz, mai ales în zona pieptului. Încerc să nu mă holbez la sânii ei, dar modul în care clăbucii de săpun alunecă în golul dintre ei este năucitor...

Apa caldă i se scurge pe corp spre delta dintre coapse. Îi văd păsărica recent epilată, complet dezgolită, care arată mai moale decât catifeaua. Faptul că este epilată pentru mine, conform instrucțiunilor mele, este extrem de erotic.

Aida este atât de sălbatică și de rebelă, încât este o realizare incredibilă s-o determini să facă ceva anume. Este hotărâtă să mă enerveze, să facă invers față de orice spun eu.

Însă cu cât se revoltă mai mult, cu atât vreau mai mult s-o controlez. Vreau s-o supun voinței mele. Vreau s-o determin să facă orice îi spun, pentru plăcerea mea...

Penisul îmi atârnă greu și umflat între picioare. Genele Aidei flutură când privește în jos.

Se uită în altă parte, clătindu-și părul de șampon, dar, destul de curând, privirea îi este atrasă din nou în jos.

Știu că sunt în formă bună. Mă antrenez în fiecare dimineață: șaizeci de minute de antrenament cu haltere, treizeci de minute de exerciții cardio. Bucătarul nostru pregătește mese macroporționate, ca să asigure proporția perfectă de proteine, carbohidrați și grăsimi. Toate astea au dus la un fizic musculos.

Privirea Aidei zăbovește asupra abdominalilor mei și a penisului care continuă să se mărească sub ochii ei. S-a depărtat ferm de trupul meu acum.

— Vezi ceva ce îți place?

— Nu, spune ea, încăpățânată ca întotdeauna.

— Mincinoasa naibii!

Pășesc mai aproape de ea și penisul meu în erecție se freacă de șoldul ei gol. Coapsa mea pătrunde între coapsele ei, lunecoase din cauza săpunului. Îmi înfig o mână în părul ei, înfășurând coada umedă în jurul palmei și apoi îi trag capul pe spate, astfel că este nevoită să-și ridice privirea spre mine.

— Ai făcut praf noaptea nunții noastre. Știi că nu suntem cu adevărat căsătoriți până când nu ne culcăm împreună.

— Știu asta, îmi răspunde.

— Nu ai mâncat altceva otrăvitor, nu-i așa?

Înainte să apuce să-mi răspundă, îmi lipesc apăsat buzele de buzele ei.

Când am sărutat-o pe Aida la biserică, a fost doar pentru a pune capăt acelei ceremonii idioate. Acum o sărut pentru că vreau să-i simt gustul gurii din nou. Vreau să îmi lipesc tot trupul de trupul ei și să-mi plimb mâinile peste pielea aia cafenie și mătăsoasă.

Este incredibil de delicată. Nu știu cum cineva cu personalitatea unui cactus poate avea cele mai fragede buze și cei mai catifelați umeri și sâni pe care i-am atins vreodată. Vreau să îmi trec mâinile peste fiecare părticică din trupul ei.

La început, este rigidă și de neclintit, fără dorința de-a-mi răspunde în vreun fel. Îmi frec coapsa de mica ei vulvă dezgolită și îi cuprind sânii în mâini, iar ea începe să gâfâie și buzele i se întredeschid, lăsându-mă să-mi strecor limba în gura ei.

Acum, ea se lipește mai strâns de mine, frecându-și păsărica de piciorul meu. Îmi răspunde la sărut, intens și adânc, și simt gustul ușor de clor de pe buzele ei.

Îmi las mâna să-i alunece pe pântece până la vulva ei golașă. Trec cu degetele peste labiile extrem de moi, foarte încântat să o simt în sfârșit descoperită și expusă. Apoi, despart ușor labiile ca să descopăr micul vârf al clitorisului, umflat de la căldura dușului. Îmi plimb degetul mijlociu în jurul acestuia, înainte de a întinde mâna mai jos pentru a vedea cât de umedă este, ca mai apoi să revin la cel mai sensibil loc.

Gâfâie când o ating în acel loc și își strânge coapsele împrejurul trupului meu, frecându-se și împingându-se cu vulva peste palma mea.

Îmi strecor un deget înăuntrul ei, făcând-o să geamă. Geme chiar în gura mea, un sunet pătrunzător și disperat.

Știam eu. Este o târfă mică și excitată. Îi place sexul la fel de mult ca și mie.

Este perfect. Pentru că dacă dorește asta, dacă are nevoie de asta, atunci trebuie să vină la mine. Și este încă un mod prin care o pot controla.

O frec și o ating până când picioarele încep să-i tremure. Respirația i se accelerează. Coapsele i se strâng cu putere și se apropie tot mai mult de orgasm.

Exact când este pe punctul de-a finaliza, eu îmi retrag mâna.

— Nu te opri! rostește ea gâfâind și deschide ochii ca să-mi arunce o privire plină de furie.

— Dacă vrei să-ți dai drumul, atunci suge-mi scula mai întâi, pretind eu.

Se uită în jos la penisul meu, atât de erect, încât pare să-mi țâșnească din corp.

— La naiba, nu, spune ea. O s-o fac de una singură.

Își sprijină spatele de peretele dușului și își pune mâna între coapse. Degetele îi alunecă între labiile vulvei. Expiră încetișor. O prind de încheietură și-i îndepărtez mâna.

— Hei! strigă ea, aruncându-mi din nou o privire rapidă.

— Suge-mi-o, altfel nu te las să-ți dai drumul.

Se uită urât la mine, cu obrajii îmbujorați de la căldură și de la orgasmul refuzat. Știu că fierbe înăuntrul ei, învolburându-se ca un ciclon. Sunt sigur că o chinuie, o face să sufere și să palpite. Îmi pun mâna pe umărul ei și o împing jos în genunchi.

Fără tragere de inimă, îmi apucă baza penisului.

Buzele i se despart, iar eu îi zăresc scânteierea dinților. Pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva am făcut o greșeală îngrozitoare. Aș prefera să nu-mi pierd scula din cauza temperamentului noii mele soții.

Apoi, gura ei umedă și caldă se închide, cuprinzându-mi scula, iar creierul mi se scurtcircuitează. Dacă am crezut mai înainte că buzele ei erau moi, habar nu aveam cum aveam să le simt pe vârful dureros de sensibil al sculei mele. Alunecă peste el și în jur lui, încercuindu-mă în întregime. Limba ei apasă pe partea de dedesubt, în timp ce ea mă linge ușor și mă suge.

La naibaaaaaaaa, se pricepe tare bine la asta. Nu-i de mirare că Oliver Castle era obsedat de ea. Dacă i-a supt penisul doar o singură dată în felul ăsta, mi l-aș putea imagina urmând-o până la capătul pământului pentru încă un număr.

Acum mâna ei alunecă în susul și în josul penisului, gura și degetele acționând în tandem. Cealaltă mână se întinde pe dedesubt, ca să-mi cuprindă delicat testiculele, mângâind partea ascunsă a scrotului.

Toate aceste senzații combinate mă lansează rapid spre orgasm...

Până când ea îmi abandonează scula și se ridică din nou în picioare.

— Asta e tot ce primești.

Dumnezeule, încăpățânarea ei este enervantă. Dacă aș spune că iarba este verde, ea ar spune că e purpurie doar ca să mă supere. Efectiv, ar trebui să profit de ocazie ca să-i dau o lecție.

Dar și ea și eu, în aceeași măsură, dorim același lucru în clipa asta, o situație rară în care impulsurile noastre se aliniază. Îl dorim atât de tare, încât dorința depășește răutatea.

Aida își pune un braț în jurul gâtului meu, echilibrându-se în timp ce aliniază vârful sculei mele cu deschizătura ei. Își înfășoară amândouă picioarele în jurul mijlocului meu, pe când penisul meu alunecă până la capăt înăuntrul ei.

Îi apuc strâns fundul voluminos, cu amândouă mâinile, înfigându-mi degetele în bucile ei. O țin sus în timp ce ea începe să mă călărească, cu brațele încolăcite în jurul gâtului meu și trupul ei lunecos frecându-se de-al meu.

Pe cât de fierbinte este dușul, vulva ei este și mai fierbinte. Se încleștează în jurul penisului meu, strângându-mă în mișcarea de du-te-vino.

Greșeam cu presupunerea mea că Aida nu este atletică. Mă călărește cu vigoarea și entuziasmul unui olimpic al

sexului. Sunt obișnuit cu fetele care pozează în cea mai atrăgătoare poziție posibilă, apoi se întind pe spate ca să te lase să le-o tragi. N-am fost niciodată cu una atât de... nerăbdătoare.

Pe măsură ce se apropie de capăt, mă călărește și mai intens, iar vulva ei devine o menghină în jurul penisului meu. Se aruncă pe mine iar și iar. Intensitatea loviturilor și căldura dușului mă amețesc. Dar să fiu al naibii dacă am să renunț. Îi lipesc spatele peste peretele de sticlă și o penetrez tot mai intens, hotărât să dovedesc că pot să i-o servesc de două ori mai puternic.

Când ochii ei încep să se dea peste cap, simt un val de triumf.

— Ah, Doamne, Doamne-Dumnezeule...ah...Cal...

Storc cu forța orgasmul de la ea. Se întâmplă și se tot întâmplă, prelungindu-se cu fiecare mișcare a penisului meu. Este al naibii de sexy să vezi expresia aceea rebelă ștearsă de pe fața ei și s-o urmărești cum se abandonează plăcerii, care îi năvălește în tot corpul.

Eu îi fac asta. Eu o fac să se simtă astfel. Indiferent dacă ea mă urăște sau nu, indiferent dacă ea dorește să fie oricine altcineva în afară de mine, este totuși incapabilă să se opună. Adoră felul în care i-o trag.

Cu acel gând, explodez înăuntrul ei.

Cu adevărat explodez. Orgasmul este ca o bombă atomică, lovindu-mă pe neașteptate. Testiculele mele sunt epicentrul, iar unda de șoc se propagă până la ultimul neuron, până în vârful degetelor de la mâini și de la picioare. Ca urmare a acelei senzații, creierul meu nu mai este în stare să

mai trimită și alte semnale. Trupul mi se înmoaie. Trebuie s-o pun pe Aida jos înainte de-a o scăpa din brațe.

Mă prăbușesc peste peretele dușului din partea opusă. Amândoi gâfâim îmbujorați.

Aida refuză să-mi întâlnească privirea.

Este prima dată când nu este în stare să mă privească în ochi. Până acum, oricât aș fi încercat s-o fac să-și coboare privirea, a fost mereu la înălțimea provocării.

Acum, ea se clătește încet, pretinzându-se total absorbită de asta.

M-a strigat *Cal*. Niciodată nu a mai făcut-o până acum. În fine, ba da, doar cât să râdă de mine la petrecerea de logodnă.

— Așadar, asta a fost, îi spun eu. Este oficial.

— Adevărat, spune ea ferindu-și iar privirea.

Îmi place stânjeneala ei. Îmi place că am descoperit fisura asta în platoșa ei.

— E bine de știut că nu ești absolut îngrozitoare la sex.

Mă săgetează cu privirea, cu ochii din nou strălucitori și sălbatici.

— Mi-aș dori să-ți pot întoarce complimentul.

Rânjesc.

„Aida, mincinoasă mică. Ține-o tot așa și am să-ți spăl gura cu săpun. Sau poate cu ceva chiar mai bun..."

13

AIDA

Coabitarea cu familia Griffin este ceva ciudat, ca să nu spun mai mult.

Singura persoană care pare bucuroasă să mă aibă în preajmă este Nessa. Nu am fost chiar prietene la școală, dar ne-am arătat îndeajuns de prietenoase, de la distanță. Cunoaștem aceleași persoane, astfel că în prezent putem discuta despre toate prostiile bizare pe care ei sau ele le-au făcut de la absolvire.

Cred că Nessei îi place să mă aibă aproape pentru că sunt singura persoană care nu se comportă ca un *Ambition Bot*. Într-adevăr, eu sunt dispusă să vorbesc chiar și la micul dejun, nu doar să lucrez și să mănânc în tăcere. În plus, amândouă frecventăm cursurile de la Loyola, prin urmare putem merge la universitate împreună cu Jeepul ei.

Nessa este cu adevărat un om bun, ceva ce nu vezi prea des în lume. Foarte mulți se poartă frumos, dar este vorba doar despre maniere. Zi de zi, fără excepție, Nessa își dăruiește toți banii de buzunar oamenilor fără adăpost. Nu vorbește niciodată urât despre alții, chiar dacă oamenii ăia, de exemplu, frații ei și prietenii ei foarte anoști, o merită din plin. Nessa ascultă, chiar ascultă atunci când

vorbesc oamenii. Este mai interesată de tine decât de ea însăși.

Nu știu cum așa o adunătură de sociopați a reușit să crească o fată ca asta. În realitate, e cam tragic, pentru că cei din familia Griffin îi privesc bunătatea ca pe-un defect, ca pe un handicap ușor. Glumesc pe socoteala blândeții și a curățeniei ei sufletești.

Știu că lui Callum îi pasă de ea, dar, pentru el, ea este o protejată, nu o egală.

Nessa mă întâmpină cu brațele deschise, bucuroasă că mai are încă o soră. Mai ales una care este oarecum mai puțin nesimțită decât Riona.

Eu nu știu mai nimic despre cum este să ai o soră. Tot ce știu este ceea ce văd în filme: cum își împletesc părul una celeilalte, cum își șterpelesc hainele una de la cealaltă, cum se detestă una pe cealaltă sau cum, uneori, plâng una pe umărul celeilalte. Nu știu dacă aș putea să fac vreunul dintre aceste lucruri fără să mă simt idioată.

Dar mă bucur să o am pe Nessa ca prietenă. Există o anume pace în ființa ei care mă ajută să-mi nivelez câteva dintre asperități.

Îmi petrec mai mult timp cu ea decât o fac cu proaspătul meu soț. Callum muncește nebunește, ore nenumărate, la pregătirea terenului pentru alegeri, iar eu, la ora la care vine, sunt, de obicei, deja adormită în patul nostru conjugal.

Poate că este premeditat. Nu am mai făcut sex de la „consumarea" oficială a nunții.

Acel moment care m-a luat prin surprindere. Am dat buzna la duș pentru că eram înfrigurată și obosită de așteptare și am vrut să-i arăt că nu putea să mă intimideze,

nici aproape inecându-mă și, în mod sigur, nici cu un pic de nuditate.

Nu mă așteptam ca el să mă sărute. Și bineînțeles că nu mă așteptam să mă atingă în felul ăla...

Aici e problema. Îmi place să fac sex. Mult. Și obișnuiesc să o fac destul de des. Așa că, dacă nu am de gând să încep să-mi înșel proaspătul soț, ceea ce este o idee realmente proastă din diverse motive, există doar un singur loc de unde pot să-mi iau doza necesară.

Și nu ar trebui să râd forțat și să suport. Callum este atrăgător. Sigur, este rece, arogant și obsedat de control – m-a certat de cinci ori deja săptămâna asta pentru că am lăsat hainele pe podea, pentru că am împroșcat oglinda în timp ce mă spălam pe dinți și pentru că nu am făcut patul când m-am sculat la o oră după el. Dar niciunul din aceste lucruri nu schimbă faptul că bărbatul ăsta este binecuvântat genetic. Fața lui, trupul și acea sculă... nimic nu este neplăcut privirii.

Și are și niște aptitudini. Nu face sex ca un robot. Poate fi blând, poate fi brutal și, mai presus de toate, este extrem de receptiv. Mă citește ca pe o carte. Așa că nu m-ar deranja să explorez puțin mai mult întreaga chestiune a sexului conjugal. Dar el a fost prea ocupat – sau mă evită.

Bineînțeles, atunci când, în cele din urmă, are nevoie de ajutorul meu, îl cere în cel mai insuportabil mod posibil, ca și cum i s-ar cuveni.

Mă încolțește în bucătărie, unde încerc să prăjesc o chiflă. Prăjitorul de pâine al familiei Griffin continuă să tot arunce chifla, pentru că, probabil, nu a fost folosit în ultimii

zece ani. Eu sunt singura din această casă familiarizată cu ideea de carbohidrați.

— Am o strângere de fonduri în seara asta, spune Callum. Să fii gata la șapte.

— Scuze, spun eu, coborând butonul de la prăjitorul de pâine și ținându-l apăsat. Am ceva planuri deja.

— Planuri să faci... ce?

— Maraton *Stăpânul inelelor*. Toate cele trei filme, versiunea extinsă. N-o să fiu gata până mâine pe la prânz.

Prăjitorul de pâine scoate un clic amenințător. Țin butonul la locul cuvenit, hotărâtă să-mi rumenesc chifla, chiar dacă asta o să-l facă să explodeze.

— Foarte amuzant, spune Callum, mijindu-și afurisiții de ochi albaștri înspre mine. Ora șapte și asigură-te că nu întârzii. Să ai o coafură potrivită și machiaj. Ți-am lăsat deja o rochie pe pat.

Las chifla să țâșnească, frumos rumenită în cele din urmă. Apoi întind un strat gros de brânză topită și mai adaug încă un strat când observ expresia de dezgust a lui Callum.

— Ai cumva pregătite și replicile mele? Poate că ar trebui chiar să-mi atârni o tăbliță în jurul gâtului cu orice te aștepți să spun.

Iau o îmbucătură uriașă din chiflă și mă bucur de ea, cu atât mai mult cu cât știu că soțul meu probabil că nu și-a permis să mănânce așa ceva de ani de zile.

— Dacă ai putea să te abții să înjuri din trei în trei cuvinte, ar fi un început, îmi răspunde, în timp ce degetele i se contractă involuntar.

Sunt destul de sigură că se abține din răsputeri să nu se repeadă să-mi smulgă chifla din gură. Și asta doar pentru că nu vrea să mă irite înainte de eveniment..

— La naiba, am să mă străduiesc, iubitule, spun eu cu gura plină de pâine.

Mă străpunge cu privirea și iese furios, lăsându-mă singură în bucătărie. În sfârșit, nu complet singură – mai am încă o grămadă de gustări.

Pregătesc un bol cu popcorn, ca măcar să pot începe *Frăția inelului.*

Pe când mă îndrept spre sala de cinema, o văd pe Riona venind din direcția opusă, ducând un teanc de dosare. Pare agitată și stresată, ca de obicei. Nu înțeleg de ce lucrează mereu până la epuizare, tot încercând să-i impresioneze pe acești oameni – este destul de clar că părinții ei îl văd pe Callum ca pe starul familiei și pe ea ca pe un personaj secundar, în cel mai bun caz. Și totuși, cu cât ei o împing mai mult deoparte, cu atât mai intens se zbate Riona pentru ca ei s-o remarce. Chestia asta mă întristează de-adevăratelea.

Nu că aș avea multă compasiune pentru ea. La școală, Riona era o afurisită de nota zece. Regina răutăcioaselor. Singurul motiv pentru care nu am încasat mai multe din partea ei este că eram mai mică și, prin urmare, nu-i meritam atenția.

Asta este, în general, modul ei de-a se comporta acum, când este nevoită să locuiască în aceeași casă cu mine. Așa că nici eu nu pot rezista să n-o iau peste picior când și când.

— Vrei să vii cu mine? o întreb, ridicând ușor bolul cu popcorn. Mă pregătesc să mă uit la *Lord of the Rings.*

L-ai văzut? Are niște personaje cu care cred că te-ai putea identifica.

În special, cele care consumă carne de om și se nasc din săculeți cu ouă noroioase.

Riona scoate un oftat dramatic, iritată că mi-am permis să vorbesc cu ea.

— Nu, nu vreau să mă uit la un film la ora trei după-amiază, pentru că nu sunt un afurisit de copil. Am de lucru.

— În ordine, spun eu, făcând un semn viguros cu capul. Am uitat că ești secretara întregii familii. O chestie cu adevărat importantă.

— Sunt *avocată*, răspunde Riona cu o demnitate glacială.

— Ah, spun eu cu o falsă grimasă. Îmi cer scuze. În sfârșit, nu-ți face griji. Nu voi spune nimănui.

Riona își sprijină dosarele grele de-un șold și își înclină capul într-o parte, ca să mă poată măsura din cap până-n picioare cu acea căutătură patentată de zgripțuroaică.

— Bine, spune ea încet. Totul este o glumă pentru tine. Tu ești schimbată la fel ca un cartonaș de baseball, dar nu-ți pasă, nu-i așa? Ți-e totuna că familia ta te-a abandonat. Că ai tăi te-au vândut familiei noastre.

Asta mi se așază ca o piatră la stomac, dar n-am de gând s-o las pe Riona să vadă așa ceva. Mă forțez să zâmbesc în continuare și chiar bag în gură un popcorn. Îl simt pe limbă uscat ca o bucată de carton.

— Cel puțin eu sunt un Topps Mickey Mantle, îi spun eu. Mă îndoiesc că tu ai putea fi un Jose Canseco '86.

Riona mă privește țintă și clatină din cap.

— Ești al naibii de ciudată.

„Ei... probabil că este adevărat", îmi spun.

Își croiește drum pe lângă mine, iuțind pasul pe hol.

Mă îndrept spre sala de cinema și mă instalez confortabil pe locul meu preferat, aflat pe rândul din mijloc.

Riona este o scorpie. Părerea ei înseamnă mai puțin decât nimic pentru mine.

Dar cu toate acestea, continuă să mă deranjeze. Nici măcar nu sunt în stare să acord atenția cuvenită vocii melodioase a lui Sir Ian McKellen[40], bătrânelul care mi-a căzut cu tronc.

Adevărul este că mă simt într-adevăr abandonată. Mi-e dor de tata. Mi-e dor de frații mei. Mi-e dor de casa mea, care era veche și ticsită cu mobilă demodată, dar în care cunoșteam fiecare colțișor. Era sigură și confortabilă, cu amintiri legate de orice bucățică.

Îmi mănânc popcornul fără să-i simt gustul, până când, în sfârșit, mă cufund în lumea fanteziei spiridușilor, piticilor și a hobbiților.

Pe la 6:30 mă gândesc că ar trebui să încep să mă dichisesc. Închid filmul și urc la etaj să văd ce monstruozitate de rochie a pregătit Callum pentru mine.

Efectiv, când trag fermoarul sacului de îmbrăcăminte, văd o rochie decorată compact cu mărgele argintii care

---

[40] Sir Ian McKellen (n.1939) – actor englez onorat cu un Premiu Tony, două nominalizări pentru premiul Academiei Americane de Film și cinci nominalizări la Premiul Emmy, cunoscut pentru mai multe roluri, printre care și Gandalf din Stăpânul Inelelor (n.tr.)

arată rigidă, demodată și al naibii de respingătoare. Exact când strâmb din nas privind-o, Callum intră în cameră, îmbrăcat deja cu un smoching impecabil, cu părul lui negru pieptănat pe spate și încă umed după duș.

— De ce nu ești îmbrăcată? spune el nervos. Trebuie să plecăm în douăzeci de minute. Iisuse Hristoase, nici măcar nu ți-ai aranjat părul încă.

— Nu port asta, îi spun eu categoric.

— Ba da, o s-o porți. Îmbrac-o. Imediat.

— Ai sustras-o din dulapul lui Imogen?

— *Nu*, urlă el. Am cumpărat-o special pentru tine.

— Bine. Atunci o poți returna.

— Numai după ce o vei purta în această seară.

— N-o să se-ntâmple asta, spun eu scuturând din cap.

— Intră la duș, se răstește el. O să întârziem.

Merg spre duș, cât mai încet, doar ca să-l scot din minți. Nu-mi trebuie mai mult de-o jumătate de oră ca să fiu gata, doar nu sunt o prințesă sclifosită care merge la bal.

Cu toate astea, sunt ispitită să stau sub apa caldă o veșnicie, doar ca să-l las să fiarbă. Bineînțeles că nu voi purta rochia aia – o pot lua pe cea galbenă pe care am purtat-o la petrecerea de logodnă.

Callum ar face sigur apoplexie la simpla idee că o persoană ar putea purta aceeași ținută de două ori.

Când ies de la duș, văd că a adunat hainele pe care le lăsasem mototolite pe jos. Frumos.

Mă înfășor într-o minune de prosop pufos – poți să spui orice vrei despre familia Griffin, dar măcar au gusturi excelente la țesături – apoi merg spre dulap să-mi caut rochia.

Toată partea mea de dulap a fost golită. Complet. *Umerașele* goale atârnă în poziții ciudate, unele din ele încă legănându-se după despuierea sălbatică ce-a avut loc aici.

Trag sertarele – goale și ele. A luat și ultima dintre hainele mele, până și lenjeria de corp.

Când mă întorc, umerii lui Callum ocupă cadrul ușii. Stă cu brațele încrucișate la piept și cu un rânjet pe fața lui frumoasă.

— Cred că este rochia sau nimic.

— Atunci aleg nimic, spun eu și las prosopul să cadă în băltoaca din jurul picioarelor mele, încrucișându-mi și eu brațele la piept.

— Înțelege un lucru, spune Callum încet. Vei veni la dineul din seara asta chiar dacă voi fi obligat să te arunc peste umăr și să te car precum un om al cavernelor. Poți purta rochia când voi face asta – sau altfel, jur pe Dumnezeu, Aida, te voi târî acolo goală și te voi așeza pe scaunul tău în fața tuturor. Nu mă pune naibii la încercare.

— Asta te va stânjeni mai mult pe tine decât pe mine.

Simt cum mi se înroșesc obrajii. Ochii lui Callum arată mai sălbatici ca oricând. Cred că vorbește serios – e foarte hotărât să mă supună voinței lui în privința rochiei ăsteia tâmpite.

Secundele trec una după alta. Secunde care ne fac să întârziem tot mai mult la eveniment, dar Callum nu se urnește din ușă. Acesta este dealul pe care el a ales să moară: urâta rochie mărgelată.

— Minunat! mă răstesc eu în sfârșit. Am să mă îmbrac cu cretina aia de rochie!

Rânjetul de pe fața lui mă face să-mi doresc să-mi retrag imediat cuvintele. Sau să-i trag un pumn în ochi. Dacă trebuie să merg la cină în acea rochie jalnică, atunci și el poate merge acolo cu un frumos ochi vânăt.

Tremur de furie. Intru în rochia rigidă și aspră și rămân pe loc până când Callum îmi trage fermoarul la spate. Mă simt de parcă m-ar strânge în corset. Trebuie să-mi sug burtica și apoi, odată ce fermoarul este complet închis, nu mai pot s-o las liberă. Ceea ce mă face să regret cumva tot popcornul pe care l-am mâncat.

— Unde mi-ai ascuns lenjeria intimă? insist eu.

Degetele lui Callum se opresc la capătul fermoarului.

— Nu ai nevoie de nicio lenjerie intimă.

Nemernicul. Îi place asta! Știam eu!

Bineînțeles, când mă întorc, are pe față o expresie avidă, de parcă ar vrea să-mi smulgă rochia din nou. Dar n-o va face. Se va mulțumi să mă urmărească defilând în ea toată noaptea. Știind că el m-a forțat s-o fac. Știind că nu port niciun fel de lenjerie pe dedesubt.

Sunt atât de furioasă, că aș putea să țip. Mai ales după ce ridică pantofii pe care se așteaptă să-i port.

— Cum o să reușesc să mă descurc cu ăștia? Nici nu pot sta jos în cămașa asta de forță nenorocită.

Callum își dă ochii peste cap.

Apoi face ceva ce mă surprinde.

Se așază în genunchi în fața mea și îmi ridică mâna pe umărul lui pentru echilibru. Îmi ia piciorul și mă încalță cu pantoful cu toc cui, de parcă el ar fi Prințul și

cu Cenușăreasa. Mâinile îi sunt surprinzător de blânde și degetele lui îmi mângâie delicat scobitura piciorului. Strânge cureluşa și-apoi mă încalță cu celălalt pantof.

Când se ridică, suntem atât de aproape unul de celălalt, încât trebuie să-mi înclin capul pe spate ca să-l privesc.

— Poftim, spune el morocănos. O trimit pe Marta sus să te ajute să te aranjezi.

Marta este un asistent personal multifuncțional al familiei. În plus, se întâmplă să fie foarte îndemânatică în ceea ce privește părul și machiajul, așa că le ajută deseori pe Riona și pe Nessa să se aranjeze pentru evenimente. Imogen se machiază singură sau merge la un salon.

— Orice, spun eu.

Callum coboară la parter s-o caute pe Marta. Eu încep să merg șchiopătând spre baie pe tocurile extraordinar de înalte.

Nu știu dacă este lipsa chilotului sau altceva, dar simt o umezeală neplăcută între picioare. Fiecare pas pe care îl fac în rochia aia strâmtă îmi face labiile vulvei să se frece una de cealaltă. Sunt excitată și mă înfior în timp ce continui să mă gândesc la acea expresie de preludiu sexual de pe fața lui Callum. Cât de serios era când mi-a ordonat să-mi pun rochia pe mine.

Ce naiba se întâmplă cu mine?

Trebuie să fie simplul fapt că n-am făcut sex de peste o săptămână. Nu am cum să mă excit cu un Callum care face pe șeful. E absurd. Detest al *naibii* să mi se comande.

— Aida? spune o voce în spatele meu.

Scot un țipăt ușor și mă întorc.

Este doar Marta, cu geanta ei de machiaj. Are cam treizeci de ani, ochi mari căprui, breton brunet şi o voce plăcută.

— Callum a spus că ai nevoie de puţin ajutor să te aranjezi?

— D-da. Sigur, mă bâlbâi eu.

— Ia loc, spune ea trăgând un scaun în faţa oglinzii. Terminăm imediat.

14

CALLUM

Aida coboară scara, ținându-se strâns de balustradă. Douăzeci de minute de întârziere, dar arată absolut uluitor. Marta i-a ridicat părul într-un updo[41] ușor retro, care pune în evidență acea înfățișare de bunăciune clasică. Ochii îi sunt acoperiți cu kohl, care îi face să arate aproape la fel de argintii ca rochia.

Îmi place faptul că Aida abia poate merge cu stiletto. Asta îi dă un aer vulnerabil și o face să se țină strâns de brațul meu până la mașină.

E mai tăcută ca de obicei. Nu știu dacă este supărată pe mine că i-am furat hainele sau dacă este emoționată în legătură cu seara care ne așteaptă.

Mă simt calm și mai concentrat decât am fost în săptămâni întregi. Exact cum a prevăzut tata, italienii mă vor susține 100% acum, că eu și Aida suntem căsătoriți oficial. La Spata este terminat, iar eu am dezgropat deja o mizerie fantastică despre Kelly Hopkins din anii ei de studenție, când era foarte implicată într-o coțcărie care vindea lucrări

---

[41] Updo – coafură în care părul este aranjat departe de față și de gât, folosind ace și agrafe (n.tr.)

de doctorat gata făcute studenților mai bogați și mai leneși. Săraca studentă bursieră forțată să-și compromită principiile pentru a-și obține diploma universitară.

Asta-i ceea ce găsești întotdeauna în final – indiferent de cât de neprihăniți pretind oamenii că sunt, atunci când șurubul se strânge, există întotdeauna un punct care cedează. Asta va arunca o săgeată direct în pretențiile ei de superioritate morală. Ceea ce lasă terenul liber pentru un singur candidat: eu.

Alegerile sunt peste o săptămână doar. Aproape nimic nu mai poate strica treaba pentru mine acum.

Cât timp pot să-mi țin nevasta în frâu.

O văd stând vizavi de mine în spatele automobilului. Pare îndeajuns de liniștită, urmărind pe geam defilarea clădirilor. Dar pe mine nu mă păcălește. Știu cât de nesupusă este. Se prea poate s-o fi ținut în frâu pentru moment, dar o să încerce să mi se opună din nou imediat ce va avea ocazia.

Lucrul esențial este s-o țin sub control în timpul acestei petreceri. După asta, poate să se răzvrătească cât de mult are chef. În seara asta vor fi prezenți mai mulți oameni de afaceri, directori executivi, investitori și reprezentanți de sindicat italieni. Trebuie să-mi vadă soția alături, supusă și gata să-mi acorde sprijin.

Mergem cu mașina spre Fulton Market District, care era înainte vreme plin de instalații pentru ambalarea produselor din carne și de depozite, iar în prezent, s-a umplut de hoteluri, baruri, restaurante și companii high-tech. Strângerea de fonduri din seara asta are loc la Morgan's pe Fulton, în apartamentul de lux cu terasă din vârful clădirii.

Ne îndreptăm spre ascensor prin galeria de artă de la etajul întâi. Locul este ticsit de sus până jos cu tablouri de stiluri diferite și diferite valori artistice. Aida se oprește în apropierea unei creații moderne deosebit de hidoase, în nuanțe de piersică, gri închis și cafeniu.

— Ah, uite. Acum știu ce să-i iau mamei tale pentru Crăciun.

— Cred că-l preferi pe *ăsta*, spun eu și arăt spre o pictură în ulei întunecată și violentă reprezentându-l pe Cronos devorându-și copiii.

— Ah, da! spune Aida, dând din cap sumbru. Portret de familie. Ăsta-i Papa atunci când noi lăsăm dulapurile deschise sau uităm să stingem luminile.

Râd scurt și zgomotos. Aida pare uimită de parcă nu m-ar fi auzit râzând niciodată până acum. Și se prea poate să nu mă fi auzit.

Când în sfârșit ajungem la ascensor, cineva strigă:

— Țineți ușa!

Întind brațul ca să opresc ușa, dar regret imediat, căci în lift își face apariția Oliver Castle.

— Ah, spune el văzându-ne și ne salută scurt, înclinându-și arogant capul.

Are părul destul de lung, des și cu șuvițe decolorate de soare. Este bronzat și este ușor ars de soare, de parcă ar fi stat pe-o barcă o zi întreagă. Când zâmbește forțat, dinții îi apar, prin comparație, prea albi.

Privirea i se plimbă încet peste trupul Aidei, care este voluptos, în formă de clepsidră, în rochia ei strâmtă decorată cu mărgele. Mă calcă pe nervi cât de ostentativ este. Se prea poate ca aranjamentul meu cu Aida să nu fie unul

romantic, dar este totuşi soţia mea. Ea îmi aparţine mie şi doar mie. Nu acestui puşti bogat şi imatur.

— Tu chiar te-ai făcut luntre şi punte, Aida, spune el. Nu îmi amintesc să te fi îmbrăcat în felul ăsta pentru mine.

— Presupun că nu a meritat efortul, spun eu, privindu-l încruntat.

Oliver râde zgomotos:

— Presupun că Aida îşi folosea *efortul* pentru alte lucruri...

Îmi proiectez o imagine vie cu Aida plimbându-şi limba în sus şi în jos pe penisul lui Oliver, la fel cum a făcut şi pentru mine. Gelozia mă izbeşte ca un sac cu noroi. Mă lasă fără aer.

Abia dacă reuşesc să nu-l înşfac pe Castle de reverele sacoului său de catifea ca să-l zdrobesc de perete.

Ascensorul se zdruncină, oprindu-se la ultimul etaj. Uşile se dau la o parte. Oliver se îndepărtează fără să mai arunce vreo privire înspre noi.

Aida mă urmăreşte cu ochii ei de-un cenuşiu rece.

Nu-mi place această nouă Aida tăcută. Mă nelinişteşte, mă întreb ce pune la cale. Îmi place mai mult când spune tot ce gândeşte, de îndată ce-i trece prin minte. Chiar dacă mă calcă pe nervi.

Penthouse-ul de la ultimul etaj este o încăpere mare, deschisă, plină de potenţiali sponsori, care se matolesc pe gratis. Bineînţeles, nu este chiar pe gratis, căci am de gând să-i storc pe fiecare dintre aceşti ticăloşi până la ultimul strop de sprijin pe care-l pot scoate de la ei. Între timp, n-au decât să se îndoape cu cocktail-uri de lux şi aperitive sofisticate.

O întreagă parte a încăperii este formată din uşi de sticlă glisante, în momentul de față deschise complet spre terasa de pe acoperiş. Oaspeții se foiesc încoace şi-ncolo, bucurându-se de noaptea caldă şi de briza dinspre lac. Terasa este decorată cu felinare aprinse.

Însă, în clipa asta, nici aranjamentul impecabil şi nici prezența excelentă nu-mi fac vreo plăcere. Merg spre bar şi comand un shot dublu de whiskey, sec. Aida mă priveşte dându-l peste cap dintr-o înghițitură.

— Ce-i? mă răstesc eu, trântind paharul gol pe bar.

— Nimic, spune ea ridicând din umerii goi şi întorcându-şi privirea de la mine ca să-şi comande propria băutură.

Încercând să-mi alung din minte gândul despre Oliver şi Aida, scrutez mulțimea, căutându-mi primul obiectiv. Trebuie să discut cu Calibrese şi Montez. O zăresc pe mama, nu departe de bufet, stând de vorbă cu trezorierul statului aproape de restaurant. Ea se află aici de ore bune deja, ca să supravegheze aranjamentul şi să întâmpine oaspeții, pe măsură sosesc aceştia.

Apoi, văd pe cineva care în mod categoric nu a fost invitat: Tymon Zajac, mai bine cunoscut ca Măcelarul, capul Mafiei poloneze şi o serioasă bătaie de cap pentru mine.

Braterstwo controlează cea mai mare parte din Lower West Side până la Chinatown, Little Italy, plus cartierele mai bogate dinspre nord-est, învecinate cu cele controlate de irlandezi – adică de mine.

Dacă există o ierarhie pentru gangsteri, este cam aşa: în vârf, avem gangsterii îmburghezițí, gulerele albe, care folosesc pârghiile afacerilor şi ale politicii pentru a menține

controlul. Adică irlandezii din Chicago. Noi conducem acest oraş. Noi avem mai mult aur decât un afurisit de spiriduş. În plus, noi facem la fel de mulţi bani în mod legal ca şi ilegal – sau cel puţin în acea frumoasă zonă gri a portiţelor de scăpare şi a înţelegerilor pe uşa din spate.

Ceea ce nu înseamnă că mă tem să-mi murdăresc mâinile, pentru că am făcut să dispară mai mult de-o persoană din acest oraş. Dar o fac în linişte şi doar atunci când este necesar.

Pe următoarea treaptă a scării, avem gangsterii cu un picior în ambele lumi – de genul italienilor. Ei continuă să administreze destule cluburi de striptease, cluburi de noapte, jocuri de noroc ilegale şi percep taxe de protecţie. Dar sunt implicaţi şi în proiecte de construcţii care alcătuiesc grosul venitului lor. Au o influenţă puternică asupra sindicatelor de tâmplari, electricieni, geamgii, operatori de utilaje grele, fierari betonişti, zidari, instalatori, tinichigii şi mulţi alţii. Dacă vrei să construieşti ceva în Chicago şi nu vrei să ardă când e pe jumătate gata, să „întârzie" sau să ţi se fure materialele, atunci trebuie să angajezi italieni ca şefi de echipă sau să-i mituieşti.

Şi mai jos, avem mafia poloneză. Ei continuă să fie implicaţi în crime violente, în tâmpenii zgomotoase, evidente şi care distrag atenţia, provocând probleme celor ca noi care dorim să păstrăm aparenţa unui oraş sigur.

Braterstwo continuă în mod activ contrabanda cu droguri şi arme, furtul de automobile, jefuiesc bănci şi maşini blindate, practică şantajul pentru bani şi chiar răpirea de persoane. Ei sunt cei care ajung cu faptele lor murdare

în ziare și la știri și, în mod constant, forțează granițele teritoriilor pe care le controlează. Nu vor să rămână în Garfield, Lawndale și Ukrainian Village[42], ci vor să pătrundă în zonele unde sunt bani. Zonele pe care le dețin eu.

De fapt, apariția lui Tymon Zajac la evenimentul meu este o problemă în sine. Nu-l doresc prezent aici, nici ca dușman, nici ca prieten. Nu vreau să fiu asociat cu el.

Nu este genul de tip care să se piardă în mulțime. Este aproape la fel de vânjos pe cât este de înalt, cu părul de culoarea grâului, abia începând să încărunțească, și o față ciuruită de cicatrici, de la vărsat sau ceva și mai păcătos. Pomeții ascuțiți ca niște topoare încadrează un nas roman. Este îmbrăcat cu grijă într-un costum cu dungi fine și are o floare albă la rever. Cumva, aceste detalii șic nu fac decât să sublinieze asprimea feței și a mâinilor lui.

În jurul lui Zajac s-a țesut un mit. Deși familia lui se află în Chicago de-un secol, el a crescut pe străzile din Polonia, unde conducea o rețea sofisticată de furturi de mașini încă de pe când era adolescent. El a triplat de unul singur numărul furturilor de mașini străine din țară, până când polonezii bogați abia mai îndrăzneau să cumpere o mașină importată, pentru că se știa că avea să dispară de pe străzi sau chiar din propriile garaje în mai puțin de o săptămână.

A urcat în ierarhia Wolominului, lângă Varșovia, până când acea bandă a fost implicată într-o dispută violentă cu poliția poloneză. Cam în același timp, fratele său vitreg,

---

[42] Garfield Park Conservatory, Lawndale, Ukrainian Village – cartiere în Chicago (n.tr.)

Kasper, a fost ucis de traficanții de droguri columbieni care ajutau la aducerea pe furiș a cocainei, heroinei și amfetaminei în Chicago. Columbienii au crezut că puteau începe să facă trafic direct în oraș. Zajac a venit însă cu avionul la Chicago pentru înmormântarea fratelui său și atunci a organizat o răzbunare pe două fronturi, care a lăsat opt columbieni morți în Chicago și încă doisprezece masacrați în Bogota.

Zajac a comis singur crimele – cu un satâr într-o mână și o macetă în cealaltă. Asta i-a și adus porecla de *Măcelarul din Bogota.*

Măcelarul i-a luat locul fratelui său ca șef al *Braterstwo* Chicago. De atunci, nu a trecut o lună fără ca el să nu-mi fure fărâmituri de la marginea imperiului. E de școală veche. E flămând. Și știu că se află aici în seara asta cu un motiv.

De aceea, trebuie să vorbesc cu el, deși aș prefera să nu fiu văzut cu el în public. Aștept până când se deplasează spre o parte mai puțin vizibilă a încăperii.

— Te interesează politica acum, Zajac?

— Asta e adevărata grupare mafiotă din Chicago, spune el cu vocea lui joasă și aspră.

Sună de parcă fumează de o sută de ani, deși nu-i simt mirosul și pe haine.

— Ești aici ca să donezi sau ai un cartonaș cu comentarii pentru cutia cu sugestii?

— Știi la fel de bine ca și mine că oamenii bogați nu-și înstrăinează niciodată banii pentru nimic, spune el și scoate un trabuc din buzunar, inspirându-i mirosul prăjit. Ai vrea să fumezi unul cu mine?

— Mi-aş dori să pot, dar nu se fumează în clădire.

— Americanilor le place să facă reguli pentru alţi oameni, pe care ei nu le respectă niciodată. Dacă ai fi singur aici, ai fuma împreună cu mine.

— Sigur, spun eu, întrebându-mă unde vrea s-ajungă.

Aida apare lângă mine, discretă ca o umbră.

— Salut, Tymon, spune ea.

Mafia poloneză are o istorie lungă şi complicată atât cu familia mea cât şi cu familia Aidei. În timpul Prohibiţiei, când irlandezii şi italienii s-au luptat pentru controlul distileriilor, au existat polonezi de ambele părţi. De fapt, Masacrul din Ziua Sfântului Valentin[43] a fost executat de un polac.

Mai recent, Zajac a făcut afaceri cu Enzo Gallo – aproape reuşite, deşi am auzit zvonuri despre un conflict la Oak Street Tower, cu oarece zgomote de împuşcături şi o turnare precipitată a fundaţiei, posibil cu un trup sau două ascunse sub ciment.

— Am auzit vestea cea grozavă, spune Zajac, aruncând o privire semnificativă spre inelul de pe degetul Aidei. Am fost dezamăgit că nu am primit o invitaţie. Sau o întrebare din partea tatălui tău în prealabil. Tu ştii că eu am doi fii, Aida. Polonezii şi italienii lucrează bine împreună. Nu te văd învăţând să apreciezi carnea sărată de vită cu varză.

Îl săgetez cu privirea.

---

[43] Masacrul din Ziua Sfântului Valentin – o serie de crime îngrozitoare care au avut loc pe 14 februarie 1929 în cartierul Lincoln Park din Chicago, când s-au confruntat clanul italian din partea de sud a oraşului, al cărui cap era faimosul Al Capone, şi clanul irlandez din partea de nord, condus de Bugs Moran. (n.tr.)

— Fii atent cum vorbești cu soția mea. Afacerea este încheiată, iar eu mă îndoiesc că ar interesa-o vreo ofertă trecută sau viitoare din partea ta. De fapt, mă îndoiesc că mai ai ceva să ne spui.

— S-ar putea să fii surprins, spune Zajac fixându-mă cu privirea lui feroce.

— Vezi să nu, spun eu disprețuitor.

Spre surpriza mea, Aida este cea care își păstrează calmul.

— Tymon nu este un om care să-și piardă timpul degeaba, spune ea. De ce nu ne spui ce ai în minte?

— Politicianul este nepoliticos, iar italianul pătimaș este diplomat, cugetă Zajac cu voce tare. Ce răsturnare ciudată. Ea va purta smochingul și tu ai să-ți pui rochia mai târziu în seara asta?

— Smochingul ăsta are să fie înmuiat cu sângele tău după ce îți voi tăia afurisita de limbă din gură, bătrâne, mormăi eu.

— Cei tineri amenință. Cei bătrâni promit...

— Renunță la rahatul de citat de prăjitură cu răvașe, spune Aida, ridicând mâna să mă potolească. Ce dorești, Tymon? Callum trebuie să discute cu foarte multe persoane în această seară și cred că tu nu ai fost nici măcar invitat.

— Vreau proprietatea Chicago Transit, spune el, trecând la subiect în cele din urmă.

— Nu se va întâmpla, îi răspund.

— Pentru că tu plănuiești deja să o vinzi lui Marty Rico?

Asta îmi oferă un moment de pauză. Afacerea asta nu este finalizată încă, așa că nu știu cum naiba a auzit Zajac despre ea.

— Nu plănuiesc nimic încă, mint eu. Dar pot să-ți spun că nu are să ajungă la tine. Doar dacă n-ai cumva vreo mașină de spălat magică pentru reputația ta, care s-o scoată nou-nouță și sclipitoare.

Adevărul este că, oricum, nu i-aș vinde-o Măcelarului. Deja trebuie să mă impac cu italienii. Nu voi invita polacii chiar în grădina din spatele casei. Dacă Zajac dorește să se joace de-a omul de afaceri legitim, o poate face altundeva în oraș. Nu în mijlocul teritoriului meu.

Măcelarul tot învârte trabucul între degetele lui groase.

— Voi, irlandezii, sunteți atât de lacomi! Nimeni nu v-a dorit aici când ați venit în America. La fel a fost și pentru noi. Afișau anunțuri spunându-ne să nu depunem cereri de angajare. Au încercat să ne împiedice să imigrăm. Acum, când tu crezi că ești în siguranță în capul mesei, nu vrei să lași pe nimeni altcineva să ți se alăture. Nu vrei să împarți cu nimeni nici măcar firimiturile de la festinul tău.

— Sunt întotdeauna dispus să fac afaceri, îi spun eu. Dar nu poți pretinde să-ți fie încredințată o bucată grozavă de proprietate publică. Pentru ce? Ce ai să-mi oferi în schimb?

— Bani, rostește el printre dinți.

— Am bani.

— Protecție.

Îmi scapă un râset grosolan. Lui Zajac nu-i place deloc. Fața i se înroșește de furie, dar nu-mi pasă. Oferta lui este o insultă.

— N-am nevoie de protecția ta. Ai fost deja depășit când eram doar familia mea împotriva familiei tale. Acum, că ne-am aliat cu italienii, ce crezi că ne-ai putea oferi? Cum de îndrăznești să ne amenințí?

— Fii rezonabil, Tymon, spune Aida. Noi am colaborat în trecut. O vom face din nou în viitor. Dar știi cum se spune, lapte înainte de carne[44].

Sunt șocat de calmul Aidei în timpul conversației cu o persoană din lumea ei. Nu i-am văzut niciodată această latură. Nu a avut niciun strop de răbdare cu Christina Huntley-Hart, care n-a reușit decât să provoace atitudinea cea mai disprețuitoare a Aidei. Dar cu Tymon, care este infinit mai periculos, Aida a reușit să rămână mai calmă decât mine.

O privesc cu respect real. Ea simte și își rotește privirea spre mine, mai degrabă contrariată decât mulțumită.

— Întotdeauna te-am plăcut, Aida, mormăie Zajac. Sper că nu ai făcut o greșeală căsătorindu-te cu acest Mick înfumurat.

— Singura greșeală ar fi să-l subestimezi, ripostează ea rece.

Acum sunt cu adevărat șocat. Aida mă apără? Minunile nu încetează niciodată.

Măcelarul face un semn scurt din cap, care ar putea să însemne orice, apoi se întoarce și se îndepărtează. Sunt ușurat să văd că pare să părăsească petrecerea fără să facă vreo scenă.

Mă uit înspre Aida.

— Te-ai descurcat foarte bine.

---

[44] Lapte înainte de carne – aluzie la un citat din Epistola I a Sf. Apostol Pavel către Corinteni 3:2: „Cu lapte v-am hrănit, nu cu carne, căci nu puteați mânca și încă nici acum nu puteți". Expresia poate fi folosită în general pentru a sugera că în orice proces de învățare sau formare, este important să începi cu elementele de bază înainte de a trece la aspectele mai complexe. (n.tr.)

— Mda, şocant, spune ea ironic, scuturând din cap. Ştii, eu am crescut cu aceşti oameni. Am stat sub masă în timp ce tata negocia afaceri cu polonezi, ucraineni, germani şi armeni - nu alerg mereu de colo-colo ca să şterpelesc ceasuri.

— A avut ceva tupeu să vină aici, spun eu privind încruntat la uşa pe unde tocmai dispăruse Zajac.

— Categoric, se încruntă Aida, în timp ce-şi răsuceşte inelul pe deget, pierdută în gânduri.

Mama a ales acel inel şi i l-a trimis Aidei. Privindu-l pe mâna ei, îmi dau seama că nu prea i se potriveşte. Aida ar fi ales ceva mai confortabil şi mai simplu. Poate că ar fi trebuit s-o fi lăsat pe ea să-şi aleagă ea singură sau s-o fi dus la Tiffany. Asta ar fi fost uşor de făcut.

Am fost atât de furios pe ea după prima noastră întâlnire, încât niciodată nu am avut în vedere cu adevărat dorinţele ei. Lucrurile care ar putea să o facă să se simtă mai în largul ei cu acest aranjament sau cu mutarea în casa mea.

Vreau s-o întreb ce altceva mai ştie despre Zajac. Ce afaceri a făcut el cu Enzo. Dar sunt întrerupt de tata, care doreşte să audă ce-a spus Zajac. Înainte de-a apuca s-o includ şi pe Aida în conversaţie, ea dispare în mod discret.

Tata continuă fără oprire, chestionându-mă despre Măcelar, cerându-mi o relatare cuvânt cu cuvânt despre toţi ceilalţi cu care am discutat în această seară şi ce au spus ei.

De obicei, treceam prin asta împreună cu el, punct cu punct. Dar nu pot să nu strecor o privire peste umărul lui, încercând să văd unde se află Aida în încăpere. Ce face şi cu cine stă de vorbă.

În sfârșit, o observ pe terasă cu Alan Mitts, trezorierul. El este un nemernic bătrân și ursuz. Nu cred să-l fi văzut zâmbind o singură dată de câte ori am vorbit cu el. Și totuși, cu Aida, este pierdut într-o anecdotă, gesticulând cu mâinile, în timp ce Aida râde și îl incită să continue. Când râde, Aida își lasă capul pe spate, închide ochii și i se zgâlțâie umerii. Nu este nicidecum vorba de simplă politețe. Este doar veselă.

Vreau să aud ce o face să râdă atât de tare.

— Mă asculți? spune tata aspru.

Îmi întorc repede capul către el:

— Poftim? Da. Ascult.

— La ce te uiți? întreabă el, mijindu-și ochii în direcția terasei.

— Mitts. Trebuie să vorbesc cu el după asta.

— Se pare că discută deja cu Aida, spune tata pe tonul său cel mai enigmatic.

— Ah. Mda.

— Cum s-a descurcat ea?

— Bine. Surprinzător de bine.

Tata o cercetează cu privirea, dând aprobator din cap:

— Categoric arată mai bine. Deși rochia este prea revelatoare.

Am știut că avea să spună asta. Au fost opțiuni mai clasice în grămada de rochii pe care Marta a adus-o ca să aleg. Eu am ales-o pe asta pentru că am știut că avea să-i îmbrățișeze formele Aidei, ca și cum ar fi fost făcută pentru ea.

Tata continuă să trăncănească.

— Primarul a contribuit cu treizeci de mii de dolari pentru campania ta și te-a susținut, dar a făcut asta pentru

alți douăzeci și cinci de aliați ai consiliului, așa că nu cred că declarația lui este la fel de puternică precum...

Oliver Castle a reapărut, susținut de ceva curaj lichid. Îmi dau seama că este amețit bine după îmbujorarea de pe fața lui arsă de soare și după modul brutal în care se interpune între Aida și Mitts. Aida încearcă să scape de el, îndreptându-se spre partea opusă a terasei. Castle o urmează, încercând s-o convingă *să discute cu el*.

— *Prin urmare, cred că ar fi foarte eficient și rațional dacă noi...*

— Păstrează ideea, tată.

Îmi las paharul jos, înainte de-a mă îndrepta spre terasă prin ușile glisante larg deschise. Această parte a penthouse-ului este doar slab luminată de felinarele de deasupra, muzica se aude în surdină și scaunele sunt mai retrase. Oliver încearcă să o atragă pe Aida în cel mai întunecat și mai îndepărtat colț, ascuns în spatele unui paravan de arțari japonezi în ghivece.

Am de gând să-i întrerup imediat, dar pe când ajung mai aproape, aud vocea joasă și insistentă a lui Oliver stăruind pe lângă Aida. Îmi stârnește curiozitatea. Mă ascund într-un colț, dornic să-i ascult.

— Știu că ți-e dor de mine, Aida. Știu că te gândești la mine, cum și eu mă gândesc la tine...

— Chiar nu, spune ea.

— Noi ne-am distrat de minune împreună. Amintește-ți noaptea în care am făcut focul pe plajă și ne-am plimbat pe dune, iar tu purtai bikinii ăia albi și eu ți-am scos sutienul cu *dinții*...

Stau *nemișcat*, în timp ce o gelozie fierbinte îmi ...-tește în stomac. Vreau să-i întrerup, dar simt o curiozitate bolnavă. Vreau să știu exact ce s-a întâmplat între Oliver și Aida. În mod evident, el era obsedat de ea. Simțea și ea la fel? L-a iubit?

— Sigur, îmi amintesc acel weekend, spune ea alene. Tu te-ai îmbătat și ți-ai făcut praf mașina pe Cermak Road. Și aproape că ți-ai fracturat mâna luându-te la bătaie cu Joshua Dean. Minunate vremuri.

— Asta a fost vina ta, bombăne supărat Oliver, încercând s-o forțeze să stea sprijinită de balustrada terasei. Tu mă înnebunești, Aida. Mă zăpăcești. Am făcut toate prostiile astea doar după ce m-ai părăsit la Oriole.

— Mda? spune ea privind în jos la străzile orașului dedesubtul terasei. Îți amintești, totuși, de ce te-am părăsit acolo?

Oliver ezită. Îmi dau seama că își aduce aminte, dar nu vrea s-o spună.

— Am dat peste unchiul tău. El a întrebat cine eram. Și tu ai spus „Doar o prietenă". Pentru că ți-a plăcut să fii micul rebel care ieșea cu fiica lui Enzo Gallo. Dar n-ai vrut să-ți riști fondul fiduciar sau locul în compania tăticului. Nu ai avut coaiele să recunoști ceea ce doreai în realitate.

— Am făcut o greșeală.

Oliver încearcă în continuare să apuce mâna Aidei. Ea o mută din raza lui de acțiune.

— Aida, mi-am învățat lecția, te asigur. Ți-am dus dorul atât de mult, încât m-aș fi putut arunca de pe acoperișul clădirii Keystone Capital de sute de ori. Stau în biroul ăla și

sunt al naibii de trist. Am pe birou fotografia aia cu noi doi, cea de la carusel, unde râdeai și te țineai de brațul meu. A fost cea mai grozavă zi din viața mea, Aida. Dacă ai să-mi mai dai încă o șansă, am să-ți dovedesc ceea ce însemni pentru mine. Am să-ți pun un inel pe deget și-am să mă laud lumii întregi cu tine.

— Am deja un inel pe deget, spune Aida pe un ton plictisit, ridicând mâna. M-am căsătorit, ai uitat?

— Căsătoria asta a fost o aberație. Știu că ai făcut-o doar ca să mă rănești. Tu nu ești interesată de afurisitul ăla de Callum Griffin – el este tot ceea ce urăști tu! Nu poți suporta oamenii care sunt snobi și prefăcuți și se dau mari cu banii lor. Cât timp ai ieșit cu el? E clar că te simți jalnic.

— Nu mă simt jalnic, spune ea.

Nu sună foarte convingătoare.

Știu că ar trebui să-i întrerup pe cei doi, dar sunt încremenit. Sunt furios din cauza tupeului lui Oliver Castle care încearcă să-mi seducă soția la propria mea campanie nenorocită de strângere de fonduri, dar am și curiozitatea perversă să aflu cum va reacționa Aida.

— Hai să ne întâlnim la cină mâine seară, o imploră Oliver.

— Nu, spune Aida și scutură din cap.

— Vino la apartamentul meu, atunci. Știu că el nu te mângâie așa cum obișnuiam eu.

O să accepte până la urmă? Oare mai vrea să și-o tragă cu el?

Oliver încearcă s-o cuprindă cu brațele ca să o sărute pe gât. Aida îi îndepărtează mâinile lovindu-l cu forță. El

o inghesuie intr-un colţ. Aida este stânjenită de rochia strâmtă şi de tocurile pantofilor.

— Încetează, Oliver. Cineva o să te vadă...

— Ştiu că tânjeşti după asta...

— Vorbesc serios, termină, altfel am să...

Oliver o impinge din nou în balustradă incercând să-şi bage mâna sub fusta ei. Ştiu sigur că ea nu poartă chiloţi, pentru că eu insumi am imbrăcat-o. Gândul că Oliver are să-i atingă labiile vulvei dezgolite este ceea ce, în sfârşit, mă face să-mi pierd stăpânirea de sine.

Am auzit că oamenii ajung să orbească de furie. Nu mi s-a mai intâmplat asta până acum – chiar şi in cele mai pline de furie momente, mi-am păstrat intotdeauna controlul.

Acum, intr-o clipită, trec de la a sta în spatele arţarilor japonezi la a-l apuca pe Oliver Castle de gât, strângându-l cu mâna stângă cât pot de tare. Pumnul drept il izbeşte cu putere in faţă, iar şi iar. Aud un răcnet nebun şi imi dau seama că eu sunt cel care urlă cu furie in timp ce-l lovesc pe bărbatul care a pus mâinile pe nevasta mea. Îl ridic ca şi cum aş fi gata să-l arunc peste balustradă; il arunc pe jumătate peste acea balustradă.

Aida, tata şi alte câteva persoane mă apucă de braţe şi mă trag de lângă Castle.

Faţa lui Castle arată jalnic, este plină de sânge, buza este spartă, iar cămaşa lui cea elegantă este pătată toată. La fel şi a mea.

Petrecerea s-a oprit brusc. Toţi cei dinăuntru şi de afară ne privesc fix.

— Chemaţi paza, se răsteşte tata. Acest bărbat a incercat s-o atace pe doamna Griffin.

— Pe naiba, am atacat, mârâie Oliver. El...

Tata îl reduce la tăcere cu o altă lovitură peste față. Fergus Griffin nu și-a ieșit din mână - capul lui Castle zboară într-o parte, iar el se prăbușește pe jos. Doi agenți de pază dau zor pe terasă să-l ridice.

— Pleacă. Acum, îmi spune tata în șoaptă, printre dinți.

— Îmi voi duce soția acasă, spun cu suficient de tare ca să mă audă toți cei prezenți.

Îmi scot haina de la costum și o pun peste umerii Aidei, ca și cum ar fi suferit un șoc.

Aida îmi dă voie să o fac pentru că *este* cu adevărat șocată. Șocată de modul în care l-am atacat pe Oliver Castle, asemenea unui câine turbat.

Cu brațul în jurul umerilor ei, trecem prin mulțime, înainte de-a lua ascensorul să coborâm la parter.

O zoresc în limuzina care ne așteaptă.

15

AIDA

Îndată ce intrăm în limuzină, Callum se răstește:

— Dă-i drumul!

și ridică peretele despărțitor, iar noi rămânem singuri în spate, izolați de șofer.

Callum are mâinile acoperite cu sânge și la fel și cămașa lui albă elegantă. Are sânge chiar și pe față. Părul îi atârnă pe frunte în dezordine. Ochii par sălbatici, cu pupilele mari și foarte întunecate pe albastrul deschis. Un inel negru și subțire îi încercuiește irisul, făcându-l să arate ca o pasăre de pradă când mă privește fix ca acum.

Îi văd mușchii maxilarului contractându-se și tendoanele încordate de pe gât.

— Ești nebun! strig eu pe când limuzina se îndepărtează de la bordură.

Dau jos haina lui Callum, supărată că l-am lăsat să mi-o pună pe umeri, de parcă aș fi fost vreun fel de victimă.

— Bădăranul ăla slinos a pus mâinile pe tine.

Vocea lui are un ton tăios. L-am mai auzit furios, dar nu în halul ăsta. Mâinile stropite cu sânge îi tremură. L-am văzut când încerca să-l ridice pe Oliver ca să-l arunce peste balustradă. Avea intenția s-o facă. Avea de gând să-l ucidă.

S-ar putea să-l fi subestimat pe Callum Griffin.

— Aș fi putut să mă descurc singură, mă răstesc la el. Era beat. Aș fi putut scăpa de el fără să fac o scenă.

— Încerca să te seducă fix în fața mea, mormăie Callum.

— Tu mă spionai!

— Ai dreptate, la naiba, da, te spionam. Ești soția mea. Nu ai secrete față de mine.

Pufnesc.

— Asta merge doar într-un singur sens, totuși, nu-i așa? spun eu pe un ton batjocoritor. Tu ești plecat toată ziua, cu întâlniri și programări secrete. Ascuns în biroul lui tăticu' și croind planuri.

— Lucrez, spune Callum printre dinții încleștați.

Îmi dau seama că este încă turat la maximum, în timp ce mii de volți de energie răzbunătoare circulă prin trupul său. A fost întrerupt în timp ce-și vărsa furia asupra lui Oliver. Dar acum nu mai are unde să și-o reverse. Pare că va exploda la cea mai mică atingere.

Sunt și eu destul de nervoasă. De unde și până unde a ajuns el să-mi asculte o conversație privată? Să se comporte de parcă aș fi proprietatea lui, de parcă ar avea dreptul de-a fi gelos?

Oliver măcar m-a iubit, în felul lui stupid și imatur. Callum nu mă iubește. De ce ar trebui să-i pese dacă un anume tip încearcă să-și bage mâna pe sub fusta mea?

— Continuă să lucrezi, îi spun eu printre dinți. Și stai naibii departe de viața mea personală. Vrei un mic accesoriu drăguț la brațul tău? Am făcut-o. Am venit la petrecerea ta idioată, unde am purtat rochia asta urâtă. I-am

spus lui Mitts că ar trebui să te sprijine. Fac față cu succes înțelegerii. Cu cine am ieșit până acum nu este deloc treaba ta, fir-ar să fie!

— L-ai iubit? insistă Callum.

— Nu e treaba ta! strig eu. Tocmai am spus naibii asta!

— Spune-mi, comandă Callum. L-ai iubit pe idiotul ăla arogant?

Are din nou acea privire nebună de dorință. De parcă asta îl scoate din minți și are nevoie să știe.

Ei bine, n-o să-i spun nimic. Sunt supărată că trăgea cu urechea și sunt supărată că el crede că are vreun drept asupra gândurilor și sentimentelor mele, când nu mi-a câștigat nici cea mai mică fărâmă de încredere.

— Ce-ți pasă ție? Ce importanță are?

— Trebuie să știu. Ți-a plăcut cum te-a pipăit? Cum ți-a tras-o?

Fără a părea că își dă seama, își pune mâna pe coapsa mea goală. Degetele îi alunecă în sus, sub fusta țeapănă a rochiei împodobite cu mărgele, pe care el m-a făcut să o port.

Îi trag o palmă peste mână, apoi, ca o măsură de siguranță, îi dau un brânci în piept.

— Poate că da.

— Cine ți-o trage mai bine? Eu sau el? stăruie Callum.

Mâna lui este din nou pe coapsa mea. Cealaltă mână se întinde spre ceafa mea, încercând să mă tragă mai aproape. Mă împinge mai tare pe banchetă și se urcă deasupra mea.

De data asta, îl plesnesc peste față, destul de tare cât să-i despic buza.

Palma răsună în tăcerea din spatele limuzinei.

Preț de-o secundă, lovitura pare să-l trezească.

Apoi clipește, iar privirea îi este mai plină de dorință ca oricând. Flămândă ca a unui lup.

Mă sărută, zdrobindu-și buzele de-ale mele, în timp ce își împinge limba în gura mea. Simt gustul de sânge de pe buza spartă, sărat și fierbinte.

Greutatea lui mă turtește pe scaunul adânc de piele. Corpul lui pare să fi ajuns la o temperatură de vreo 200 de grade.

Îl urăsc pe Callum când este rece, țeapăn și robotic. Când merge pe lângă mine pe hol de parcă nu aș fi alături de el. Când doarme lângă mine în pat fără să mă țină strâns în brațe și chiar fără să mă atingă.

Când îl fac să fie cuprins de un acces de furie ca ăsta, când, în sfârșit, nu mai face față și își pierde controlul... atunci nu-l mai urăsc. De fapt, aproape că îl plac puțin. Pentru că atunci văd în el puțin mai mult din mine însămi.

Când are o criză de nervi, când este furios și când își dorește să ucidă pe cineva... atunci îl înțeleg. Este momentul când, în sfârșit, avem ceva în comun.

Îi răspund la sărut, prinzându-i fața în mâini. Îmi înfig degetele în părul lui, umed și transpirat, în timp ce scalpul îi radiază căldură.

Vreau să-i simt și restul trupului.

Mă lupt cu stângăcie cu nasturii de la cămașa lui elegantă, care sunt genul acela de nasturi îmbrăcați idiot, pe care nu-i poți descheia niciodată, nici măcar în plină zi.

Îi sfâșii partea din față a cămășii, de parcă el ar fi Superman și un asteroid s-ar îndreptat chiar spre noi. Îmi

trec mâinile peste pielea lui fierbinte și îi simt mușchii încordându-se de dorință.

Limba lui îmi cercetează amănunțit gura, atât de profund, încât aproape mă îneacă. Barba țepoasă, abia răsărită pe fața lui, îmi zgârie obrajii. Încearcă să-mi scoată rochia, dar este atât de țeapănă și de strânsă pe corp, încât nici măcar nu poate să-mi ridice fusta în jurul taliei.

Mârâind din cauza frustrării, își ridică brusc haina aflată pe podea și scoate un cuțit din buzunarul de la piept. Apasă un buton și lama țâșnește în sus, rapidă și brutal de tăioasă. Seamănă mult cu cel pe care îl poartă Nero. Și pot să spun, după felul în care îl ține, că și Callum, ca și Nero, știe cum să folosească un cuțit.

— Nu te mișca, mârâie el, imobilizându-mă pe banchetă.

Rămân perfect nemișcată. Cu cinci sau șase mișcări bruște, taie rochia de pe mine, aruncând bucățile pe podeaua limuzinei.

Sunt complet goală pe dedesubt.

Callum se oprește o secundă ca să-mi devoreze trupul din priviri. Apoi, își descheie nasturii de la pantaloni, lăsându-și penisul să țâșnească liber. N-aș recunoaște niciodată în fața lui, dar Callum are un penis nemaipomenit. Nu am văzut niciodată ceva asemănător. Liniile profunde ale centurii lui Adonis duc direct spre penis, care este prea gros pentru ca să-l pot cuprinde cu mâna. Pielea lui Callum este de-un crem palid, iar penisul lui are exact aceeași culoare, doar cu o tușă de roz pe vârf.

Mi-a făcut plăcere să-l iau în gură când s-a întâmplat la duș. Era incredibil de neted și aluneca ușor printre buzele mele, când înăuntru, când afară.

De fapt, aş fi dispusă să o fac din nou chiar acum. Dar Callum este prea nerăbdător.

Mă trage deasupra, astfel că ajung, cu picioarele desfăcute, pe genunchii lui. Penisul lui stă strâns între noi, ajungându-mi până aproape de buric. Îmi mişc uşor labiile înainte şi înapoi de-a lungul penisului, umezindu-l. Mă las apoi în jos pe vârful cel gros, lăsându-l să alunece înăuntrul meu.

Callum îşi sprijină capul de spătar, scoţând un geamăt profund, gutural când vulva îi înghite penisul. Mâinile lui mă ţin strâns de talie şi mă trag în jos.

Ah, Dumnezeule, ce grozav e...

Am fost umedă toată noaptea de la frecarea exasperantă a vulvei dezgolite pe sub blestemata aia de rochie. Am fost excitată şi frustrată, întrebându-mă când naiba o să mai apuc să fac sex din nou.

Trebuie să recunosc că, pentru o secundă, oferta lui Oliver nu mi s-a părut atât de rea. Este arogant, imatur şi, într-o anumită măsură, idiot, dar cel puţin îmi diviniza corpul.

Dar când îmi vorbea despre noaptea când ne-am tras-o pe dunele de nisip, o imagine diferită mi-a apărut brusc în minte: Callum împingându-mă peste peretele de sticlă al duşului şi strecurând acel penis gros şi frumos înăuntrul meu. Mă gândeam la mâinile soţului meu, pe tot trupul meu, în căldura aia umedă, nu la mâinile fostului meu iubit.

Nu am reuşit să mă împiedic să mă tot gândesc la asta.

Acum, că trăiesc din nou asta, mi se pare chiar şi mai grozav decât prima dată. Callum este mai dezlănţuit şi mai

nesățios decât înainte. Îmi ia sânii în gură și îi suge de parcă ar muri de foame și eu aș fi singura ființă care îl menține în viață. Când dă drumul sfârcurilor, începe să-mi sugă gâtul, atât de brutal și de înfometat, încât știu că mâine o să fiu acoperită de semne.

Salt în sus și-n jos pe genunchii lui, călărindu-i penisul. Mișcarea limuzinei peste părțile mai accidentate de drum sporește doar frecarea de scula lui. Chiar și vibrația motorului contribuie la senzație. Miros pielea luxoasă a scaunelor din limuzină, alcoolul din minibar, sângele de pe cămașa lui Callum și transpirația de pe pielea lui.

Mă apucă de păr și îmi mușcă partea laterală a gâtului precum vampirul pe care mi-l tot imaginez a fi. Îmi trimite fiori prin tot corpul și mă agăț de gâtul lui, strângându-mă toată în jurul sculei lui.

— Aida, geme el la urechea mea. Ești al naibii de frumoasă.

Încremenesc preț de-o secundă.

Callum nu m-a mai complimentat niciodată până acum. Am crezut că îi plăceau fetele de soiul Christinei Huntley-Hart - piele și os, blonde, elegante, populare. Binecrescute, ca un pudel de paradă.

Când l-a atacat pe Oliver, am crezut că era din mândrie. De furie că Oliver a dat buzna nepoftit la strângerea lui de fonduri și a încercat să pună mâinile pe proprietatea lui Callum.

Niciodată nu mi-am imaginat că, de fapt, ar putea fi gelos.

Oare soțul meu perfecționist și plin de el... chiar este atras de mine?

Încep să-i călăresc penisul din nou, legănându-mi șoldurile astfel încât vulva îmi alunecă în sus și în jos pe toată lungimea sculei.

Callum geme, iar brațele lui mă cuprind atât de strâns, că abia mai pot respira.

Îmi lipesc din nou buzele de urechea lui și șoptesc:

— Mă dorești, Cal?

— Nu te doresc, geme el cu vocea răgușită și aspră. *Am nevoie* de tine.

Vorbele lui declanșează ceva înăuntrul meu. Acea parte din mine care încerca să ascundă propria mea atracție disperată pentru el. Pentru că era prea intensă și prea periculoasă pentru a-i da frâu liber. Nu-mi puteam permite să jinduiesc după acest bărbat, pentru că ar fi fost ceva lipsit de sens. Credeam că nu am nicio putere asupra lui.

Acum realizez că el are nevoie de asta la fel de tare ca și mine.

Îmi dau drumul atât de tare, că întregul meu trup tremură strâns în brațele lui. Simt orgasmul ca pe-o cascadă care se prăvălește urlând prin mine. O afurisită de Cascadă Niagara a plăcerii, care lovește și tot lovește cu putere. Fără oprire. Fără inhibiții.

Chiar și după ce ating orgasmul, încă mai vreau. Orgasmul a fost incredibil, dar nu m-a satisfăcut pe deplin. Vreau mai mult.

Callum mă așază pe spate și se urcă pe mine, înainte de-a mă pătrunde din nou. Mă privește drept în ochi, albastrul lui limpede în cenușiul meu fumuriu.

De obicei, când mă uit în ochii lui, o fac pentru că sunt furioasă, încercând să-l fac să-și coboare privirea.

Nu ne-am uitat niciodată unul la celălalt exact ca acum: deschiși, curioși, întrebători.

Callum nu este un robot. El simte lucrurile la fel de intens ca și mine. Poate chiar mai intens, pentru că el încearcă mereu să se ascundă.

Pentru prima oară, își lipește buzele de buzele mele cu delicatețe. Limba lui mă gustă și explorează.

Îi răspund la sărut, continuând să-mi legăn șoldurile sub ale lui. Simt un alt orgasm care crește, cealaltă jumătate a celui care a venit mai devreme. De ce trupurile noastre se potrivesc atât de desăvârșit, când toate celelalte legate de noi sunt complet opuse?

— Tu ești a mea, Aida, îmi mormăie Callum în ureche. Am să ucid pe oricine ar încerca să te atingă.

Cu asta, erupe înăuntrul meu. Iar eu am cel de-al doilea orgasm, mai puternic chiar decât primul. De fapt, cel mai puternic pe care l-am simțit vreodată.

Nu sunt sigură că am să mai fiu în viață când are să se termine.

16

CALLUM

Din fericire, eu și Aida suntem primii care ajungem înapoi acasă, pentru că bucățile din rochia ei sunt împrăștiate pe podeaua limuzinei, iar ea nu are nimic altceva de îmbrăcat în afară de haina de la costumul meu.

Aidei nu-i pasă deloc. Veșnic spirit liber, se acoperă cu haina mea și aleargă înăuntru cu picioarele goale, salutându-l în treacăt, cu voioșie, pe șofer.

Dau să o urmez, dar simt telefonul vibrând în buzunar – tata, care sună să mă certe.

— Ce naiba a fost în mintea ta? spune el în clipa când răspund.

— Rahatul ăla a încercat să-mi violeze soția.

— Te-ai implicat într-o încăierare la propriul tău eveniment de strângere de fonduri. Cu Oliver Castle! Știi cum arată asta?

— A fost norocos că nu i-am împrăștiat creierii pe beton.

— Dacă ai fi făcut-o, ai fi fost la închisoare acum, spune tata spumegând. Rahatul ăla pe care l-ai lovit nu era vreun studențaș scandalagiu – Henry Castle este unul dintre cei mai bogați oameni din Chicago. A donat cincizeci de mii pentru campania ta!

— Ei bine, nu va avea parte de nicio rambursare.

— Va trebui să-i dai cu mult mai mult decât o rambursare ca să-l împiedici să-ți torpileze candidatura.

Scrâșnesc din dinți atât de tare, că molarii mei par pe punctul de-a se sparge în două.

— Ce dorește?

— O să afli mâine. La opt dimineața, la Keystone Capital. Să nu întârzii.

La naiba. Henry Castle este mai rău decât fiul său – balonat, arogant și hiperexigent. O să vrea să mă târăsc în genunchi și să-i sărut inelul în timp ce eu am să vreau să-l castrez ca să-l împiedic să mai fie tată pentru alți fii dobitoci.

— Am să fiu acolo.

— Ți-ai pierdut controlul în seara asta, spune tata. Ce naiba se petrece cu tine și cu fata aia?

— Nimic.

— Ea trebuie să fie un capital, nu o obligație.

— Ea n-a făcut nimic. Ți-am spus că a fost vina lui Castle.

— Bine, vino-ți în fire. Nu-i poți permite fetei să-ți abată atenția de la scopul tău.

Închid telefonul, clocotind din cauza tuturor celor nerostite pe care aș fi vrut să i le strig la telefon.

El este cel care m-a forțat să mă căsătoresc cu Aida și acum se oftică pentru că ea nu este o mică piesă de șah pe care să o poată așeza pe tablă, așa cum face cu toți ceilalți?

Asta-i ceea ce admir eu la ea. Este sălbatică și aprigă. Trebuie să-mi folosesc toate resursele doar ca s-o conving să poarte o afurisită de rochie. Nu s-ar ploconi niciodată în fața lui Henry Castle. Și nici eu n-o voi face.

Urc la etaj, în dormitorul nostru, unde Il...
găsesc spălându-se pe dinţi şi pregătindu-se de culcare. În loc de asta, ea se năpusteşte asupra mea de cum intru în cameră. Mă sărută adânc, trăgându-mă spre pat.

– Nu eşti obosită? o întreb.

– Nu-i nici măcar miezul nopţii, spune ea râzând. Dar dacă preferi să dormi, bătrâne...

– Hai să vedem cât durează să te obosesc, zăpăcita naibii, spun eu, trântind-o pe saltea.

Aida încă doarme profund când eu mă trezesc pentru întâlnirea cu Henry Castle. Trag pătura peste umerii ei goi, deşi e păcat să acopăr pielea aia strălucitoare şi netedă.

Pare epuizată după hârjoneala de noaptea trecută. Am petrecut o oră făcând ceva ce era la jumătatea distanţei dintre o luptă corp la corp şi un act sexual. Mă testa, verificând dacă aş lăsa-o să preia controlul, punându-mi la încercare energia şi rezistenţa.

În niciun caz nu aveam să renunţ primul. De fiecare dată când încerca să mă domine, eu o puneam jos din nou şi i-o trăgeam fără milă, până când amândoi gâfâiam şi şiroiam de transpiraţie.

Vedeam cum se excită simţindu-mi puterea în comparaţie cu a ei, ştiind că n-aş ceda nici măcar un deget în faţa ei. Îi place să mă împingă, să vadă cât de departe poate merge înainte ca eu să mă reped să muşc. Şi o face atât în dormitor, cât şi în afara lui.

Ei bine, eu sunt un afurisit de munte care nu poate fi mişcat. Se va convinge de asta foarte curând.

Şi la fel şi Henry Castle. Ştiu că el crede că am venit la biroul lui ca să mă umilesc, dar asta nu se va întâmpla nici de-al naibii.

De fapt, când secretara lui îmi spune să iau loc şi să aştept afară la uşă, eu îi spun:

— Întâlnirea noastră este fixată la ora opt.

După care, intru rapid înăuntru.

Exact cum am bănuit, Henry stă în spatele biroului şi nu face nimic.

Este un bărbat masiv, complet chel, vânjos şi gras. Poartă costume lejere, cu umeri largi, care sporesc impresia proporţiilor sale. Are sprâncenele negre şi complet nepotrivite pentru capul lui de altfel fără păr.

— Griffin, spune el cu o înclinare severă a capului în semn de salut, încercând să impună un ton autoritar.

Henry schiţează un gest spre mine, invitându-mă să mă aşez vizavi de el la birou. Scaunul este scund şi ingust, intenţionat mai jos faţă de cel ocupat de Henry.

— Nu, mulţumesc, spun eu şi rămân în picioare, sprijinindu-mă de marginea biroului lui.

Acum eu sunt cel care mă uit la el de sus. Îmi dau seama că asta îl deranjează. Aproape imediat, se ridică în picioare sub pretextul că s-ar uita la nişte fotografii de pe-un raft.

— Tu ştii că Oliver este singurul meu fiu.

Ia în mână fotografia înrămată a unui băiat aflat pe-o plajă. Băiatul aleargă spre apă. În spatele lui este o casă – mică, albastră, mai degrabă o cabană. Nisipul ajunge până la treptele casei.

— Mmm, rostesc eu, dând din cap evaziv. Unde e asta?

— Chesterton, spune Henry sec.

Ar vrea să întoarcă conversația la obiect. Eu, în schimb, lungesc digresiunea, ca să-i sporesc iritarea.

— Mergeți des acolo?

— Obișnuiam să mergem în fiecare vară. Cu toate astea, tocmai am vândut-o. Am fi făcut-o mai curând, dar Oliver a făcut mare tam-tam. E mai sentimental decât mine.

Henry pune hotărât fotografia pe raft, întorcându-se să mă înfrunte. Sprâncenele negre și groase i-au coborât până deasupra ochilor.

— Mi-ai atacat fiul noaptea trecută.

— El mi-a atacat soția.

— Aida Gallo? spune Henry, îngăduindu-și un mic rânjet. Nu te supăra, dar n-aș crede-o pe cuvânt.

— Asta este extrem de jignitor, spun eu, privindu-l în față. Fără să mai spun că am văzut-o cu ochii mei.

— Ai pus să fie condus afară de către agenții de pază. Mă aștept la un tratament mai bun pentru unul dintre cei mai generoși donatori ai tăi.

Pufnesc scurt.

— Te rog. Am o grămadă de bani. Nu o să-mi prostituez soția pentru cincizeci de mii de dolari. Și, în orice caz, relația mea este cu tine, nu cu Oliver. Mă îndoiesc că ar fi o surpriză pentru tine faptul că este un bețivan cu tendința de-a pipăi femeile, așa că hai să revenim la chestiunea care te deranjează de fapt.

— Minunat, spune Henry pe un ton tăios, în timp ce fața i se înroșește, făcându-i capul chel să pară mai lucios

ca oricând. Am auzit că îi vei vinde proprietatea Transit Authority lui Marty Rico. O vreau eu.

Iisuse Hristoase, nici măcar nu sunt consilier încă, proprietatea nu este de vânzare, și totuși, jumătate din bărbații din Chicago încearcă să pună ghearele lor abjecte pe ea.

— Am câteva părți interesate, spun eu, bătând ușor cu degetele pe biroul său. Am să acord atenție tuturor ofertelor.

— Dar mi-o vei da mie, rostește Castle amenințător.

Poate să amenințe cât vrea. Eu nu dau nimic pe gratis.

— Dacă prețul este corect.

— Nu vrei să mă faci dușmanul tău.

Henry revine în spatele biroului, rămânând însă în picioare, pentru că dorește să mă intimideze. Din păcate pentru el, asta nu are efect atunci când nu ești cel mai înalt bărbat din încăpere.

— Sunt sigur că vei veni cu ceva atrăgător, remarc eu. La urma urmei, pe ușa ta scrie „capital".

Fața lui se întunecă tot mai mult. Arată de parcă este pe punctul de-a i se sparge un vas de sânge.

— Îl voi contacta pe tatăl tău în privința asta.

— Nu te deranja, îi spun eu. Spre deosebire de fiul tău, eu vorbesc în numele meu.

17

AIDA

Callum se trezește devreme, se strecoară în liniște spre baie și închide ușa, ca să nu mă trezească din somn cu zgomotul de la duș.

Când, în sfârșit, sunt complet trează, el este demult plecat, probabil la vreo întâlnire. Încă mai simt în aer mirosul șamponului său și al after-shave-ului. Un parfum pe care îl percep din ce în ce mai erotic.

Mă bucur din plin de satisfacția nopții trecute.

N-aș fi crezut niciodată că Griffin Callum poate fi atât de pasional și senzual. Sincer vorbind, este cea mai grozavă partidă de sex de care am avut parte vreodată și cu persoana pe care o plac cel mai puțin. Ce dilemă! Pentru că aproape mă face să fiu prietenoasă cu el, iar eu nu intenționam asta deloc.

Simt că mintea mi-o ia razna. Ce naiba se întâmplă? Să fie cumva sindromul Stockholm[45], pentru că am fost prinsă în mrejele familiei Griffin de prea mult timp deja?

---

[45] Sindromul Stockholm – un răspuns psihologic care se dezvoltă atunci când victima unei răpiri sau a unui abuz se atașează emoțional de abuzator. Numele provine de la un incident petrecut în Stockholm, în 1973, când doi bărbați ce voiau să jefuiască o bancă au luat patru persoane ostatice, iar acestea, în timpul celor șase zile de negocieri, au început să simpatizeze agresorii. (n.tr.)

... fericire, merg acasă astăzi, așa că voi putea să redobândesc puțină sănătate mintală.

Aș vrea să fie pentru un motiv mai vesel. Este însă comemorarea morții mamei mele – o zi pe care am petrecut-o întotdeauna împreună cu tata și frații mei.

O aștept cu nerăbdare. Nu m-am mai întors acasă de când m-am căsătorit. Mă întreb dacă o să mă simt altfel, acum că, teoretic vorbind, locuiesc altundeva.

E al naibii de sigur că nu mă simt *acasă* în conacul familiei Griffin. Sunt câteva lucruri care îmi plac însă aici, și în special sala de cinema și piscina. Toate celelalte sunt enervant de ordonate, de parcă cineva este pe cale să vină dintr-o clipă într-alta să facă fotografii pentru vreo revistă. Majoritatea canapelelor arată ca și cum nu ar trebui, în realitate, să te așezi pe ele, baricadate cu perne tari și lipsite de accesorii confortabile cum ar fi cărțile sau păturile.

În plus, personalul casei lor este uriaș. Femei de serviciu, bucătari, asistenți, șoferi, agenți de pază... este greu să te simți în largul tău atunci când știi că cineva s-ar putea strecura în cameră în orice moment, retrăgându-se, desigur, cât se poate de politicos dacă observă că spațiul este ocupat, dar totuși amintindu-ți că nu ești singur și că mai ești și într-o clasă ciudată, deasupra lor.

Stau de vorbă cu „ajutorul" – mai ales cu Marta, pentru că o văd cel mai des. Are o fiică în vârstă de șapte ani, ascultă reggaeton și este un Michelangelo al machiajului. Pare mișto, am putea fi prietene. Atât doar că ea trebuie să mă slujească exact ca și cum aș fi o Griffin.

Este amuzant, pentru că cei din familia Gallo nu sunt

chiar sărmani. Dar sunt nivele de bogăție, exact ca și în alte lucruri.

Mă bucur să revin la realitate pentru o zi.

Nessa îmi împrumută cu drag Jeepul ei ca să merg acasă. De fapt, nu am o mașină a mea. Acasă la Papa, erau mereu destule automobile la întâmplare prin garaj, pe care le puteam lua oricând doream, presupunând că Nero nu îndepărtase motorul pentru scopurile lui bizare. Presupun că aș putea să-mi cumpăr una acum. Am o grămadă de bani în bancă. Dar detest ideea de-a cere familiei Griffin un loc de parcare.

Mă îndrept spre Old Town cu sentimentul că au trecut luni de zile și nu doar săptămâni de când am fost aici ultima dată.

Să conduc pe aceste străzi familiare este ca și cum aș redeveni eu însămi. Văd magazinele și brutăriile pe care le știu atât de bine și mă gândesc cât de nebunesc este faptul că, deși eu și Callum am locuit doar la o mică distanță unul de celălalt în tot acest timp, lumile noastre sunt totuși atât de diferite.

De-a lungul anilor, în Old Town au locuit tot felul de oameni – când a fost plin de ferme germane, s-a numit Cabbage Patch. Mai târziu, au venit portoricanii și o armată de artiști. Și foarte mulți italieni.

Reședința noastră este o casă victoriană veche și grandioasă – cu accent pe *veche*. Are patru nivele, este la fel de întunecată și cu frontoane abrupte ca o casă bântuită, umbrită de stejarii crescuți excesiv și mărginită de o grădină înconjurată de ziduri.

Tata a excavat un garaj subteran pentru proiectele în desfășurare ale lui Nero. Conduc sub nivelul străzii ca să parchez, înainte de-a urca scările spre bucătărie, unde o surprind pe Greta aruncându-mi brațele în jurul taliei ei voluminoase.

— *Minchia*[46]! țipă ea, învârtindu-se cu o lingură în mână și stropindu-mă cu sos de roșii. Aida! De ce nu ne-ai anunțat că vii acasă? Aș fi pregătit cina!

— Dar văd că pregătești cina.

— Aș fi pregătit o cină mai bună.

— Îmi place tot ce pregătești tu, spun eu, încercând să apuc lingura din mâna ei ca să gust sosul.

Ea o folosește însă ca să mă pocnească peste degete.

— Nu este gata încă.

O prind din nou de mijloc și o îmbrățișez strângând-o tare și încercând s-o ridic de pe podea.

— *Smettila*[47]! Oprește-te înainte de-a-ți frânge spatele. Sau pe-al meu!

Mă mulțumesc atunci s-o sărut pe obraz.

— Îmi lipsești. Bucătarul familiei Griffin face cea mai nasoală mâncare.

— Nu au un bucătar bun, cu tot bănetul lor? întreabă ea cu uimire.

[46] Minchia – primul cuvânt pe care îl auzi când ajungi în Sicilia și ultimul pe care îl vei auzi la plecare; traducerea literală este „organul genital masculin", dar sicilienii folosesc acest cuvânt pentru a exprima o gamă largă de emoții: gratitudine, bucurie, furie, îngrijorare, teamă, mulțumire, uimire etc. (în limba italiană în original). (n.tr.)

[47] Smettila – stop, oprește-te, încetează, termină (în limba italiană în original). (n.tr.)

— Gătește numai mâncare sănătoasă. O detest.

Greta se îngrozește de parcă aș fi spus că mâncau șobolani vii.

— Nu este nimic mai sănătos decât uleiul de măsline și vinul roșu. Mănâncă asemeni unui italian și vei trăi veșnic. Nu este bine să fii prea costeliv.

Îmi înăbuș un hohot de râs. Nu cred că Greta s-a aflat vreodată la mai puțin de douăzeci și cinci de kilograme de la a fi costelivă, iar eu nu am fost niciodată la un pas de la a fi slabă ca un băț. Prin urmare, noi nu vorbim tocmai din experiență. Dar pare trist.

— Unde este Papa? o întreb eu.

— Este sus în camera mamei tale.

Se referă la camera de muzică. Mama s-a pregătit să devină pianistă de muzică clasică înainte de-a-l întâlni pe tata. Pianul ei cu coadă se mai află încă în camera cea mai însorită de la ultimul etaj, dimpreună cu caietele de compoziție și partiturile ei.

Urc cele două etaje ca să-l găsesc pe Papa. Scara este îngustă și scârțâie, treptele de lemn sunt atât de înguste, încât Dante nu poate urca fără ca umerii să nu-i atingă pereții de fiecare parte.

Papa stă pe bancheta pianului mamei și se uită în jos la clape. Acordează și curăță pianul în fiecare an, deși mama a fost singura care a cântat la pianul cu coadă.

Mi-o amintesc stând exact în acel loc. Mă uimea cât de repede îi puteau zbura mâinile pe deasupra clapelor, ținând cont că era minionă și mâinile ei erau doar un pic mai mari ca ale mele.

Nu am foarte multe amintiri cu ea. Sunt geloasă că frații mei au cunoscut-o pentru mult mai mult timp decât am avut eu șansa. Aveam doar șase ani când a murit.

A crezut că era vorba despre o gripă și s-a ascuns în dormitorul ei pentru că nu dorea să ne molipsească pe toți. Până când tata și-a dat seama cât de bolnavă era, a fost prea târziu. A murit din cauza unei meningite, după ce a fost bolnavă doar două zile.

Tata s-a simțit îngrozitor de vinovat. Și încă se mai simte.

În lumea noastră, știi că este posibil să pierzi un membru al familiei într-un mod violent. Familia Gallo a pierdut mai mult decât s-ar fi cuvenit. Dar nu te aștepți la un hoț tăcut, boala care lovește o femeie atât de tânără și altminteri sănătoasă.

Papa a fost devastat. A iubit-o pe mama profund.

A văzut-o cântând la pian la Riviera Theatre. Apoi, i-a trimis flori, parfum și bijuterii timp de câteva săptămâni înainte ca ea să accepte să cineze cu el. El era cu doisprezece ani mai în vârstă ca ea și avea deja o reputație proastă.

A curtat-o timp de încă doi ani înainte ca ea să fie de acord să se căsătorească cu el.

Nu știu ce a gândit ea despre ocupația lui sau despre familia lui. Știu că ea, cel puțin, și-a adorat copiii. Mereu vorbea despre cei trei băieți frumoși ai ei și despre mine, ultima ei mică surpriză.

Dante are concentrarea ei, Nero talentul ei, Sebastian are bunătatea ei... Eu nu știu ce am – ochii ei, cred.

Pot să cânt puțin la pian. Nu ca ea.

Văd umerii largi ai lui Papa aplecați peste clape. Atinge

do-ul de mijloc cu un deget aproape prea gros ca să rămână în limitele clapei. Papa are un cap masiv, înşurubat aproape direct pe umerii lui. Are nişte sprâncene la fel de groase ca degetul meu mare. Sunt încă negre şi la fel este şi mustaţa. Dar barba este căruntă, iar părul său negru şi creţ are şuviţe şocant de albe.

— Vino să cânţi cu mine, Aida, spune el fără să se întoarcă.

Este imposibil să te furişezi cu el. Şi nu doar în casa noastră, unde scârţâie scările.

Mă aşez lângă el pe banchetă. Se trage într-o parte ca să-mi facă loc.

— Cântă cântecul mamei tale.

Îmi răsfir degetele deasupra clapelor. De fiecare dată, cred că o să-l uit. N-aş putea spune cum începe, nici să-l fredonez cum se cuvine. Dar corpul îşi aminteşte mult mai mult decât creierul.

Cânta cântecul ăsta iar şi iar. Nu era cel mai dificil din repertoriul ei şi nici măcar cel mai frumos. Ci doar cel care i-a rămas întipărit în minte.

Gnossienne No.1 de Erik Satie[45]. O piesă ciudată şi obsedantă.

Piesa începe ritmic şi misterios, ca o întrebare. Apoi, pare să răspundă cu furie, dramatic. Pe urmă, se repetă, deşi nu întru totul la fel.

---

[45] Erik Satie (1866-1925) a fost un compozitor şi pianist francez, cunoscut pentru stilul său minimalist şi inovator. Cele mai celebre lucrări ale sale includ „Gymnopédies" şi „Gnossiennes". Satie a influenţat muzica modernă şi avangardistă prin abordările sale neconvenţionale şi excentrice. (n.tr.)

Nu există măsură de timp și nici diviziuni de măsură. *Poți* s-o cânți cum dorești. Uneori, mama o cânta mai repede sau mai încet, mai tare sau mai în surdină, în funcție de starea ei sufletească. După ce se parcurge a doua oară până la capăt, se face trecerea spre un fel de punte - cea mai melancolică secvență dintre toate. Apoi, încă o dată la început.

— Ce înseamnă asta? am întrebat-o când eram mică. Ce e o gnossiene?

— Nimeni nu știe, a spus ea. Satie l-a inventat.

Îl cânt pentru Papa.

El închide ochii, iar eu știu că își imaginează mâinile ei pe clapele pianului mișcându-se cu mult mai multă sensibilitate decât mâinile mele.

Îi văd silueta zveltă, legănându-se odată cu curgerea muzicii, în timp ce ochii ei cenușii rămân închiși. Simt mirosul de liliac proaspăt pe care l-a pus într-un vas lângă fereastră.

Când deschid ochii, încăperea este mai întunecată decât o păstra ea. Stejarii au devenit mai deși și mai înalți de atunci și invadează fereastra. Nu mai există nici vasul, nici florile proaspete.

Nero stă în cadrul ușii - înalt, zvelt, cu părul negru care îi cade peste un ochi și cu fața la fel de frumoasă și crudă ca a unui înger al răzbunării.

— Tu ar trebui să o cânți, îi spun eu. Ești mai bun decât mine.

El scutură repede din cap și-o ia înapoi pe scară în jos. Chiar sunt surprinsă că a urcat aici. Nu-i place să se lase pradă amintirilor. Nici să-și exprime emoțiile. Și nici aniversările.

Papa se uită la inelul de pe mâna mea stângă. Îmi îngreunează mâna și este dificil să cânt cu el.

— Sunt buni cu tine, Aida? mă întreabă el.

Ezit, gândindu-mă cum Callum mi-a furat hainele seara trecută și la felul în care a sărit pe mine în mașină și mi-a tăiat rochia. La gustul pe care îl avea gura lui și la felul în care i-a răspuns trupul meu.

— Știi doar că pot să am grijă de mine, Papa, spun eu în cele din urmă.

— Știu, spune el, dând din cap.

— Tymon Zajac a venit la strângerea de fonduri a lui Callum de seara trecută.

Papa trage cu putere aer în piept. Dacă am fi afară, probabil că ar fi scuipat pe jos.

— Măcelarul. Ce voia?

— A spus că vrea proprietatea Transit Authority, care este pe cale să fie scoasă la licitație. Dar eu nu cred că era exact asta – eu cred că îl testa pe Callum. Și, probabil, și pe mine. Să vadă cum reacționăm la o cerere.

— Ce-a spus Callum?

— I-a spus să dispară.

— Cum a luat-o Zajac?

— A plecat.

Tata se încruntă.

— Ai grijă, Aida. Asta nu o să rămână fără replică.

— Știu. Fii pe pace, totuși – familia Griffin are agenți de pază peste tot.

Dă din cap, dar nu pare mulțumit.

Aud un zdrăngănit din bucătăria de la parter. Casa asta nu are nicio izolație, se aude totul.

Urmează bubuitul vocii lui Dante și un râs care pare a fi al lui Sebastian.

— Frații tăi s-au întors, spune Papa.

— Haide, spun eu, punându-i mâna pe umăr, după ce mă ridic de pe bancheta pianului.

— Cobor într-o clipă.

Cobor la parter, sigură că toți cei trei frați ai mei sunt înghesuiți în bucătăria mititică împreună cu Greta. Dante încearcă să strângă cioburile farfuriilor pe care Sebastian le-a trântit pe podea cu una dintre cârjele sale. Genunchiul lui Seb este încă îmbrăcat într-un soi de proteză high-tech care, deși ar trebui să-i fie de folos, l-a transformat într-un dezastru ambulant și mai mare decât de obicei.

Măcar se poate deplasa. Oarecum.

— Hei, împiedicatule, spun eu, îmbrățișându-l.

— Tu cântai acolo sus? mă întreabă Sebastian.

— Mda.

— Cântai exact ca ea.

— Nu, spun eu, clătinând din cap.

— Categoric nu, confirmă Nero.

— Dă-mi mătura, îi cere Greta lui Dante. Doar împrăștii mizeria peste tot.

Pe când ea stă cu spatele, Nero fură unul dintre rulourile ei cu portocale și și-l îndeasă în gură.

Dându-și seama de necuviință, Greta se întoarce repede și îi aruncă o privire dură. Nero încearcă să-și păstreze fața perfect nemișcată, în ciuda faptului că obrajii îi sunt umflați ca ai unei veverițe.

— Astea sunt pentru prânz! strigă Greta.

— Eh cah şu panş, spune Nero, pe lângă un întreg rulou cu portocale.

— Nu, nu este! Şi nu mânca fără tatăl vostru!

Nero înghite cu greu.

— Papa n-o să mănânce. Ştii cum e el astăzi.

— Atunci nu înrăutăţi şi tu lucrurile! strigă Greta. Iar tu, mai spune ea, arătându-l cu degetul pe Sebastian, ieşi de-aici înainte de a mai sparge ceva!

— Bine, bine, spune Sebastian, care îşi aşază cârjele la loc sub braţ şi se întoarce ca s-o ia spre camera de zi, lovind în trecere mătura Gretei şi aproape atingând şi ibricul.

Cu dreapta, Nero prinde din zbor coada de la mătură, iar cu stânga, înşfacă încă un rulou cu portocale. Îi pasează mătura Gretei, ţinând ruloul ascuns la spate.

— Poftim, Greta. Tu ştii că eu vreau doar să ajut.

— Ai lua şi cămaşa de pe mine, diavole!

— Depinde. Ce mărime este?

Ea încearcă să-l lovească cu un ştergar de bucătărie. Nero o ia la goană din bucătărie, împingându-l pe Sebastian, care e gata-gata să cadă.

Dante urmează, fără să se grăbească. Eu plec ultima, uitându-mă lung la rulourile cu portocale proaspăt glazurate, nevrând însă să risc mânia Gretei.

În cele din urmă, îl ademenim pe Papa să coboare, dând la iveală vechiul lui joc mahjong[49] şi deschizând sticla de

[49] Mahjong este un joc de societate tradiţional chinezesc, jucat cu piese similare pieselor de domino, numite plăci sau ţigle. La joc participă de obicei 4 persoane şi implică potrivirea şi colectarea unor seturi de plăci, scopul fiind de a forma combinaţii câştigătoare de plăci. (n. tr.)

vin adusă de Dante. Jucăm un turneu rotativ în care Nero iese victorios, dar nu fără acuzații c-a trișat și cereri de-a se număra din nou toate piesele, în caz că unele au fost „rătăcite" în timpul jocului.

Când prânzul este gata, o forțăm pe Greta să stea și să mănânce cu noi, în loc să muncească tot timpul. Nero o convinge să bea unul, apoi câteva pahare de vin, moment în care ea începe să ne spună povești despre un scriitor renumit pe care l-a cunoscut și cu care e posibil să se fi culcat „o dată sau de două ori", până când el a conceput un personaj inspirat de ea, ceea ce a ofensat-o teribil.

— A fost Kurt Vonnegut[50]? spune Sebastian.

— Nu, clătină din cap Greta. Și n-o să vă spun numele lui. A fost căsătorit o parte din timp.

— A fost Steinbeck[51]? spune Nero, rânjind răutăcios.

— Nu! Câți ani crezi tu că am? sare Greta indignată.

— Maya Angelou[52], spun eu cu o expresie plină de nevinovăție.

— Nu! Încetați cu presupusul, bestii necuviincioase.

— Asta nu e necuviință, spune Dante. Toți cei pomeniți sunt autori excelenți. Acum, dacă am spune Dan Brown[53]...

---

[50] Kurt Vonnegut (1922-2007) – scriitor american cunoscut pentru operele sale „Abatorul cinci" (1969) sau „Leagănul pisicii" (1963) (n.tr.)

[51] John Steinbeck (1902-1968) – scriitor american, laureat al Premiului Nobel pentru literatură în 1962 (n.tr.)

[52] Maya Angelou (1928-2014) – poetă și feministă americană, activistă pentru drepturile civile.(n.tr.)

[53] Dan Brown (n.1964) – autor american de thrillere de senzație, cunoscut printre altele pentru volumul de mare succes The DaVinci Code/ Codul lui DaVinci, devenit film în 2006. (n.tr.)

Greta, care adoră *The Da Vinci Code*, începe să se sature de noi.

— Gata cu asta! spune ea și se ridică amenințător de pe scaun. O să vă arunc desertul la gunoi.

Nero îmi face un semn disperat să merg să salvez *semifreddo*[34] de la congelator înainte ca Greta să-și poată pune în aplicare răzbunarea.

Una peste alta, ziua este cât de veselă se poate, dată fiind ocazia. Singura persoană care nu este în toane la fel de bune ca de obicei este Sebastian. Face tot posibilul să zâmbească și participă la jocuri și conversații cu noi ceilalți, dar îmi dau seama că săptămânile de inactivitate și pierderea celui mai iubit lucru din lume îl epuizează. Arată slab și obosit. Este palid la față, de parcă n-ar dormi destul.

Știu că nu vrea să-mi cer iertare din nou. Dar mă omoară să-l văd cum încearcă să navigheze pe holul îngust și pe numeroasele scări ale casei cu acele nenorocite de cârje.

Chiar și cu acea nefericită aducere aminte, după-amiaza se sfârșește prea curând.

Îndată ce am terminat cu toții de mâncat și am debarasat masa, Dante și Nero trebuie să revină la proiectul Oak Street Tower, iar Sebastian are o lecție de biologie.

Aș putea să rămân cu Papa, dar știu că el o să termine vinul uitându-se prin albumul cu fotografii vechi. Eu n-am curajul s-o fac. Toate acele fotografii cu Papa, Mama și

---

[34] Semifreddo (în ital. în orig.), cunoscut și sub numele de perfetti, este un desert congelat asemănător cu înghețata, derivat din parfait-ul francez și introdus în Italia în secolul al XIX-lea. (n.tr.)

frații mei călătorind prin Sicilia, Roma, Paris, Barcelona, în timp ce eu nu sunt încă venită pe lume sau, în cel mai bun caz, sunt doar un bebeluș într-un cărucior. Asta nu face decât să-mi reamintească de momentele de care nu am avut parte.

Îl sărut pe tata și mă ofer s-o ajut pe Greta cu vasele, știind că n-are să mă lase. Apoi, cobor în garaj și recuperez jeepul Nessei.

Ajung înapoi la conacul familiei Griffin pe la ora trei după-amiaza.

Nu mă aștept să găsesc pe cineva acasă, în afara personalului. Când Imogen nu se ocupă de afacerile familiei, își extinde influența asupra nenumăratelor organizații caritabile și diverselor comitete și comisii sau socializează în mod strategic cu soțiile avute și influente ale cetățenilor de frunte din Chicago. Fergus, Callum și Riona lucrează multe ore pe zi, iar Nessa are cursuri aproape în fiecare zi, fie la Loyola, fie la Lake City Ballet.

Și totuși, în timp ce intru pe ușa din spate în bucătărie, aud două voci bărbătești.

Sunt Callum și bodyguard-ul său, care stau pe scaunele de bar, doar în cămașă și cu sacourile aranjate pe spătarele scaunelor.

Nu știu despre ce vorbesc, dar turbez pe loc la vederea boxerului grosolan despre care am aflat că se numește Jackson Howell Du Pont. Callum l-a cunoscut în timpul studiilor sale la Lakeside Academy. Jack este unul dintre numeroșii descendenți ai familiei Du Pont, ai cărei membri au început să facă avere cu praful de pușcă, iar mai târziu

inventând nailonul[55], kevlarul[56] și teflonul[57].

Din păcate pentru Jackie-boy, cei din familia Du Pont au avut cam prea mult succes în răspândirea numelui și seminței lor așa că la ora asta sunt aproape patru mii de Du Pont, iar ramura anume a lui Jack abia a reușit să-i plătească educația la școala privată de lux, fără obișnuitul fond fiduciar însoțitor. Așa că bietul Jack este redus la a-l conduce pe Callum cu mașina peste tot și a face diverse lucruri pentru el, cum ar fi să-i păzească spatele și, ocazional, să distrugă rotule în numele lui. Așa cum a făcut-o cu fratele meu.

Având încă în fața ochilor cearcănele întunecate ale lui Sebastian și zâmbetul său chinuit, îmi doresc să înșfac cea mai apropiată coardă de pian ca s-o înfășor în jurul gâtului lui Jack. Callum a făcut bine că și-a ținut bodyguard-ul departe de casa Griffin și ascuns vederii mele. Presupun că el nu se aștepta să revin acasă atât de devreme.

— Ce naiba face ăsta aici? mârâi eu.

Callum și Jack s-au ridicat deja în picioare, surprinși de apariția mea neașteptată.

— Aida... spune Callum, ridicându-și mâinile în semn de avertizare. Ce-a fost, a fost.

---

55 Nailonul a fost produs pentru prima dată în 1935 de Wallace Carothers la firma americană DuPont. Este primul polimer sintetic care a avut succes comercial fiind ieftin, ușor, fin și rezistent. (n.tr.)

56 Kevlarul, brevetat în 1965 de către compania DuPont și introdus pe piață în 1970, este o amidă cu proprietăți mecanice deosebite, fiind de cinci ori mai rezistent decât oțelul. (n.tr.)

57 Teflonul, politetrafluoretilenă/PTFE este un polimer al tetrafluoretilenei care are numeroase utilizări. A fost descoperit în 1938 la firma DuPont. (n.tr.)

— Serios? Pentru că Sebastian continuă să șchiopăteze. În timp ce golanul ăsta nenorocit și bătut în cap este, din câte se pare, încă pe statul tău de plată.

Jack își dă ochii peste cap și se întinde la bolul cu fructe de pe bar, alegându-și un măr zemos și frumos.

— Pune-ți cățeaua în lesă, îi spune el lui Callum.

Spre surpriza mea, Callum se întoarce spre Jack, cu o față calmă, dar privirea arzătoare.

— Ce-ai spus?

Zăresc licărirea slabă a metalului înăuntrul hainei de la costumul lui Jack. Un Ruger LC9 în buzunarul interior, atârnând peste spătarul scaunului său, în loc să fie atașat în siguranță de corpul lui. Ce amator nenorocit.

Din doi pași, ajung la haină și extrag arma. Verific că este încărcată și apoi scot siguranța și bag un cartuș în cameră.

Atât Callum, cât și Jack încremenesc la sunetul glonțului alunecând spre cameră.

— Aida! spune Callum cu asprime. Nu...

Eu îndrept deja arma spre Jack.

— Ți-ai lăsat arma nesupravegheată, spun eu plescăindu-mi limba și clătinând din cap batjocoritor. Foarte neglijent, Jackie-boy. Unde te-ai pregătit, la Chicago Police Academy? Sau la colegiul clovnilor?

— Du-te naibii, coardă insolentă, urlă Jack, cu fața lui pătrată roșie de furie și arătându-și colții. Dacă n-ai fi căsătorită cu el...

— Ce-ai face? Ți-ai lua-o peste dinți ca data trecută? pufnesc eu.

Jack este atât de turbat, încât știu că m-ar fi atacat deja dacă nu aș fi avut arma îndreptată spre pieptul lui.

Callum este într-o poziție delicată. Pe de o parte, îmi dau seama că este ofticat că am scos o armă în bucătăria lui și am îndreptat-o spre bodyguardul lui. Pe de alta, nu-i place absolut deloc modul în care Jack vorbește cu mine.

— Pune arma jos, Aida, comandă el, uitându-se însă la Jack cu o furie rece în priviri.

— Am s-o pun, răspund eu, îndreptând țeava pistolului direct spre genunchiul lui Jack. După ce el plătește pentru ceea ce i-a făcut fratelui meu.

În realitate, nu am mai tras niciodată cu arma în cineva. Am fost la poligonul de tragere de nenumărate ori cu frații mei. Ridicam acolo siluetele alea de hârtie – uneori o siluetă umană inexpresivă, uneori un zombi sau un spărgător. Știu cum să țintesc în centru, cum să-mi grupez loviturile, cum să apăs încet pe trăgaci în loc să-l smucesc și cum să controlez reculul.

Este ciudat însă să îndrepți arma spre o persoană reală. Pot să văd picăturile de transpirație izvorând de la rădăcina părului lui Jack, felul în care îi zvâcnește ușor ochiul drept în timp ce mă săgetează cu privirea. Pieptul ridicându-se și coborând. Este o persoană reală, în ciuda faptului că este un dobitoc furios. Oare chiar o să-i găuresc pielea?

Jack decide că cel mai bun mod de-a ieși din situația în care se află este să mă intimideze. Poate crede că va funcționa psihologia inversă. Sau poate că e doar bătut în cap.

— Nu o să mă impuști, spune el rânjind. Ești doar un copilaș de mafiot, o răsfățată, o fată care vrea să pară dură, la fel ca fătălăul idiot de frate-tu.

Callum, mai receptiv decât Jack, îmi înțelege intenția înainte chiar de-a mă mișca. Se îndreaptă în grabă spre armă și-mi împinge mâinile în sus exact când apăs pe trăgaci.

Zgomotul împușcăturii este neașteptat de puternic în bucătăria închisă. Ecoul ei interminabil ne asurzește.

Datorită intervenției lui Callum, ratez piciorul lui Jack. În schimb, glonțul sapă un șănțuleț de-a lungul părții exterioare a brațului stâng al lui Callum, înainte de-a se înfige în ușa unuia dintre dulapurile de cedru personalizate ale lui Imogen.

La fel ca cerneala stacojie pe hârtie, sângele se răspândește pe mâneca de la cămașa lui Callum. Trage cu ochiul în jos, cercetându-și rana cu stoicism, înainte de-a-mi răsuci brațul la spate, imobilizându-l strâns.

— Am spus *să nu*, mormăie el la urechea mea.

— A încercat să mă împuște! strigă Jack, uluit. A apăsat pe trăgaci! Curvă mică și parșivă! O să...

— Închide gura aia afurisită și ține-o bine închisă, se răstește Callum.

Jack se oprește pe loc, paralizat. Fața lui mare și pătrată pare confuză.

— Dacă ai să mai vorbești *vreodată* cu soția mea în felul ăsta, am să golesc toată încărcătura asta de cartușe în pieptul tău.

Jack deschide totuși gura, ca și cum urma să protesteze, numai că o închide la loc când vede expresia de pe chipul lui Callum.

Eu nu prea pot s-o văd, de vreme ce Callum continuă să-mi țină mâna răsucită la spate – e destul de dureros, de

altfel. Dar pot simți căldura care radiază dinspre corpul său. Pot auzi seriozitatea mortală a amenințării lui. Chiar vorbește serios. Fiecare cuvințel.

— Sângerezi pe podea, șefu', spune Jack cu umilință.

Cum era de așteptat, o baltă mică se formează în partea stângă a lui Callum, scurgându-se spre tencuiala fără pată dintre dalele lui Imogen. Un alt lucru care o s-o enerveze cu adevărat.

— Curăță asta, te rog, spune Callum în direcția ușii.

Atunci realizez că cel puțin trei membri din personalul casei se uită pe furiș înăuntru, încercând să priceapă ce naiba se întâmplă. Una dintre cameriste, Linda, pare deosebit de alarmată de faptul că sunt imobilizată în felul ăsta de Callum, cu brațul răsucit la spate. Martino, grădinarul peisagist, se uită pe fereastră și pare că i se face greață de la tot sângele de pe podea.

— Du-te acasă, îi comandă Callum lui Jack. Am să te sun dimineață.

Jack dă din cap supus. Îmi evită privirea când trece grăbit pe lângă mine.

Mă aștept ca, imediat ce dispare Jack, Callum să-mi dea drumul. Credeam că mă ținea imobilizată ca să se asigure că nu aveam să-i atac iar bodyguardul.

În loc de asta, mă silește să ies din bucătărie pe hol.

— Unde mergem? insist eu, încercând să-mi răsucesc încheietura mâinii ca să scap din strânsoare.

Dar Callum mă ține și mai strâns. Mi-a amorțit mâna. Îmi înconjoară corpul cu brațul stâng, încleștându-și mâna pe pieptul cămășii mele. Spatele mi se lipește de pieptul lui.

Îi simt inima bătând cu putere, furioasă ca o tobă de război.

— Poți să-mi dai drumul, nu am să... *Au!*

Mă îmbrâncește sus pe scară, împingându-mă așa de repede, încât picioarele mele abia ating treptele. Continuă să mă ducă tot așa până când ajungem în camera noastră. Abia acum mă eliberează și trântește ușa după el.

Se întoarce cu fața la mine, cu pupilele contractate până la dimensiunea unei găuri de ac, așa că ochii lui par mai albaștri și mai reci ca niciodată. Nici vorbă de paloarea vampirică, pielea lui este roșie toată, iar maxilarul complet rigid de atâta încordare.

— Ascultă, spun eu. Știu că lucrurile au scăpat un pic...

Se apropie de mine cu un singur pas și mă apucă de păr. Îmi împinge brusc capul pe spate și mă sărută cu sălbăticie.

Este ultimul lucru la care mă așteptam. Atitudinea sfidătoare mă părăsește complet. Mă cufund în el, moale ca o cârpă de atâta ușurare. Cred că m-a iertat sau că, cel puțin, înțelege de ce am făcut-o.

Imediat realizez însă că am greșit cu presupunerea asta. Îndată ce piepturile noastre se ating, îi simt trupul încă arzând și tremurând, fiecare mușchi pulsând de efortul de-a reține tensiunea înăuntrul lui.

Limba lui îmi umple gura. Buzele lui se freacă de ale mele atât de agresiv, încât simt cum încep să se umfle. Mă zdrobește la pieptul lui, încă hotărât să mă domine chiar dacă eu m-am predat deja. Mă ridică și mă duce spre pat abia când îmi cedează genunchii sub mine.

Îmi trage tricoul peste cap. Asemenea unui copil ascultător, îmi ridic brațele. Odată ce tricoul este deasupra

capului meu, încă înfășurat pe unul dintre brațe, îmi trage din nou încheieturile mâinilor la spate. Apoi, foarte repede, Callum îmi leagă încheieturile mâinilor, folosind tricoul răsucit ca o sfoară.

Îmi descheie nasturii pantalonilor scurți și, cu o zvâcnire fermă, îmi trage și șortul și chiloții până în jurul genunchilor.

Mă simt aiurea, stând acolo cu brațele legate la spate și gleznele practic legate și ele, doar dacă n-aș dori să încerc să ies din pantalonii scurți fără să cad cu fața în jos.

— Callum, spun eu ezitant. Poți...

Callum este pe cale să-și deznoade cravata. O trage de la gât și se apropie de mine cu ea întinsă între mâini, ca un dispozitiv de strangulare. Sunt puțin preocupată că este pe punctul de-a mă strangula. În loc de asta, îmi pune cravata căluș, întrerupându-mă în mijlocul propoziției, și-mi leagă strâns cravata în spatele capului.

Simt gustul mătăsii naturale pe limbă. Trebuie să fie scumpă.

Am o vagă idee că plănuiește să mă lege și să mă abandoneze aici drept pedeapsă că am tras asupra angajatului său. Curând, îmi dau seama că nu are nicio intenție să plece. Se așază pe marginea patului și mă trage brutal pe genunchii lui. Mă aruncă peste coapsele lui, așa că fața mea ajunge jos lângă gambele lui, iar fundul meu gol, sus în aer.

Într-o clipă, îmi dau seama ce plănuiește. Încep să mă agit și să mă foiesc, încercând să-mi eliberez picioarele din pantalonii scurți, în timp ce încerc să strig prin căluș *„să nu îndrăznești"*, deși iese mai mult un *„ză nzeti"*...

Callum ridică o mână puternică și mare și o coboară, șuierând, pe fundul meu. Se aude o plesnitură aprigă, aproape la fel de tare ca împușcătura din bucătărie. O clipă mai târziu, se instalează o durere ascuțită și intensă.

— *Arrrr*! țip eu prin căluș.

JAP!

Nici măcar nu mi-am dat seama că a ridicat mâna din nou și deja mi-a ars o palmă peste fund, în același loc, chiar mai tare de data asta.

JAP!

JAP!

JAP!

Are o precizie vicioasă. Fiecare lovitură aterizează precis în același loc, pe buca mea dreaptă, pe care o simt de parcă ar fi înmuiată în benzină și-ar lua foc.

Eu lovesc cu picioarele și încerc să mă rostogolesc din poala lui, strigând tot felul de înjurături. Callum m-a imobilizat însă strâns, cu mâna stângă apăsându-mă cu putere între omoplați, în timp ce dreaptă îmi administrează loviturile.

Mă lupt cât pot de tare.

— Stai potolită, altfel ai să capeți de două ori mai multe! se răstește Callum.

Asta mă face să lovesc și mai tare. Cum naiba îndrăznește să mă bată la fund? Cum îndrăznește să mă amenințe? Când am să mă eliberez, am să-l lovesc cu pumnul drept în locul unde l-a atins glonțul și, pe urmă, o să-l lovesc cu piciorul undeva mai rău.

JAP!

Callum își ridică palma și lovește acum pe buca stângă.

La naiba! De ce doare și mai tare? Cum de mă plesnește atât de tare? E ca un jocheu care biciuiește un cal!

JAP!

JAP!

JAP!

De fapt, n-am mai fost bătută la fund niciodată. Nu-mi vine să cred cum îmi face fundul să ardă și să pulseze.

Callum mi-a spus să stau nemișcată, dar nu pot. Nu pot să nu mă feresc de următoarea lovitură, strângându-mi picioarele și foindu-mă pe suprafața dură a coapselor lui acoperite de pantaloni.

Asta își are propriul efect stânjenitor.

La urma urmei, sunt în pielea goală. Când mă strâng și îmi foiesc corpul gol pe lâna fină a pantalonilor lui Callum, asta creează cam multă frecare în locuri foarte neconvenabile...

Sfârcurile mele sunt tari ca piatra înăuntrul sutienului. Simt căldura și umezeala dintre coapse. Nu pot să văd, dar bănuiesc că obrajii îmi sunt la fel de roșii și arzători precum fundul.

Încetez să mă mai zbat, mai ales pentru că nu doresc să mă excit mai nebunește decât sunt deja. În plus, nu doresc să-i dau ocazia lui Callum să bage de seamă. Este al naibii de umilitor. Dacă el își dă seama de efectul pe care îl are asupra mea, nu am să mai fiu în stare să-l privesc în față.

Dar el știe deja. E al naibii de receptiv. În clipa când încetez să mă mai lupt cu el, în clipa când respirația mea se schimbă și mă încordez, el termină cu bătaia la fund. Se oprește pentru o clipă, odihnindu-și palma grea pe fesele mele care zvâcnesc.

Apoi, incepe să-mi maseze fundul cu blândețe.

Frecarea îmi face incredibil de bine. Este la fel ca atunci când am furat una din negresele speciale ale lui Dante și am mâncat-o pe toată înainte de-un masaj. Fiecare apăsare ușoară a mâinii lui Callum trimite impulsuri de plăcere către neuronii mei, făcându-i să strălucească precum o ghirlandă luminoasă de Crăciun.

Fără să vreau, gem și îmi lipesc strâns coapsele de partea exterioară a piciorului lui Callum.

— Îți place asta? mormăie el cu vocea mai joasă și mai aspră ca niciodată.

Vârfurile degetelor lui coboară dansând de-a lungul despicăturii fundului meu, înainte de-a aluneca între coapsele mele, ca să descopere confirmarea a ceea ce bănuiește deja. Cum era de așteptat, degetele lui alunecă cu ușurință peste suprafața umedă a vulvei.

— Așa credeam și eu, spune el într-o suflare.

Pe neașteptate, își afundă două degete înăuntrul meu. Scap un geamăt disperat și profund. Vulva este atât de inflamată și caldă, încât acele degete sunt cele mai plăcute chestii care m-au pătruns vreodată. Parcă sunt făcute special pentru mine și au superputeri, o chestie la fel de personalizată ca și afurisitele de dulapuri ale lui Imogen.

Callum își mișcă lin degetele înăuntru și-n afară, bucurându-se de sunetele stăruitoare de nerăbdare pe care le scot pe lângă căluș.

Ah, Dumnezeule, cât îmi doresc să mi-o tragă!

O doresc atât de tare, încât mă simt de parcă aș fi dispusă să mor după aceea, dacă aș obține ceea ce îmi trebuie măcar cinci minute.

— Uite ce-ai făcut, spune Callum atingându-și rana de pe brațul stâng.

Când își aduce vârfurile degetelor în fața ochilor mei, pot vedea că strălucesc de sânge proaspăt.

— M-am săturat să-ți tot pierzi cumpătul, spune Callum. Punem capăt la asta chiar acum. De acum încolo, o să fii soția ce mi-a fost promisă. De nădejde. Folositoare. Supusă.

După ce își prinde brațele pe sub trupul meu, Callum se ridică în picioare, luându-mă de pe genunchii lui. Mă aruncă cu fața în jos pe pat, cu încheieturile mâinilor încă legate la spate și genunchii îndoiți sub mine, astfel încât fundul meu este îndreptat în sus.

Aud un nasture pocnind și un fermoar desfăcându-se. Mâinile calde și puternice ale lui Callum îmi strâng șoldurile, cea dreaptă dispărând pentru o clipă, cât Callum își aliniază penisul cu vulva mea, apoi revine.

Mă pătrunde cu o împingere de șolduri. Intră complet, ajungând în cel mai de jos punct, iar partea din față a coapselor lui se lipește de partea din spate a coapselor mele. Îmi strânge șoldurile cu putere, lăsându-și penisul total cufundat, atât de adânc, încât îi simt vârful vibrând pe cervixul meu.

Abia atunci se retrage din nou, aproape în totalitate, înainte de-a mă pătrunde din nou în întregime.

Se mișcă astfel de câteva ori, lăsându-mă să mă bucur de întreaga lungime a sculei lui. Apoi începe să mă lucreze puternic. Tot mai intens și mai rapid, trupurile noastre lovindu-se cu putere și cu un zgomot nu la fel de ascuțit precum palmele date la fund, ci mai rapid și mai insistent.

Să fii extrem de excitată și apoi pătrunsă atât de agresiv este teribil de... satisfăcător. Ca o înghețată pe băț într-o zi fierbinte sau ca un puști nesuferit care cade drept în nas, partida asta de sex mă aduce în culmea fericirii. Nu doar că doresc asta; la dracu', am nevoie de asta.

Apoi, Callum chiar începe să mă tortureze.

Își plimbă mâna de pe șoldul meu și îmi caută clitorisul cu degetele. Mă provoacă ușor cu vârfurile degetelor, înainte de-a crește presiunea încetul cu încetul.

Eu gâfâi și gem în căluș, încercând să-mi mișc șoldurile ca să obțin mai multă presiune exact la locul potrivit.

Callum nu mi-o oferă. Știe exact ceea ce doresc, dar refuză să mi-o dea.

Brațul lui e înfășurat strâns în jurul meu. Continuă să mă pătrundă, din ce în ce mai adânc. Se înclină și mormăie la urechea mea:

— Ai de gând să fii o fată bună, Aida? Soțioara mea cea bună?

Eu mă smiorcăi, aproape cerșind. Nu vreau să o spun. Fir-ar să fie, nu vreau să o spun!

— Spune-mi, fredonează ușurel Callum. Spune-mi că vei fi o fată bună.

Nici vorbă.

Nu o să o fac.

Ba da, o să o fac, sigur că da.

După ce închid ochii foarte strâns, dau din cap.

Callum apasă tare pe clitorisul meu. Mi-l masează, în timp ce se mișcă în mine, mă atinge chiar în locul potrivit și chiar în felul potrivit, făcându-mă să-mi iau zborul prin stratosferă.

Decolăm. Am părăsit planeta, doamnelor și domnilor; aici sunt doar stele aprinse.

Plutesc, zbor, inaintez cu mare viteză la peste un milion de kilometri, încercând un fel de plăcere pe care nici măcar nu mi-am imaginat-o vreodată până acum. Intensă, rapidă, interminabilă.

Pierd cu totul noțiunea a ceea ce face Callum. Pur și simplu, m-am dus.

Nu revin pe pământ până când Callum nu mă trage în brațele lui, înfășurându-le strâns în meu.

Îmi îndepărtează călușul și cătușele improvizate. Stau întinsă goală pe pieptul lui. Callum este și el dezbrăcat de toate hainele. Trupul meu se ridică și coboară în ritmul respirației lui. Bărbia lui se cuibărește lângă tâmpla mea.

Respirația lui este constantă și liniștită. Brațele lui sunt calde și plăcute. Nu știu să-i fi simțit vreodată trupul atât de relaxat. L-am văzut rigid și controlat, dar niciodată calm.

— Ai ajuns și tu acolo?

Mă sărută pe cap.

— Bineînțeles.

— Asta a fost...

Cum anume? Nebunesc? Șocant? Derutant? Surprinzător? De neuitat?

— Știu, spune Callum.

Urmează o pauză lungă. Nu pot să nu-l întreb:

— Ai mai făcut asta până acum?

Urmează o altă pauză lungă și încep să cred că nu are să-mi răspundă..

Apoi, în sfârșit, spune:

— Nu așa.

Dumnezeule.

Sunt o fată destul de fixistă în opinii. Credeam că știu ce îmi place și ce nu.

Dar s-ar putea să fi descoperit o categorie complet nouă...

18

CALLUM

Aida stă în brațele mele. Simt cât de aprinsă și caldă continuă să fie. Și am văzut ce orgasm intens a avut. Dar aş fi îngrijorat de cum se simte în momentele de după, dacă n-aş fi eu însumi atât de distras de propria mea stupefacție absolută.

Am mai legat femei și le-am tras-o brutal. Unele dintre ele mi-au cerut-o, iar în alte dăți, pur și simplu, experimentam. Unele fete sunt atât de plictisitoare de penetrat, încât ai putea la fel de bine să le legi pentru că ele o tot o să zacă întinse acolo.

Oricum, în toate situațiile astea, am simțit că simulam toate mişcările.

Cu Aida e complet diferit.

Sexul cu ea este de fiecare dată altfel.

Actul sexual obişnuia să fie doar o eliberare pentru mine. Era un act manual care putea fi bun, rău sau indiferent. Niciodată nu mi-am imaginat că ar putea fi atât de bun, încât să mă cucerească, trup și minte. Plăcerea fizică absolută este nebunesc de intensă. În mod bizar, mai puternică decât ceea ce obişnuiam să simt.

Și, după asta, sunt factorii psihologici. Aida mă atrage într-un fel pe care nu îl înțeleg. De parcă fiecare dintre trăsăturile ei s-a format cu un fel de cod secret conceput să-mi scormonească prin creier. Forma migdalată prelungă a ochilor ei cenușiu-fumurii. Formele demențiale ale corpului ei. Pielea ei netedă, de culoarea lemnului de cedru. Modul în care îi strălucesc dinții când îmi zâmbește. Felul în care își mușcă buza de jos atunci când este excitată sau încearcă să nu râdă.

Ea iubește pasiunea, sub orice formă. Adoră să fie furioasă, încăpățânată, veselă sau răutăcioasă. Singurul lucru pe care îl detestă este lipsa de sentiment.

Din păcate, ăsta sunt eu. Rece. Stăpân pe sine. Lipsit de plăceri.

Asta până când mă aflu în preajma ei. Atunci, simțurile mele se intensifică până la o stare de agitație febrilă. Miros, gust și văz sunt toate mai ascuțite. Poate fi prea mult uneori.

Mă sperie cum îmi pierd controlul în preajma ei. În puținele săptămâni de când am cunoscut-o pe Aida, mi-am pierdut cumpătul de mai multe ori decât în toți anii precedenți.

Și totuși, nu vreau să se oprească. Nu-mi pot imagina cum ar fi să revin la indiferența monotonă. Aida este poarta spre o altă lume. Vreau să rămân lângă ea pe vecie.

Iisuse, ce tot spun?!

N-am mai avut niciodată asemenea gânduri, și cu atât mai mult să le permit să se transpună în cuvinte.

Cum se face că sunt atât de absorbit de fata asta care, sincer vorbind, nu e în toate mințile? A încercat să-l împuște pe Jack! În bucătăria mea! Dacă ar face asta la un

eveniment de campanie, aş fi absolut terminat. Trebuie să mă liniştesc şi să-mi păstrez capul limpede.

Hotărârea asta durează cam cinci secunde, până când îmi lipesc nasul de părul ei şi inhalez acel parfum sălbatic numai al ei, ceva cam ca lumina soarelui şi sarea de mare, cafeaua neagră, piperul şi doar un strop de dulceaţă ca mierea. Apoi, simt din nou acea tresărire, doza de adrenalină care, la fiecare dintre impulsuri, îmi dezactivează dispozitivele de control.

Când sună telefonul Aidei, aproape că-mi sare inima din loc.

Tresare si ea, trezindu-se, pentru că aţipise pe umărul meu.

— Cine este? mormăie ea.

— Telefonul tău.

Se rostogoleşte din pat, amuzant de neîndemânatică. Nici măcar nu încearcă să fie ceva mai graţioasă, se rostogoleşte de pe marginea saltelei ca un urs panda. Bâjbâie după telefon, înainte ca, în sfârşit, să-l descopere pe jumătate sub pat.

— Dante? spune ea, cu telefonul lipit de ureche.

Ascultă o clipă, în timp ce-şi încruntă sprâncenele - expresia standard a persoanei cu care vorbeşte.

— *Cavalo*! exclamă ea. *Sei serio? Che palle*[58]!

N-am auzit-o niciodată pe Aida rostind mai mult de-un cuvânt sau două în italiană. Mă întreb acum dacă aşa vorbeşte acasă cu familia ei. În mod evident, vorbeşte fluent.

---

[58] Nenorocitul! Vorbeşti serios? Ce păcat! (în ital. în orig.) (n. tr.)

Aida are o mulțime de talente ascunse.

Am subestimat-o când ne-am cunoscut. Am considerat că era răsfățată, nepăsătoare, needucată, nemotivată.

Mi-a demonstrat de câteva ori deja că se pricepe la afacerile tatălui ei mai mult decât aș fi crezut-o în stare. Deșteaptă și descurcăreață. Știe cum să mânuiască o armă – bicepsul meu, care încă zvâcnește, poate fi o bună dovadă. Și este, fără discuție, curajoasă. Modul în care m-a fixat cu privirea când a aruncat ceasul bunicului meu peste balustradă... A fost o mișcare ticăloasă, dar, de fapt, destul de deșteaptă.

Ea și Sebastian s-au descurcat mai bine decât noi. Dacă ea mi-ar fi dat atunci ceasul, eu aș fi putut să trag cu arma în amândoi și să plec. Aruncând ceasul în lac, m-a împins să acționez impulsiv. A creat haos și și-a divizat adversarii.

Aida poate fi pripită și foarte furioasă, dar nu intră în panică. Chiar și acum, la telefon cu fratele ei, deși ceva, în mod evident, nu este în regulă, nu și-a pierdut cumpătul. Înregistrează informația, răspunde repede și concis:

— *Capisco. Si. Saro li presto*[39].

Încheie conversația și se întoarce cu fața spre mine.

Strălucește ca o zeiță bronzată în lumina care pătrunde prin jaluzele, dar nu își dă seama sau nu-i pasă că este complet goală.

— Dante spune că cineva a dat foc echipamentului de pe șantierul Oak Street Tower. Am pierdut două milioane în utilaje grele, plus daunele de la construcție.

---

[39] Am înțeles. Da. Ajung acolo curând. (în ital. în orig.) (n.tr.)

— Hai să mergem acolo, spun eu, coborând din pat.

— Tu nu... Eu am de gând să merg acolo, dar tu nu trebuie.

— Nu vrei să vin? întreb eu, ajuns deja în ușa băii.

— Nu. Adică, da, poți, dar nu trebuie... spune ea, mutându-se stânjenită de pe-un picior pe altul.

Micuța mea Aida, nestingherită de goliciune, dar roșind la o întrebare directă legată de ceea ce-și dorește.

— Vin, spun eu ferm. Suntem în aceeași echipă acum, nu?

— Da... spune ea, nesigură.

Apoi, părând că acceptă ideea, mă urmează în dressing. I-am pus deja la loc toate hainele ei vechi, o treabă care mi-a luat vreo 5 minute..

I-am cerut Martei să-i cumpere Aidei o garderobă potrivită. Până la sfârșitul acestei săptămâni, Aida ar trebui să aibă un set complet de rochii de seară și rochii de oraș, șlapi și rochii de plajă, cardigane, bluze, fuste, sandale, pantofi cu tocuri înalte, ghete și jachete. Dacă va fi într-adevăr de acord să poarte vreuna dintre ele, este o altă poveste.

Pentru moment, își trage o pereche de blugi scurți și un tricou vechi Cubbies. Se așază pe covor să-și lege șireturile la teniși.

Mă îmbrac și eu.

Aida ridică o sprânceană, șocată.

— *Blugi*? spune ea, ascunzându-și un zâmbet.

— Și ce?

— Nu te-am văzut niciodată purtând blugi. Sigur sunt Balenciaga, adaugă ea, dându-și ochii peste cap.

— Aida, spun eu calm. Eu nu-mi aleg niciuna dintre hainele mele, nici măcar blugii ăștia. Nici măcar nu știu ce este Balan... ce o fi asta.

— Poftim? spune Aida, oprindu-se din încălțat. Tu nu îți cumperi propriile haine?

— Nu.

— Cine o face?

— La ora asta, Marta. Înainte, am avut un alt asistent, pe nume Andrew. Ne punem de acord asupra unei estetici și pe urmă...

— Deci tu nu mergi niciodată la mall?

— Nu.

— De ce nu?

— Nu ar trebui să plecăm? spun eu.

— Just! răspunde Aida, care termină în grabă cu încălțatul și sare în picioare.

În timp ce coborâm scara în goană, continuă totuși să mă bată la cap:

— Dar dacă nu îți place culoarea sau...

O împing în mașină spunând:

— Aida, eu lucrez literalmente tot timpul. Fie pentru proiecte de campanie, fie pentru una dintre numeroasele noastre afaceri. Unele dintre ele, așa cum foarte bine știi și tu, sunt mai dificile și mai riscante decât celelalte. Când *socializez*, se întâmplă la evenimente unde trebuie să atrag *parteneri*. Nici nu îmi mai amintesc ultima dată când mi-am cumpărat singur ceva sau am făcut ceva ca să mă distrez.

Aida rămâne tăcută mai mult timp ca de obicei. Apoi spune:

— Asta-i trist.

Scutur din cap.

— Îmi place să fiu ocupat. Nu este trist; are un rost.

— Și care este rostul ăsta, totuși? Dacă nu te distrezi pe parcurs.

Îi arunc o privire piezișă.

— Nu consider teribil de distractiv maratonul *Lord of the Rings*.

Nu pot să n-o iau puțin peste picior, pentru că știu foarte bine că Aida este adesea plictisită și demotivată. De asta și intră mereu în încurcături.

Ciudat, nu ripostează cu una dintre replicile ei batjocoritoare, ci își roade marginea unghiei de la degetul mare, mai mult îngândurată decât iritată.

— Pot să fac mai mult decât atât, să știi, spune ea.

— Chiar știu asta.

Îmi aruncă o privire ca să vadă dacă nu cumva îmi bat joc de ea.

Nu îmi bat joc.

— Văd cât de inteligentă ești. Ai citit-o pe Madeline Breck mai bine decât mine, îi spun.

— Am o mulțime de idei bune, spune ea. Papa se teme mereu să nu pățesc ceva, dar sunt la fel de deșteaptă ca Dante sau ca Nero. Sau ca Seb. Sunt suficient de deșteaptă ca să nu fiu ucisă.

— Atâta timp cât poți să-ți păstrezi stăpânirea de sine, spun eu, pe jumătate zâmbind.

— Eu nu..., sare plină de vehemență Aida, oprindu-se când pricepe că o tachinez, în cea mai mare parte. Eu nu am stăpânire de sine, spune ea cu demnitate. Tu nu știi cum este să fii mereu cel mai mic câine din luptă. Trebuie să atac prima și cel mai dur.

Nu mi-o pot imagina delicată. Ar distruge totul în privința ei.

— În fine, pune ea capăt repede. Totuși, nu înțeleg de ce vrei tu să fii consilier. Cei din familia Griffin sunt mai bogați ca zeii. Ai prieteni prin tot orașul. Teritoriul vostru este sigur. De ce naiba vrei să stai într-un birou și să te ocupi de toate rahaturile?

— De ce crezi tu că oamenii cheltuiesc o jumătate de milion de dolari făcând campanie pentru un loc de consilier când salariul postului este de 122.304 de dolari? o întreb eu.

— Păi, în mod evident, poți să faci ce vrei cu împărțirea zonelor și cu taxele – să le adaptezi intereselor tale, dar și să faci favoruri tuturor celorlalți.

— Corect, spun eu, încurajând-o să-și continue presupunerile.

— Nu pare să merite efortul. Poți obține toate mizeriile astea cu mituiri și schimb de favoruri. Sau violență de modă veche.

— Dar ești mereu la mila altcuiva, îi spun eu. Detectivul incoruptibil sau politicianul lacom care a avut o ofertă mai bună de la altcineva. Puterea adevărată nu profită de avantajele oferite de sistem. Puterea adevărată conduce sistemul. Îl construiește ea însăși, chiar.

Mă opresc ca să rememorez puțin din istoria întrețesută a familiilor noastre.

— Îți amintești când italienii au condus acest oraș? îi spun eu. Capone îl avea pe primar pe statul lui de plată. Imaginează-ți ce ar fi fost dacă primarul ar fi fost Capone. Sau guvernatorul. Sau afurisitul de președinte.

— Nu-mi place că foloseşti timpul trecut ca să te referi la zilele noastre glorioase, spune Aida domol. Dar sunt de acord cu tine. Presupun că este de înţeles de ce tatăl tău a ţinut neapărat să stabilească o înţelegere între familiile noastre. Nu este vorba despre alegerile astea. Este vorba despre cele de după. Dacă vrei să conduci întregul oraş, chiar ai nevoie de noi.

— Da, spun eu încet.

Ne-am oprit la turn, al cărui schelet, cu structura construită pe jumătate, se proiectează spre cer. Doar câteva etaje inferioare au fost finalizate. Terenul este un amestec de utilaje grele, stive de materiale de construcţie, birouri improvizate, toalete mobile şi camioane parcate.

Şantierul ar fi întunecat şi pustiu dacă partea sa de nord nu ar fi în întregime iluminată şi animată de sirene. Văd un camion de pompieri, două ambulanţe şi câteva maşini de poliţie. Dante vorbeşte cu un ofiţer în uniformă, în timp ce un alt poliţist notează informaţii de la un agent de pază lovit şi bandajat. Presupun că este agentul de pază care era de serviciu când cineva a dat foc utilajelor.

Aerul duhneşte a benzină şi a metal carbonizat. Cel puţin patru piese de utilaj greu sunt irecuperabile, inclusiv două excavatoare, un retroexcavator şi o macara întreagă. Carcasele înnegrite continuă să fumege, în timp ce pământul de sub ele s-a umplut de noroi de la furtunurile pompierilor.

— A fost polacul ăla nenorocit, o ştiu sigur, spune o voce nu departe de Aida.

Nero apare din întuneric, discret ca un liliac.

Este rapid și al naibii de viclean. Ar putea probabil să fure arma de la centura celui mai apropiat polițist fără ca individul să observe până în clipa când va incerca să se dezechipeze la sfârșitul nopții.

— Cum poți fi sigur? murmură Aida.

Vorbește in șoaptă pentru că nu vrem să atragem atenția asupra noastră. Asupra mea, pentru că nu vreau ca numele meu să fie legat de asta; iar Nero are, cu siguranță cel puțin o tonă de tichete de parcare neplătite.

— Asta e cartea lor de vizită, spune Nero. Sunt ca rușii, dar și mai demenți. Adoră să facă o scenă și iubesc simbolismul. În plus, au lăsat asta, continuă el, făcând un gest smucit cu capul in direcția macaralei, la baza căreia se vede fumegând o moviliță innegrită.

— Ce-i asta? spune Aida, trăgând aer in piept.

Fața ei a devenit palidă. Știu că se gândește la același lucru ca și mine – obiectul are aspectul unei bucăți de carne carbonizată.

— Este un cap de porc, spune Nero. Cartea de vizită a Măcelarului.

Dante ni se alătură. Are pielea mai neagră ca niciodată de la tot fumul din aer. Firișoarele de transpirație au lăsat niște dâre palide pe obrajii lui țepoși. Ochii lui par negri și strălucitori, reflectând luminile girofarurilor poliției.

— Agentul de pază le spune că a fost un grup de puști punk-iști. Noi am auzit povestea chiar inainte să apară polițiștii. Din fericire, mașina pompierilor a fost mai rapidă decât polițiștii, căci altfel am fi pierdut și jumătate din clădire.

— Nu vrei ca ei să știe că este vorba de Zajac? întreb eu.

— Nu-i vrem în afacerea noastră, punct, răspunde Dante.

De fapt, el aruncă o privire iscoditoare spre Aida cu privire la motivul prezenței mele aici.

— Eu am cerut să vin, îi spun. Mă simt responsabil pentru că eu am fost cel care l-a scos din sărite pe Zajac la strângerea mea de fonduri.

— Ne avea deja în vizor, spune Nero. Am intrat în conflict cu el de două ori până acum, legat de oamenii lui care ne-au încălcat teritoriul. Care ne-au jefuit furnizorii și au dat spargeri la băncile din cartierele noastre.

— Este hotărât să înceapă conflictul, asta-i evident, spune Dante cu basul lui profund, asemenea unui motor la ralanti. Noi ar trebui să...

Dar ceea ce vrea el să propună este întrerupt de tirul rapid al unui semiautomat – ca un soi de înlănțuire de petarde, dar de o sută de ori mai zgomotos. Un Land Rover negru trece în trombă în imediata apropiere. Trei bărbați cu armele scoase sunt aplecați pe geamurile coborâte, iar fețele lor mascate sunt luminate de focul tirului.

În clipa când se dezlănțuie împușcăturile, frații Aidei încearcă să facă zid în jurul ei. Eu mi-am petrecut deja brațele în jurul umerilor ei și am tras-o la pământ în spatele roții celui mai apropiat camion.

Ofițerii de poliție rămași încearcă și ei să se pună la adăpost și cer întăriri prin radio. Tupilați în spatele mașinilor de poliție, câțiva încearcă chiar să riposteze. SUV-ul a măturat deja tot terenul cu o ploaie de gloanțe, înainte de-a dispărea după colț.

Unul dintre ofiţeri a fost lovit în piept. Însă datorită vestei, el a căzut doar cu spatele peste bara de protecţie a maşinii de patrulare. Un alt ofiţer, mai puţin norocos, a primit un glonţ în coapsă. Partenerul său îl târăşte în spatele unei grămezi de piloni, strigând după o echipă medicală.

— Sunteţi loviţi? mormăie Dante spre noi.

— Nu, răspunde Nero imediat.

— Dar tu? o întreb pe Aida, trecându-mi rapid mâinile pe braţele şi pe picioarele ei goale, ca să mă asigur că sunt nevătămate.

— Sunt bine, spune ea ferm.

Încerc să mă uit şi la trupul meu, dincolo de zgomotul surd sângelui din urechi şi de activitatea frenetică a neuronilor mei. Cred că nici eu nu am fost împuşcat.

— Suntem bine, îi spun lui Dante.

— Ai zărit vreunul dintre trăgători?

— Aveau feţele acoperite. Cred că am văzut un ceas de aur la una dintre încheieturi. Nimic folositor.

Aida se iţeşte şi ea.

— Ultimele cifre de pe plăcuţa de înmatriculare erau 48996.

— Cum de-ai văzut asta? întreabă Dante.

— Sunt mai scundă, răspunde Aida, ridicând din umeri.

— Nebunul ăla nenorocit! clatină Nero din cap cu uimire. Chiar vrea să-l ciuruim naibii, nu-i aşa?

— Încearcă să provoace o reacţie, spune Dante, încruntându-se.

— Nu te ridica! spun eu rapid, observând că Nero dă să se ridice. Nu ştim dacă a fost o singură maşină. Ar mai putea fi o alta. Sau alţi trăgători.

Fac semn cu capul în sus, spre ferestrele fără număr din zgârie-norii care înconjoară șantierul.

— Nu putem rămâne aici, murmură Aida. Polițiștii o să cerceteze tot terenul. În afară de cazul în care ar fi suficient de bătuți în cap ca să consemneze situația drept o simplă coincidență, o să ia totul foarte în serios acum.

Mișcându-ne încet, ne furișăm în partea opusă a șantierului, croindu-ne drum spre camioneta lui Nero. Este cel mai apropiat vehicul și cel din zona cea mai puțin luminată.

Ne înghesuim cu toții în cabină, astfel încât Nero să ne poată duce, pe mine și pe Aida, până după colț, spre locul unde ne-am lăsat mașina.

— Zajac încearcă poate să ne atragă într-o revanșă rapidă. Trebuie să stăm ascunși noaptea asta. Să ne imaginăm cum o să răspundem. Aida, tu ar trebui să vii acasă cu noi, spune Dante.

— Rămâne cu mine, spun eu.

— Nu știm exact pe cine vizează Măcelarul. Ne-a lovit șantierul, dar a venit la evenimentul tău. Nu știm dacă asta a fost pentru Aida sau pentru tine. Sau pentru amândoi, spune Dante încruntându-se.

— Exact – motiv pentru care Aida ar trebui să rămână cu mine. Dacă se va dovedi că el își îndreaptă atacurile împotriva familiei voastre, va fi mai în siguranță cu familia mea.

— Ce v-a spus Zajac mai exact, ție și Aidei? întreabă Dante.

Îi fac rezumatul conversației.

— Nu știu dacă el chiar dorește acea proprietate sau dacă mă testează doar. De fapt, a părut deranjat mai ales în

privința nunții. Cred că încearcă să ne lovească înainte ca alianța să se consolideze.

— Posibil, spune Dante cu o expresie îngândurată. Măcelarul este suspicios. Bolnav de mândrie, ușor de ofensat. Probabil că este furios că nu i-am oferit-o pe Aida mai întâi lui.

Aida intervine:

— Al naibii de scârbos. În primul rând, este bătrân. Și, în plus, eu nu sunt un cartonaș de colecție.

— Oricum, este prea târziu, mormăi eu. Ești a mea. Și, indiferent ce dorește el drept premiu de consolare, nu o să primească.

— Cred totuși că ea ar trebui să vină cu noi, spune Dante. Noi îl cunoaștem pe Măcelar mai bine decât voi.

— Asta nu are să se întâmple, spun eu categoric. Nu am s-o pierd pe Aida din ochi.

Dante se încruntă nefiind obișnuit ca cineva să-i contrazică ordinele. Dar nu este doar ego-ul – îi citesc preocuparea pe chip, teama pentru Aida. Asta îmi îndulcește puțin tonul..

— Am s-o protejez, îi promit eu lui Dante.

Dante face un semn scurt cu capul. Mă crede.

— O să trecem cu bine de noaptea asta, spune el. *Dimineață*, aflăm unde se ascunde Zajac și punem la cale răspunsul.

— Un răspuns coordonat, insist eu.

— Da, este de acord Dante.

Eu și Aida ieșim din camionetă și ne urcăm rapid în Audiul meu. Văd că Dante este încă reticent să își lase sora cu mine.

Aida este cea care îl convinge.

— Sunt siguranță lângă Callum, spune ea, îmbrățișându-și repede fratele cel mare și strângându-i brațul lui Nero. Ne vedem curând.

În timp ce demarez, îi spun Aidei, fără s-o privesc:

— Mă bucur că ai rămas cu mine.

Aida îmi cercetează profilul în timp ce conduc.

— Vreau ca noi doi să fim parteneri, spune ea. Nu doar... colegi de cameră fără voie.

— Și eu vreau asta.

Mai ușor de spus decât de făcut. Dar nu mai pare imposibil. Încep să cred că eu și Aida chiar am putea să colaborăm. Am putea să fim mai puternici împreună decât separat.

Aida oftează.

— Ne-a lovit cu adevărat acolo unde doare mai mult.

— Pentru că turnul este un proiect atât de important? o întreb eu.

— Nu este vorba tocmai despre bani. Este lucrarea în sine - trebuie să asigurăm un flux constant de contracte comercianților și sindicatelor ca să ne rămână loiali. Materialele, locurile de muncă - dacă nu poți alimenta mecanismul, atunci totul se împotmolește. Și, desigur, continuă ea, aruncându-mi o privire piezișă, există celelalte straturi ale mecanismului. Vasele care transportă mai mult decât cherestea. Afacerile care spală bani pentru celelalte afaceri. Este o rețea, totul interconectat, totul dependent de buna funcționare a părților individuale.

— Noi lucrăm la fel, spun eu dând din cap.

Afacerile noastre pot fi diferite, dar strategiile sunt asemănătoare.

— Mai sunt doar câteva zile până la alegeri, cugetă Aida. Mă întreb dacă Zajac va încerca să arunce și evenimentul ăsta în aer.

Îmi încordez mâinile pe volan.

— Dacă va încerca, Măcelarul se va trezi că și-a cam greșit socotelile de data asta.

19

AIDA

Mâine dimineață trebuie să plec devreme pentru că am un curs de literatură pe care nu vreau să-l ratez. Mi-am dat silința în acest semestru, surprinzător, și mi-am trecut examenele. Cred că este timpul să nu mă mai prostesc cu asta și să îmi iau diploma.

Callum nu vrea însă să merg nicăieri cât timp situația cu Zajac este critică, dar acceptă în cele din urmă, cu condiția ca eu și Nessa să luăm pe unul dintre oamenii lui să ne ducă cu mașina la cursuri.

Din nefericire, singura persoană disponibilă este Jack.

Cu ordin de la Callum, deschide portiera mașinii pentru mine, cu o politețe forțată. Valuri de ură se rostogolesc dinspre amândoi. Tensiunea în mașină este atât de palpabilă, încât biata Nessa este mirată și confuză, prea tulburată ca să se angajeze în seria ei obișnuită de conversații vesele.

— Așa, ah, oameni buni... ați văzut că are să fie un fel de ploaie de meteoriți în seara asta? ne întreabă ea.

Jack mormăie de pe scaunul șoferului.

Mă uit la ceafa lui, întrebându-mă dacă ar merita o altă ceartă cu Callum doar ca să-l pot pocni o dată pe Jack peste ...he, însă tocmai ajungem în campus.

— Poftim? îi spun eu Nessei.

— Am spus... Ah, n-are importanță.

Jack ne lasă în fața Bibliotecii Cudahy, privind cu încăpățânare înainte în timp ce ne așteaptă să coborâm din mașină.

— Mulțumesc, Jack, spune politicos Nessa când iese din mașină.

— Mda, mulțam, Jeeves[60], murmur eu în direcția lui, deschizând portiera.

Îi zăresc mâinile încleștate pe volan, cu degetele albite, și, practic, îl aud scrâșnind din dinți. Trântesc cu putere portiera în urma mea, doar să-l enervez și mai mult și pornesc spre curs, sperând că Jack are să fie prea furios ca să mă ducă înapoi acasă după asta.

Îmi tot privesc telefonul în timpul cursului, ca să văd dacă frații mei sau Cal mi-au trimis vreun mesaj. Știu că îl vânează pe Măcelar.

Sper că sunt împreună, indiferent ce vor face. Zajac mă sperie. Știu care îi sunt rădăcinile. Există o diferență între a crește într-o familie criminală și a-ți croi singur, cu greu, drumul în lumea criminală. Măcelarul joacă jocul ăsta – câștigi sau mori. Nu există alternativă pentru el.

Mă bucur că frații mei nu sunt singuri în povestea asta. Dar sunt supărată că, totuși, sunt lăsată din nou pe dinafară. În dimineața asta i-am cerut lui Cal să mă ia cu el. A refuzat înainte de-a apuca să spun ce aveam de spus.

---

[60] Jeeves – aluzie la personajul fictiv cu același nume dintr-o serie de povestiri și romane comice ale autorului englez PG Wodehouse (n.tr.)

— Nu, Aida. Habar n-avem unde se află Măcelarul acum sau cât de departe plănuieşte să meargă cu asta. Am putea să cădem într-o ambuscadă oriunde mergem.

— Atunci *tu* de ce mergi? Trimite pe altcineva. Cum ar fi Jack, spun eu plină de speranţă.

— Asta nu este o treabă de curier. Zajac nu se joacă. Nu a tras doar în noi seara trecută. A lovit şi doi poliţişti. Habar nu avem cât de departe plănuieşte să ajungă.

— Cunosc oameni care îi ştiu pe oamenii lui. Pot ajuta, insist eu.

Callum mă prinde de braţ atât de tare că mă doare de-a binelea. Ochii lui albaştri, mijiţi, mă fixează, sfredelitori.

— Nu te vei apropia nicidecum de asta. Să mă bată Dumnezeu dacă nu te închid în dulapul ăla timp de-o lună înainte de a te lăsa să hoinăreşti prin Little Ukraineca să discuţi cu barmanii şi striperii.

Ori de câte ori cineva îmi spune ce *nu pot să fac*, mă determină să fiu de vreo sută de ori mai hotărâtă.

Callum a observat străfulgerarea de revoltă din privirea mea şi a oftat, slăbind puţin strânsoarea de pe braţul meu.

— Promit să te sun de cum aflu ceva.

— Sau îmi trimiţi un mesaj.

Callum dă din cap.

— Promit.

Aşa că l-am lăsat să plece şi nu am lăsat baltă cursurile ca să merg în Little Ukraine. Oricum, nu ăla este locul unde aş merge dacă aş avea nevoie de informaţii despre Măcelar – am o pistă mult mai bună.

Deocamdată, sunt blocată la cursul de literatură comparată, ignorând însă complet analiza personajelor feministe

din romanele lui Jane Austen. În schimb, mă întreb ce-a vrut să spună Nero când mi-a scris:

Am descoperit cine a tras aseară. Am primit și-un pont despre ticălosul cel bătrân.

Îi trimit un mesaj, dar el nu-mi mai trimite nimic altceva.

Ora de curs se termină brusc – sau așa mi se pare mie în timp ce privesc fix pe fereastră, complet distrasă.

Înșfac un braț de cărți fără să mă mai deranjez să le bag în geantă, apoi ies afară, alergând prin campus în direcția zonei de vest, unde trebuie să mă întâlnesc cu Nessa și cu șoferul nostru detestabil.

Când sunt aproape de locul cu pricina, aud o voce masculină spunând:

— Ai nevoie de ajutor să duci toate cărțile alea, micuță doamnă?

Preț de-o secundă, cred că este Callum. Nu știu de ce – el nu face imitații siropoase de cowboy serviabil. Când mă întorc, dau peste fața bronzată și zâmbitoare a lui Oliver, plin încă de vânătăi acolo unde Callum îl bătuse măr. O linie întunecată pe mijlocul buzei sale inferioare marchează locul unde a fost despicată.

— Ah, spun eu iritată. Tu ești.

— Nu-i tocmai primirea entuziastă la care speram, spune Oliver ținând pasul cu mine.

— Ce faci aici?

Nu mai avea legătură cu școala de mulți ani și nu avea niciun motiv să hoinărească pe-aici.

— Am venit să stau de vorbă cu tine.

Fac un pas greșit pe-o piatră ascunsă în iarbă și glezna mi se răsucește dureros.

— Au! La naiba! rostesc eu printre dinți, clătinându-mă puțin.

— Ai grijă, spune Oliver și mă prinde de cot.

— Sunt bine, spun eu, încercând să-mi desprind brațul.

Șchiopătez un pic acum. Nu cred că este vorba de o entorsă; locul ăla a devenit doar brusc sensibil și fragil și are nevoie de-o clipă de îngrijire.

— Vino aici, spune Oliver. Stai jos o secundă.

Mă conduce puțin mai departe de parcare, spre un pasaj pietonal subteran cu o bancă de piatră, parțial ascunsă sub o streașină.

Oliver este atât de masiv și de autoritar că eu, efectiv, nu pot să mă desprind de el fără să-mi fac rău. Cad pe bancă. Oliver se așază lângă mine, aproape forțat de spațiul îngust să-și pună brațul în jurul meu. Simt mirosul coloniei pe care o folosește mereu, plăcut, dar un pic insuportabil.

— Nu pot sta, îi spun eu. Cineva vine să mă ia.

Îmi scot tenisul și îmi masez glezna, încercând să-mi rezolv problema.

— Poate aștepta un minut.

Îmi ia piciorul cu șosetă și mi-l trage în poala lui, apăsându-mi și masându-mi glezna. Îmi face bine, dar nu vreau să înțeleagă cumva greșit. Așa că, după un minut, îmi retrag piciorul și spun:

— A fost bine, mulțumesc.

Oliver se uită în jos spre mine cu ochii lui căprui și mari și cu o expresie plină de reproș.

— Aida, ce mi-ai făcut m-a distrus. Știi cât de dureros a fost să văd pe nenorocitul ăla de Facebook o poză cu tine, purtând o afurisită de rochie de mireasă? Și stând alături de el?

Respir adânc și încerc să nu-mi pierd răbdarea.

— Îmi pare rău, Oliver. A fost pe neașteptate. Chiar și eu am fost surprinsă, îi spun, neștiind cum să-i explic lucrurile fără să-i spun mai mult decât trebuie. Tot ce pot să scot, fără convingere, este:

— Nu am făcut-o ca să te rănesc.

— Dar m-ai rănit. Și continui să mă rănești. Mă ucizi în fiecare zi.

Răsuflu adânc, vinovată și iritată în aceeași măsură. Oliver poate fi un pic... dramatic.

— Nici măcar n-am știut că ieșeai cu el! strigă Oliver.

Îmi apăs pumnii pe frunte. Glezna pulsează de durere. Locul unde stăm este oarecum umed, lipsit de soare și aproape de tunelul de ciment rece.

Mă simt vinovată pentru modul în care i-am dat papucii lui Oliver. Chiar mă simt vinovată. A fost cel mai ciudat lucru. De fapt, nu mi-a greșit cu nimic niciodată. M-a dus în excursii, mi-a cumpărat o mie de cadouri și mi-a spus cât de disperat mă iubește.

Totul a început ca o aventură întâmplătoare. Nu am crezut că un bărbat de genul cluburilor private, uber-capitalist, cu fond fiduciar avea să mă urmărească atât de agresiv. Am presupus că Oliver dorea doar să se culce cu o fată rea. Sătul fiind de-alde Madison și Harper care refuzau să-l privească în timpul unei felații.

S-a întâmplat să ne aflăm la aceeași petrecere în urmă cu două veri. Complet amețiți, ne-am sărutat în hangarul pentru bărci. Atunci, el a încercat să-și bage mâna în bikinii mei, iar eu l-am împins în lac.

Două săptămâni mai târziu, ne-am reîntâlnit la o petrecere în Wicker Park. M-a săpunit bine pentru povestea cu lacul, iar eu i-am spus că a avut noroc că eram lângă un lac și nu în vârful unui munte.

A doua zi, a trimis un buchet cu trei sute de trandafiri roz acasă la tata.

Cam așa s-au derulat lucrurile de atunci înainte. A continuat să alerge după mine cu gesturile astea exagerate, iar eu am fost de acord cu toate... pentru un timp. Cine romantice, dans, excursii în weekend. Dar nu le-am luat în serios. Niciodată nu m-am gândit că el ar fi dorit să aducă o fiică de gangster acasă, pentru a face cunoștință cu domnul și doamna Castle. Chiar și în preajma prietenilor lui, realizam că uneori era mândru să se laude cu mine și, în alte ocazii, era neliniștit, de parcă aș fi putut să scot un briceag ca să-l înfig în cineva.

Ce-i drept, am fost tentată o dată sau de două ori. Îi cunoșteam deja pe unii dintre prietenii lui Oliver, care frecventau deopotrivă cercurile petrecăreților, ale infractorilor și ale moștenitorilor bogați din Chicago.

Nu erau toți răi. Dar unii din pretinsa elită m-au făcut să-mi doresc pe moment să-mi perforez timpanele doar ca să evit sunetul idioțeniei lor.

În plus, m-a speriat cumva modul în care Oliver mi-a spus că mă iubește după doar două săptămâni. Mă numea zeiță, înger sau singura persoană adevărată de pe pământ.

Nu sunt un înger.

Pentru mine, el era doar un alt tip – uneori amuzant, din când în când bun în pat, dar cel mult un iubit, nicidecum cel mai bun prieten sau sufletul pereche.

Aveam impresia că Oliver nu mă cunoștea în realitate deloc. Se îndrăgostise de o versiune exagerată a mea, existentă doar în mintea lui.

Am încercat să o rup cu el de câteva ori. Mă urmărea peste tot și mă găsea la orice petrecere, implorându-mă să-l primesc din nou în viața mea. Odată, a zburat chiar până în Malta, ca să-mi facă o surpriză într-o excursie.

Putea fi convingător. Era un iubit arătos, politicos și decent. Când treceam printr-o perioadă anostă, era atât de ușor să mă întorc în brațele lui!

Dar știam că trebuia s-o termin definitiv cu el. Pentru că, dacă el mă iubea cu adevărat, nu mai puteam s-o lungesc – nu fără a simți același lucru în schimb. Așa că, în cele din urmă, i-am dat papucii, cât mai brutal și mai categoric, încercând să-l fac să priceapă mesajul în sfârșit.

După asta, în mare, a trebuit să mă transform într-un pustnic timp de câteva luni. Nici vorbă de petreceri, mese la restaurant sau dans și nici măcar bowling, pentru că știam că Oliver avea să mă urmărească, încercând să găsească o cale să „dea nas în nas cu mine" din nou.

A fost nevoie să-l blochez peste tot și să-mi schimb numărul de telefon. Și, în sfârșit, *în sfârșit!*, după luni de mesaje, flori, apeluri ratate și chiar afurisite de scrisori, Oliver s-a oprit. S-a oprit aproape două luni întregi. Așa că a fost destul de bulversant să-l revăd la petrecerea de logodnă. Și apoi, desigur, la serata de strângere de fonduri.

Aceasta este însă cea mai deranjantă întâlnire dintre toate. Pentru că de unde exact și cum a știut Oliver că eram aici? Are cumva orarul cursurilor mele?

— Oliver, termină cu rahaturile. Trebuie să încetezi să te mai ții după mine.

El face fața aia rănită, asemenea unui cățeluș uriaș pe care eu îl tot lovesc.

— *Nu te urmăresc*, Aida. O vizitez pe surioara lui Marcus. I-am promis că o scot în oraș la prânz pentru ziua ei de naștere.

Hm. Posibil. Încercarea de-a mă face geloasă este ne-chibzuită, totuși.

— OK, fie, te cred, dar totuși ar fi mai bine să nu mai încerci să intri în vorbă peste tot unde merg eu. Soțul meu este un un tip gelos, dacă nu ai observat încă.

— Știu exact cum este Callum Griffin, spune Oliver printre dinți. Un șmecher de bani murdari, snob și arogant. Fără supărare, adaugă el, amintindu-mi că banii mei sunt la fel de „murdari" ca ai lui Callum.

Și, de asemenea, că sunt căsătorită cu individul.

— Nu pot să cred că, în fiecare noapte, își pune mâinile lui reci și moarte pe tine, spune el, cu ochii strălucind ca de febră. Cum naiba s-a întâmplat asta, Aida? Cum te-a făcut să te îndrăgostești de el, când eu nu am reușit s-o fac?

Asta chiar mă face, de fapt, să mă simt rău, măcar puțin. Eu nu m-am îndrăgostit de Callum. Este o cruzime să-l las pe Oliver să creadă că așa a fost.

— Nu a fost... nu este... încep eu și îmi umezesc buzele. Nu este vorba despre dragoste, nu tocmai.

— Am știut-o, rostește Oliver, răsuflând ușurat. Am știut-o imediat ce mi-am dat seama ce este cu familia lui. Ei sunt nenorocita de Mafie, exact ca ai tăi.

Tresar. Niciodată nu i-am dezvăluit vreun secret lui Oliver. Deși nu este chiar un secret faptul că cei din familia Gallo s-au numărat printre gangsterii orașului Chicago de șase generații.

— Familiile noastre au o... relație. Cred că ești de acord că eu și Callum suntem o pereche mai potrivită din punct de vedere cultural decât am fi fost eu și cu tine. Deci nu are niciun rost...

— Asta-i o minciună, spune el.

Încearcă să îmi ia mâinile, iar eu mi le retrag, de parcă am juca fripta. Știu că te-au forțat să faci asta. Știu că te-ai fi întors la mine, Aida...

— Nu, răspund eu tăios. Nu m-aș fi întors, Oliver. Noi nu ne vom împăca niciodată. Cu sau fără Callum luat în considerare.

— Vom vedea, spune Oliver.

Mă pregătesc să mă ridic. Sunt categoric în întârziere – Nessa așteaptă de cel puțin zece minute. Oliver mă apucă de încheietura mâinii și mă trage înapoi pe bancă. Mă ține strâns în timp ce mă privește în ochi.

— Știu ce simți pentru mine, Aida. Fie că recunoști sau nu, spune el, și se uită în jos la pieptul meu, cu sfârcurile împungând vizibil prin tricou.

— Asta nu e... este doar al naibii de rece pe banca asta! strig eu.

Oliver mă reduce la tăcere cu buzele lui umede, sărutându-mă cu putere.

Eu îl împing cât mai repede posibil, sărind de pe bancă și, imediat, călcând din nou strâmb cu glezna mea nenorocită.

— Nu! spun eu, întinzând mâna să-l opresc, în timp ce se ridică în picioare. Trebuie să mă întorc. Nu mai veni după mine. Nu mă mai suna. Și bineînțeles, nu mă mai săruta naibii.

Oliver nu răspunde. Stă pe loc, încruntat, cu mâinile îndesate în buzunare.

Merg șchiopătând în direcția mașinii, călcând apăsat pe singurul meu picior sănătos, fierbând de furie din pricina acelei reîntâlniri.

Sunt furioasă că m-a sărutat! Căsătoria mea cu Callum poate să nu fie cu totul adevărată, dar nu sunt pregătită să-i fiu infidelă. Mai ales, nu cu Oliver, care efectiv începe să mă scoată din sărite.

Când ajung la locul de întâlnire, o văd pe Nessa stând pe trotuar, cu geanta atârnată pe umăr.

— Unde e Jack? o întreb eu.

— Mașina e acolo, spune Nessa, arătând spre un loc de parcare din apropiere. Dar este încuiată și goală.

Îmi scot telefonul, plănuind să-i trimit un mesaj lui Jack cu ceva politicos și simplu - poate unul dintre acele emojiuri cu degetul mijlociu.

El apare însă din senin lângă mine, spunând:

— Sunteți gata să mergem?

— Da! spune Nessa blând.

— Am fost gata să mergem de douăzeci de minute, mint eu. Unde ai fost?

— Să urinez.

Ține portiera din spate deschisă, ca eu și Ness să putem intra în mașină.

Mă las pe spate pe scaunul din piele, aproape convinsă că Jack nu a spus adevărul.

Tac tot drumul de întoarcere spre conacul familiei Griffin, întrebându-mă cum naiba o să-l evit pe Oliver Castle pe viitor. Cam la jumătatea drumului spre casă, primesc un mesaj de la Callum:

Când te întorci, vino în bibliotecă.

Ies din mașină îndată ce aceasta se oprește, grăbindu-mă spre casa atât de plăcut răcoroasă, și mă îndrept direct spre bibliotecă.

Callum stă într-unul dintre fotoliile noi – din piele crem de data asta, în loc de maro. Iau loc pe scaunul de vizavi.

Arată palid și calm în costumul lui închis la culoare. Îmi dau seama că a aflat ceva deja după poziția hotărâtă a umerilor lui.

Înainte să spună ceva, vreau să-i povestesc despre apariția lui Oliver în campus. Problema este că singura dată când l-am văzut pe Callum pierzându-și cumpătul în mod violent a fost cu câteva seri în urmă, când Oliver m-a pipăit. Este un subiect delicat între noi. Nu sunt prea nerăbdătoare să-l aduc în discuție. Mai ales când ne simțim atât de bine împreună.

Înainte să încep, Callum spune:

— L-am găsit pe unul dintre trăgători. Nu pe Măcelar, totuși. Frații tăi cred că ar trebui să demolăm cazinoul lui Zajac în seara asta. Să încercăm să-l scoatem afară.

— Mergi cu ei? întreb.

Își adună curajul și spune:

— Da. Și ai putea să vii și tu. Dacă vrei.

Îmi dau seama că nu este deloc ceea ce ar dori el, dar îmi face o propunere, fără să mai aștepte să i-o cer.

Acum, în mod categoric, nu vreau să-i mai spun despre Oliver.

În schimb, îi spun:

— Da, vreau să vin.

Callum pare ușor mâhnit, dar nu își retrage oferta.

Este ciudat că m-a invitat în bibliotecă. N-am mai pus piciorul aici din acea primă noapte când ne-am întâlnit.

Portretul restaurat al stră-stră - oricât de multe stră or fi fost - bunicii sale este nou deasupra poliței căminului. La fel și ceasul-caleașcă și clepsidra. Dar nu și celălalt ceas.

Callum știe deja la ce mă uit.

— Ceasul de buzunar era al meu, ceasul-caleașcă este al Rionei, iar clepsidra este a Nessei, îmi explică.

— Ce semnificație au? îl întreb eu, nefiind sigură dacă doresc să știu.

— Bunicul meu ni le-a dat când ne-am născut. Obișnuia să spună „Tot ce avem este timpul."

— Ai fost apropiat de el?

— Da, spune Callum, dând din cap. Mai apropiat decât oricine altcineva.

La naiba, detest să mă simt vinovată. De ce am înșfăcat nenorocitul de ceas? Dacă nu l-aș fi atins niciodată... Atunci nu aș fi aici în clipa asta, presupun. Mă uit la fața slabă și frumoasă a lui Callum.

— Îmi... pare rău pentru asta, rostesc.

Callum clatină din cap, de parcă ar fi uitat că obiectul era chiar pierdut.

— Asta rămâne în trecut, Aida. Hai să ne ocupăm de seara asta.

20

CALLUM

Trebuie să recunosc că sunt foarte bucuros că îi am pe frații Aidei lângă mine când pornim să-l vânăm pe Măcelar. Se prea poate ca tata să fi avut dreptate că eram prea arogant și prea sigur de dominația noastră. Mă întind mai mult decât mă ține plapuma, încercând să închei niște înțelegeri, să strâng voturi și să termin cu Zajac – totul în același timp.

Destul de amuzant, mă bucur foarte mult s-o am și pe Aida în echipa mea. Atunci când nu ne incendiază biblioteca sau nu-mi aruncă obiectul meu cel mai de preț peste o balustradă, îmi este chiar de ajutor. Folosesc numărul de pe plăcuța de înmatriculare pe care l-a zărit ea ca să-l depistez pe unul dintre oamenii lui Zajac, cel care deține Land Rover-ul folosit în atacul armat. Numele său este Jan Kowalski, dar toată lumea îi spune Rollie.

Îi sun pe Dante și Nero ca să-i putem da de urmă împreună.

Îl găsim la un dealer de mașini uzate în East Garfield. Măcelarul deține câteva reprezentanțe auto și ateliere de reparații. Poate împușca doi iepuri dintr-odată, spălând

bani prin vânzări auto, în timp ce dezasamblează și revinde mașini furate de minionii lui.

Nero merge prin spate, în timp ce eu cu Dante intrăm pe ușa din față să-l căutăm pe Rollie. Deja știu cum arată, pentru că am avut mici afaceri cu el în trecut. Datorită tâmpitelor lui de rețele de socializare, Dante și Nero au avut de asemenea plăcerea să deruleze imagini cu Rollie îmbătându-se criță la un bar, cu Rollie dându-se mare cu noua pereche de adidași Yeezy, probabil furați, și cu Rollie făcându-și cel mai nereușit tatuaj din lume, cu două mâini împreunate în rugăciune.

Îl recunoaștem așadar destul de ușor în zona de service a dealerului. Poartă o salopetă. O bandană murdară îi leagă la spate părul blond-roșcat, destul de lung. Îndată ce vede în ușă corpul masiv al lui Dante, se descotorosește de baia de ulei de la Fordul F-150 la care face revizia și încearcă să fugă cu maximă viteză pe ușile din spate ale zonei de revizie ca un nenorocit de iepure ce este.

Din nefericire pentru el, Nero stă în așteptare după un morman de anvelope. Dacă Rollie este un iepure, Nero este un ogar – puternic, rapid și extrem de nemilos. Îi prinde picioarele lui Rollie cu o rangă de schimbat cauciucul și apoi sare pe spatele lui și îl imobilizează la pământ.

Dante îl doboară pe manager la pământ cu un croșeu de dreapta, iar eu dau o tură rapidă prin atelier, ca să ne asigurăm că nu am ratat niciun alt salariat.

Descopăr un mecanic ghemuit după un BMW. Este mai în vârstă și nu are niciunul dintre semnele obișnuite ale Mafiei poloneze – tatuaje, lanțuri de aur și inele grosolane.

Presupun că pur şi simplu lucrează la maşini şi nu este unul dintre soldaţii Măcelarului.

Îl percheziţionez oricum şi apoi il incui în birou, după ce smulg cablul de telefon din perete.

Dante şi Nero îl aranjează deja pe Rollie. Nu e nevoie de prea mult pentru a-l face să vorbească. Ne dă telefonul pe care Măcelarul îl foloseşte pentru a-l contacta, precum şi câteva locuri unde Zajac „ar putea" să fie.

— Nu-mi pasă unde *ar putea* să fie, spune Nero printre dinţi. Spune-ne unde este chiar acum.

— Nu ştiu! strigă Rollie trecându-şi dosul mâinii peste nasul însângerat pe care Nero i l-a aranjat deja. Nu sunt unul dintre tipii lui de top.

— Te-a trimis totuşi să tragi la şantierul de construcţii noaptea trecută, spun eu.

Rollie aruncă priviri de la mine la Nero, umezindu-şi buzele cu nervozitate.

— N-am ştiut cine era acolo. N-am ştiut că trăgeam în voi. Ne-a spus să măturăm bine locul, să lovim poliţiştii şi să facem multă gălăgie.

— Vrăjeală de rahat, a mormăit Dante cu vocea lui aspră ca piatra. Ştiai că acel şantier este al nostru.

— Nu-l ştiţi! bolboroseşte Rollie. Nu este ca alţi şefi cu care poţi negocia dacă te ocupi de o treabă sau nu. El dă un ordin şi tu trebuie să-l execuţi. Dacă o dai în bară, primeşti un avertisment. O dai în bară din nou, ai mierlit-o.

— Care este avertismentul? întreabă Dante.

Rollie ridică mâna dreaptă. Îi lipseşte degetul mic, retezat curat la bază. Pielea roz întinsă demonstrează că este o leziune relativ recentă.

— Nu-mi pasă dacă este afurisitul vostru de bau-bau, spune Nero, apucându-l pe Rollie de pieptul salopetei și trăgându-l mai aproape. Există doar un singur nume de care ar trebui să te temi în orașul ăsta. Indiferent ce are să-ți facă Zajac, eu îți voi face de zece ori mai rău. Dacă el are să te împuște în cap, eu îți voi scoate sufletul chinuit din iad doar ca să te ucid din nou.

În umbra atelierului auto, ochii lui Nero par inexpresivi și întunecați. În anumite privințe, el este „cel mai drăguț" dintre frații Aidei - pomeți înalți, buze pline. Asta face duritatea expresiei sale cu atât mai tulburătoare.

Nero scoate un cuțit din buzunar și îi scoate lama atât de repede, de parcă ar fi apărut de nicăieri. Îi lipește vârful de vena care pulsează pe încheietura lui Rollie.

— Spune-mi unde este Zajac, altfel am să-ți crestez artera asta. După care vei avea aproximativ douăsprezece secunde ca să-mi răspunzi, înainte de-a te însângera - pe podeaua asta.

Nu îl amenință pe Rollie, nu. Expresia lui este plină de speranță - speră că Rollie nu are să vorbească și așa Nero are să-și poată lăsa mâna să facă ceea ce, este evident, tânjește să facă.

— Nu știu! Jur...

Cu o mișcare rapidă, Nero taie pe toată lungimea antebrațului lui Rollie, de la măneca suflecată a salopetei în jos, până la încheietura mâinii. Lama este extrem de ascuțită. Sângele curge șuvoi pe podeaua goală de ciment.

— Ahh, fir-aș al naibii să fiu! Încetează! urlă Rollie, încercând să-și acopere rana cu mâna lui pătată de unsoare.

— Ultimul avertisment, spune Nero pregătindu-și lama din nou.

— Nu știu! Așteaptă, așteaptă! urlă Rollie când cuțitul lui Nero ajunge la gâtul lui. Știu doar un singur lucru... o fată cu care se vede.

— Continuă, spun eu.

— Fata lucrează la Pole. Are un apartament undeva în Lawndale pentru care plătește el. Asta-i tot ce știu, mă jur!

— Te cred, spune Nero.

Îndreaptă totuși lama spre gâtul lui Rollie și i-ar fi tăiat gâtlejul dacă Dante nu l-ar fi apucat de încheietura mâinii. Vârful cuțitului se clatină la un milimetru de gâtul lui Rollie.

— Nu mai este nevoie, spune Dante. Ne-a spus ce știe.

— A încercat să ne împuște, în caz că ai uitat.

— Îmi amintesc bine, spune Dante înainte să-i dea drumul încheieturii lui Nero.

Îndată ce scapă din strânsoarea lui Dante, Nero lovește din nou, tăindu-i lui Rollie obrazul în locul gâtului.

Rollie zbiară, lipindu-și mâna de tăietura lungă, care merge de la ureche la maxilar.

— Asta ca să nu uiți cumva, spune Nero. Data viitoare când vrei să împuști pe cineva, fie îți perfecționezi tirul, fie rămâi acasă.

Dante se încruntă, dar lasă povestea să treacă.

Suntem gata de plecare, când aud un zgomot puternic. Sticlă zdrobită, după care un urlet, în timp ce cineva aleargă drept spre mine, legănând o bâtă de baseball.

Mă aplec, iar bâta vâjâie deasupra capului meu. Instinctiv,

Îi trag bărbatului un pumn drept în burtă. Când se îndoaie de șale, îi smulg bâta din mână, după care îl lovesc peste falcă.

Este mecanicul. Are ceva înfășurat în jurul mâinii, un fel de cârpă care nu l-a împiedicat să încaseze câteva cioburi de sticlă când a tras un pumn prin fereastra biroului. Tot brațul îi sângerează. Orice pornire belicoasă l-a părăsit acum, când a rămas fără bâta de baseball. Presupun că a fost mânat doar de disperare de la bun început, de vreme ce nu avea nicio șansă să ne învingă pe mine, pe Dante și pe Nero într-o bătaie.

Acum gâfâie și răsuflă greu, încercând să hotărască dacă mai are vreun rost să opună rezistență.

— Stai nabii jos acolo, spune Nero, împingându-l pe podea alături de Rollie. De fapt, întindeți-vă amândoi cu fața în jos și numărați până la o sută înainte de-a vă ridica, altfel am să vă găuresc căpățânile.

Nu știu dacă Nero are într-adevăr o armă asupra lui, dar cei doi bărbați se întind supuși cu fața în jos, în timp ce Rollie începe să numere. Îi abandonăm acolo și o ștergem spre mașinile noastre.

— N-am știut că ești în stare să te bați, bogătașule, spune Nero, uitându-se la mine ușor surprins.

— N-a fost prea mare lucru.

Mecanicul trebuie să aibă măcar cincizeci de ani și cel puțin cincisprezece centimetri mai puțin decât mine.

Asta arată cam cât de îngrozit trebuie să fie de Zajac. A preferat să se confrunte cu noi trei decât să dea explicații în fața Măcelarului.

— Totuși, spune Dante, totul s-a întâmplat destul de rapid.

— Este ceva nou pentru mine să strâng mâini și să bat prietenește cu palma pe spate pe cineva, răspund, ridicând din umeri. Încă îmi amintesc cum este să-mi mânjesc mâinile.

— Fergus știe cum să se bată, spune Dante. Obișnuiau să-l numească „Doctorul de oase", nu-i așa?

Se referă la perioada când tatăl meu lucra ca recuperator de datorii și criminal plătit, înainte de-a prelua controlul asupra a ceea ce mai rămăsese din familia Griffin.

— Așa este!

Tata putea executa o fractură spiroidă a brațului unui bărbat cu o simplă răsucire a încheieturii mâinii sale, dacă asta era necesar pentru a impune planul de plată.

Bineînțeles că m-a învățat câteva lucruri. Punctul numărul unu a fost ca niciodată să nu te bați atunci când există loc pentru negociere. Pentru că rezultatul unei bătăi nu este niciodată sigur.

Problema este că nu cred deloc că Zajac dorește să negocieze. Nu fără a vărsa puțin sânge.

Aida sosește acasă la scurt timp după mine. Vine în bibliotecă, iar eu o pun în temă cu ceea ce am făcut.

Îmi dau seama că este iritată că nu a fost inclusă în activitățile de dimineață, dar am să-mi țin promisiunea și-o s-o iau în seara asta, dacă asta își dorește cu adevărat.

Când se îndreaptă spre dormitor să-și lase cărțile, Jack își bagă capul pe ușa bibliotecii.

— Pot să vorbesc un minut cu tine, șefu'?

Eu și Jack suntem prieteni de mult timp. Când eram la facultate, a dat de necaz. Vindea Molly[61] pe la petreceri, ca să-și permită un stil de viață de băiat de bani gata, nefiind el unul. Când polițiștii au făcut o razie în camera lui, a fost obligat să arunce în toaletă marfă în valoare de douăzeci și opt de mii de dolari. I-am achitat datoria la furnizor, după care l-am obligat pe Jack să vină să lucreze pentru mine, în schimb.

A fost un angajat ascultător și un prieten bun, deși exagerat de zelos. Ca în cazul cu fratele Aidei pe debarcader. Și uneori cu Aida însăși. Aida mă poate scoate din pepeni, dar este totuși soția mea. Dacă Jack tot nu și-a învățat lecția cu întâmplarea din bucătărie, am să mă grăbec să i-o predau din nou.

— Am trecut după fete la școală, spune el.

— Bine.

— Aida vorbea cu cineva.

L-am privit cu asprime, în caz că avea de gând să înceapă din nou cu tâmpenii.

— Are voie să facă asta.

— Era Oliver Castle.

Simt cum mi se strânge stomacul. Dacă mi-ar fi spus orice alt nume, l-aș fi ignorat. Dar nu pot să nu mă simt gelos pe acel prostovan de playboy aspirant. Din câte știu, el este singurul iubit pe care Aida l-a avut vreodată și, dintr-un motiv pe care nu îl înțeleg, chestia asta mă

61 „Molly" este un nume de cod pentru MDMA, un drog „recreativ" cunoscut și drept ecstasy. (n. tr.)

mănâncă de viu. Gândul la ei doi înotând împreună pe o plajă tropicală, râzând şi stând de vorbă... şi Aida în bikini, cu pielea ei mai bronzată ca oricând...

Îmi vine să-i jupoi lui Castle faţa toată de pe oasele craniului.

În plus, ştiu foarte bine că el nu merge la Loyola. Este evident că se afla în campus pentru un singur motiv.

— Ce a spus?

— Nu ştiu, răspunde Jack. Nu m-am putut apropia suficient ca să aud. Dar au stat de vorbă ceva timp.

Simt că îmi zvâcneşte un ochi de enervare. Aida nu a pomenit nimic despre Oliver. Nu a spus că l-a văzut.

— Eşti sigur că era Castle?

— Sută la sută. A plecat imediat după ce au terminat de vorbit. L-am urmărit când s-a întors la maşina lui, un Maserati gri.

Categoric era el.

— Şi mai este ceva, spune Jack.

— Ce?

— S-au sărutat.

Simt cum îmi fuge podeaua de sub picioare.

Uit completamente de Zajac. Toată furia mea şi toată dorinţa mea de violenţă şi răzbunare se întorc în schimb spre Castle. Dacă ar fi în cameră acum, l-aş împuşca în faţă.

— Mulţumesc că mi-ai spus, rostesc printre dinţii încleştaţi.

Ea l-a sărutat. După care, a venit acasă la mine, veselă ca întotdeauna, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

În definitiv, noi nu am discutat niciodată efectiv despre asta. Niciodată nu ne-am promis să ne fim fideli unul

altuia. Căsătoria noastră este un aranjament de afaceri; nu am dreptul să uit asta. Jurămintele pe care le-am rostit la cununie nu înseamnă nimic. Singurele promisiuni adevărate au fost cele făcute de tatăl meu și tatăl ei.

Totuși, povestea asta mă roade.

Oare se întâlnește cu el în secret? Și-o trag? Îl mai iubește încă?

O s-o întreb.

Pornesc pe hol spre dormitorul nostru, hotărât să aflu adevărul.

Când deschid ușa să intru, o găsesc scriind ceva pe telefon. Termină brusc, glisează în sus ca să schimbe aplicația și-apoi întoarce telefonul, punându-l cu fața în jos pe pat.

— Ce se întâmplă? spune ea.

— Ce făceai?

— Ce vrei să spui?

— Chiar acum. Pe telefon.

Ah, spune ea cu obrajii ușor înroșiți. Adăugam doar câteva cântece noi pe Spotify. Trebuie să fac o listă de melodii dedicate victoriei de după alegeri.

Minte. Scria un mesaj. Sunt sigur de asta.

Ar trebui să-i înhaț telefonul, să-i cer să văd ce făcea.

Totuși, telefonul are o parolă, iar Aida este încăpățânată ca naiba. Nu are să mi-o dea. Totul are să se transforme într-o ceartă.

Mai bine să aștept. Am să-i fur parola, după care am să scotocesc nestingherit prin telefonul ei, fără s-o informez.

Mă străduiesc să păstrez o expresie calmă și lipsită de emoție și îi spun:

— Foarte bine. Ar trebui să mâncăm ceva înainte de plecare.

— Ce vrei să mănânci? întreabă ea, ușurată că am abandonat subiectul.

— Îmi e indiferent.

21

AIDA

Cal m-a întrerupt în mijlocul unui lucru pe care aș prefera să nu i-l arăt – nu încă, cel puțin. Acum se poartă ciudat. Suntem în bucătărie și mâncăm două dintre farfuriile cu mâncare pe care bucătarul le-a lăsat în frigider. Cal învârte carnea în gură de parcă nici măcar nu i-ar putea simți gustul, uitându-se îmbufnat pe fereastră către piscină.

— Ce se întâmplă? îl întreb eu, luând o îmbucătură din costițele de vită înăbușite cu morcov la grătar.

Asta este maximul decadenței în Casa Griffin, așa că încerc să-mi savurez mâncarea. Cam greu de făcut în prezența lui Callum, care stă cu fața împietrită chiar lângă mine.

— Nimic, spune el sec.

— De ce ești atât de îngrijorat? Ai băgat bățul prin gard?

Îmi dau seama că nu e prea grozav să-ți faci un dușman din cineva numit Măcelarul. Totuși, sunt entuziasmată de perspectiva hăituirii lui Zajac. Joc rolul fetei bune de săptămâni întregi. Este timpul să intru într-un pic de bucluc.

— Da, spune Callum morocănos. Sunt îngrijorat că trebuie să mă pregătesc de confruntarea cu un gangster dezaxat. Mai ales cu două zile înainte de alegeri.

— Poate că atunci ar trebui să ne abținem, îi sugerez. Să așteptăm până după alegeri ca să-l pedepsești.

— Dacă nu-l găsim în seara asta, atunci așa voi face, spune Callum. Deși aș prefera să fac asta mai devreme decât mai târziu.

Telefonul lui Callum bâzâie cu un mesaj. Aruncă o privire și spune:

— Frații tăi sunt aici.

Un minut mai târziu, ei ajung în fața casei, parchează și ies cu precauție din automobilul Escalade al lui Dante. Nu au mai fost aici de la petrecerea Nessei. Îmi dau seama că se simt penibil intrând pe ușa din bucătărie.

— Frumoasă casă, spune Dante politicos, ca și cum nu ar mai fi văzut-o până acum.

— Da, foarte frumoasă, spune Nero și își îndeasă mâinile în buzunare, privind de jur împrejur bucătăria modernă și strălucitoare. Până ce dă cu ochii de singurul lucru nelalocul lui.

— Asta este... ? spune el, aplecându-se ca să vadă mai bine.

— *Da*, îi spun eu. Și nu e nevoie să vorbim despre asta.

Imogen m-a certat cu asprime în legătură cu gaura lăsată de glonț în ușa dulapului ei. Cred că a fost mai furioasă decât atunci când îi otrăvisem fiul. Casa asta este copilul ei preferat, la propriu. Povestea ar fi degenerat dacă nu m-ar fi acoperit Callum, spunându-i că a fost un accident. Nu a părut deloc convinsă.

— Cum o să găsesc pe cineva să-l repare? a insistat ea, cu ochii arzând de furie. Cum o să-i explic unui tâmplar că

trebuie să scoată un glonț înainte de-a astupa gaura.

— *Ai putea să te prefaci total surprinsă*, i-am sărit eu în ajutor.

Callum mi-a aruncat o privire care îmi spunea să tac naibii din gură.

— Aș putea scoate glonțul înainte, a spus el.

— Nu! a sărit Imogen. Nu-l atinge. Voi doi ați făcut destule.

Dulapul nu a fost reparat încă, iar ăsta e încă un subiect sensibil, așa că nu am nevoie ca Nero să-l aducă în discuție chiar înainte de ieșirea noastră.

Dar chiar atunci Subiectul Sensibil Numărul Trei și-a făcut apariția în bucătărie.

— Mașina este în față, spune Jack, arătând cheile.

— Nu-mi spune că vine și el, mă întorc spre Callum.

— Vine.

— Nu avem nevoie...

Callum mă întrerupe.

— Nu mergem cu personal insuficient. Și frații tăi au adus pe cineva.

— Gabriel e în mașină, confirmă Dante.

Gabriel este vărul nostru și unul dintre executanții fraților mei. Arată ca un urs de pluș posac și masiv, dar poate ucide cu sânge rece atunci când trebuie s-o facă.

— Minunat, spun eu, cu o umbră de enervare doar. Și care este planul?

— Ei bine..., începe Callum, schimbând o privire cu frații mei. Există două opțiuni. Una, încercăm să urmărim pista despre fata cu care și-o trage Zajac.

— Dar nu avem adresa ei, spune Nero, care, în mod evident, e împotriva acestei opțiuni. Și nu știm cât de des se vede cu ea.

— *Sau*, continuă Callum, ca și cum n-ar fi fost întrerupt, am putea să lovim una dintre afacerile lui. Îi facem praf rahatul ăla, poate îi și luăm ceva, după care îl așteptăm să ne sune.

— Tindem să înclinăm spre cazinoul lui, pentru că este izolat și încasează serios, spune Dante.

— De ce nu amândouă? spun eu. Discutați despre Francie Ross? Lucrează la Pole, nu?

— O cunoști? întreabă Callum repede.

— Nu. Dar știu o fată care o cunoaște. Asta încercam să-ți spun mai devreme.

Callum se uită la mine, pe jumătate iritat și pe jumătate curios.

— Prietena ta știe unde locuiește Francie?

— Posibil. Ar trebui s-o întrebăm.

— De ce să ne deranjăm? se răstește Nero. Cui îi pasă să-l găsim pe Zajac? Trebuie să ne răzbunăm pentru ceea ce a făcut pe șantierul nostru, nu să-l privim în ochi și să-l lovim între picioare.

Dante pare să accepte ambele opțiuni.

— Cazinoul pare a fi un pariu mai sigur, spune el totuși.

— Bine... spune Callum, aruncând o privire spre mine. Hai să le facem pe amândouă. Voi, băieți, atacați cazinoul, în timp ce eu cu Aida discutăm cu prietena ei.

— Crezi că trei oameni sunt destul? îl întreabă Dante pe Nero.

— Bineînțeles.

— Luați-l și pe Jack, propune Callum.

— Atunci rămâneți doar tu și Aida..., spune Dante.

— Nu avem nevoie de-o armată, spun eu, pufnind. O să stăm de vorbă cu o chelneriță și-atât.

Dante își bagă mâna în jachetă și îmi dă un Glock încărcat.

— Este înțelept? spune Jack, cu ochii la arma pe care Dante mi-o pune în mână.

— Nu-ți face griji, spun eu pe un ton agreabil. N-am să-l las la vedere ca un *idiot*.

Jack pare că ar dori să riposteze, dar Callum stă pe-aproape, așa că renunță.

— Aveți toți tot ce vă trebuie? întreabă Dante o ultimă dată.

Dăm toți din cap.

— Atunci, haideți să-i dăm drumul.

Dante și Nero se întorc la Escalade. Eu îi fac cu mâna lui Gabriel prin geam. El îmi zâmbește larg și-mi răspunde la fel. Jack se urcă în spate, lângă el, prezentându-se cu un mormăit și un semn scurt din cap.

Eu sunt extrem de încântată că nu mai trebuie să-mi petrec timpul închisă în aceeași mașină cu el și chiar și mai încântată că eu și Cal mergem pe pista mea. Bine, oarecum și-a lui – dar eu am venit mai întâi cu ideea.

În orice caz, îmi place când conduce Cal. Pot să-l privesc pe furiș în timp ce atenția lui este concentrată asupra drumului.

De fiecare dată când suntem doar noi doi, energia pare să se schimbe. Plutește în aer o tensiune palpabilă, iar

mintea mea, în mod inevitabil, rătăcește înapoi spre ceea ce am făcut ultima dată când am fost singuri.

Pentru că mă gândesc la lucruri atât de plăcute, rămân surprinsă când Callum spune:

— De ce te-ai despărțit de Oliver Castle?

Întrebarea mă zdruncină și mă face să-mi amintesc cum m-a acostat Oliver în campus ceva mai devreme. Cum de continuă să-mi apară mereu în cale? La început, când mă găsea la fiecare petrecere, am crezut că prietenii mei îi trimiteau mesaje să-l anunțe. Dar chiar și mai târziu...

— Ei, ce spui? insistă Callum.

Oftez, iritată că urmează să vorbesc iar despre subiectul ăsta. Și fără probabilitatea unei partide de sex pervers, alimentat de gelozie, după aceea.

— Pur și simplu, nu a fost niciodată cum trebuie, răspund. Ca și cum m-aș fi încălțat pe dos. A fost penibil de la început și lucrurile nu au făcut decât să se înrăutățească cu timpul.

— Deci nu erai îndrăgostită de el? Când ne-am întâlnit? întreabă Callum.

E o infimă urmă de vulnerabilitate în întrebarea lui.

Nu l-am simțit niciodată vulnerabil pe Callum. Nici măcar unu la sută. Îmi doresc cu disperare să-l privesc, dar îmi încordez toată voința ca să privesc drept înaintea mea. Simt că suntem onești pentru o clipă și nu vreau să distrug totul.

— Nu l-am iubit niciodată, îi spun eu lui Cal cu o voce calmă și sigură.

El răsuflă ușurat.

Trebuie să zâmbesc, gândindu-mă la ceva poetic.

— Ce e? întreabă Callum.

— Păi, ironia sorții, când m-am despărțit de Oliver, m-am gândit că ar trebui să găsesc pe cineva mai compatibil. Pe cineva mai mult ca mine.

Cal trebuie să râdă și el.

— În schimb, ai găsit exact contrariul.

Contrariile au un fel de simetrie. Foc și gheață. Serios și jucăuș. Impulsiv și reținut. Se potrivesc, într-un fel.

Eu și cu Oliver am fost mai mult ca două obiecte alese la întâmplare: un stilou și o bufniță. Un fursec și o lopată.

De aceea, nu a existat nicio emoție din partea mea, doar indiferență. Ai nevoie de atracție și respingere ca să simți dragostea. Sau ura.

Tragem mașina în față la Pole. Este un soi de club cabaret în capătul de vest al orașului, întunecat, cu tavan jos, mare și sordid. Dar și extrem de popular, pentru că nu este un club de striptease de duzină. Reprezentațiile sunt excentrice și bazate pe fetișuri. Unele dintre dansatoare sunt destul de faimoase în Chicago, inclusiv Francie Ross, care este una dintre vedete. Nu mă surprinde că i-a reținut privirea lui Zajac.

— Ai mai fost pe-aici? îl întreb pe Callum.

— Nu, spune el cu nepăsare. E bun?

— Ai să vezi, rânjesc.

Paznicii ne verifică actele, apoi ne îndreptăm spre interior.

Basul puternic face ca aerul să pară înăbușitor. Simt mirosul pătrunzător de alcool și tonurile de pământ ale țigărilor

electronice. Lumina este de-un roșu închis, făcând ca toate celelalte lucruri să arate ca niște umbre de negru și gri.

Interiorul seamănă cu o casă de păpuși gotică. Separeuri de pluș, tapet botanic și oglinzi decorate. Chelnerițele sunt îmbrăcate cu hamuri din piele și curele, unele au urechi de animale din piele și cozi de blană asortate – iepurași, vulpi și pisici, mai ales.

Observ cu coada ochiului o masă care se golește, aproape de scenă, și îl trag pe Callum înainte ca altcineva s-o ocupe.

— N-ar trebui să o căutăm pe prietena ta?

— E posibil să fim chiar în secțiunea ei. Dacă nu, am să merg s-o caut.

Cal se uită în jur la chelnerițele pieptoase și la barmanii în body-uri mulate, din piele sintetică, cu fermoarele deschise până la buric.

— Deci asta-i ce-l interesează pe Zajac, hm?

— Cred că asta-i interesează pe toți, într-o măsură sau alta, răspund eu, mușcându-mi ușurel marginea buzei și zâmbind doar un pic.

— Ah, da? rostește Callum uitându-se la mine, curios și cam distras. Spune-mi mai mult.

Fac semn cu capul spre colțul separeului nostru, unde o pereche de cătușe argintii atârnă de-un cârlig.

— Te-aș vedea folosindu-le cu pricepere.

— Depinde, mormăie Callum, cu privirea întunecată, de cum te porți în seara asta...

Înainte de-a-i putea răspunde, chelnerița noastră vine să ne ia comanda. Nu este prietena mea Jada. Dar ne spune că Jada lucrează.

— Poți să o trimiți aici? întreb eu.

— Sigur, spune fata, dând din cap.

În timp ce așteptăm, luminile se reduc și mai mult, iar DJ-ul dă drumul la muzică.

— Doamnelor și domnilor, fredonează el. Vă rugăm să-l întâmpinați pe scenă pe inegalabilul... pe unicul... Eduardo!

— Ah, o să-ți placă asta, îi șoptesc eu lui Callum.

— Cine-i Eduardo? mormăie el drept răspuns.

— Șșt!

Un reflector se aprinde pe un tânăr zvelt, care pozează pentru o clipă în lumina lui, apoi se îndreaptă alene spre scenă. Poartă o pălărie de fetru și un costum zoot[62] bine croit, cu umeri supradimensionați. Are o mustață creion și o țigară care îi atârnă în colțul gurii.

Prezența lui este magnetică. Toate privirile din încăpere sunt fixate pe el și pe aroganța lui scandaloasă.

Chiar înainte de-a se urca pe scenă, se oprește lângă o blondă drăguță din primul rând. În ciuda protestelor ei și a timidității evidente, o apucă de mână și o trage pe scenă.

Urmează un mic număr de comedie de rutină, în care o îndrumă pe fată cum să țină în mână o floare pentru el. Imediat, vârful florii se desprinde și se rostogolește pe pieptarul de la bluza fetei. Eduardo îi smulge iar floarea,

---

[62] Un costum zoot este un stil de costum popular în anii 1930- 1940, caracterizat prin pantaloni foarte largi și o jachetă lungă, cu umeri supradimensionați. Acest stil a fost adoptat în special de tinerii latino-americani și afro-americani și a devenit un simbol al identității culturale și rezistenței împotriva normelor sociale dominante ale vremii. „Zoot suit" a fost, de asemenea, asociat cu revoltele din Los Angeles din 1943, cunoscute sub numele de „Zoot Suit Riots". (n. tr.)

...ne ca fata să se poată mişca, lucru care o face să ţipe. Apoi, o învaţă un număr de dans, un tango seducător pe care îl execută cu măiestrie, răsucind-o ca pe-un manechin.

În tot acest timp, el continuă să îndruge glume şi insulte în argou, făcând publicul să râdă în hohote. Are o voce joasă şi plăcută, cu un uşor accent.

În cele din urmă, îi spune fetei că a terminat şi o roagă să-l sărute pe obraz. Când ea, de nevoie, îşi ţuguie buzele, el îşi întinde obrazul spre ea după care, în ultima clipă, îşi întoarce capul şi o sărută direct pe gură.

Mulţimea se topeşte de plăcere, ovaţionează şi scandează:

— Eduardo! Eduardo!

— Mulţumesc, prieteni. Dar înainte de-a pleca – un ultim dans! strigă el.

În timp ce cântă muzica, el dansează pe scenă, cu mişcări rapide şi precise. Îşi apucă pălăria, pe care-o smulge de pe cap, lăsând să i se reverse o mare de păr blond-alburiu. Îşi smulge mustaţa, după care îşi sfâşie pieptul costumului, dezvăluind doi sâni absolut spectaculoşi, rotunzi şi goi, cu o pereche de pompoane roşii care-i acoperă sfârcurile. „Eduardo" sare şi se scutură, făcând să se rotească cele două pompoane, apoi trimite mulţimii o bezea, se înclină şi părăseşte scena.

Callum arată de parcă ar fi primit o palmă peste faţă. Eu râd atât de tare, încât îmi curg lacrimi pe obraji. Am văzut spectacolul lui Francie de trei ori până acum şi tot mă uluieşte. Abilitatea ei de-a merge, de-a dansa şi de-a vorbi ca un bărbat, chiar şi dea râde ca unul... este pur şi simplu incredibilă. Rămâne fidelă personajului până la capăt.

— Asta-i Francie Ross, îi spun eu lui Callum, în caz că el nu şi-a dat seama încă.

— Asta-i iubita Măcelarului? rosteşte el, uluit.

— Mda. Dacă zvonurile sunt adevărate.

Îmi încerc norocul cu Jada când ne aduce băuturile – un whiskey cu gheaţă lui Callum şi mie o vodcă parfumată cu merişoare.

— Hei, spune Jada, nu te-am văzut de o veşnicie!

— Ştiu, zâmbesc. A fost o nebunie.

— Aşa am auzit, spune Jada, aruncând o privire semnificativă în direcţia lui Callum.

Are părul vopsit în negru, o mulţime de piercinguri şi buzele de culoarea prunelor. Tatăl ei a lucrat pentru al meu, asta până când a fost trimis la închisoare pentru nişte poveşti fără vreo legătură cu noi. Mai exact, a încercat să înşele loteria de stat. A fost minunat până când, accidental, a câştigat de două ori consecutiv, ceea ce le-a cam atras atenţia.

— Ai văzut spectacolul? mă întreabă Jada.

— Da! Francie este cea mai bună, spun eu, înclinându-mă spre ea, că să-i pot vorbi în şoaptă şi acoperită de muzică. Este adevărat că iese cu gangsterul ăla polonez?

— Nu ştiu, spune Jada fără să mă privească în ochi.

Ia un pahar gol de pe masa alăturată, pe care îl pune pe tavă.

— Haide, insist eu. Ştiu că voi două sunteţi apropiate.

— S-ar putea, spune ea pe un ton evaziv.

— A venit aici să o vadă?

— Nu, spune Jada. Nu din câte am văzut.

În mod clar, nu agreează genul ăsta de interogatoriu. Dar nu vreau să renunţ încă.

Callum întinde mâna pe sub masă, strecurând uşurel o bancnotă împăturită în palma lui Jada.

— Unde locuieşte?

Jada ezită. Priveşte apoi pe furiş în palmă, ca să vadă valoarea bancnotei.

— Clădirea galbenă de pe Cherry Street, spune ea într-un final. Etajul al treilea, fără lift. El se duce acolo în serile de marţi, când ea nu lucrează.

— Aşa mai merge, murmur eu spre Callum, după ce pleacă Jada. Dacă nu ia contact cu noi după ce îi facem varză cazinoul, atunci îl prindem marţi.

— Mda, aprobă Callum. Este încă devreme - dă-le un mesaj fraţilor tăi şi vezi dacă nu au nevoie de noi la cazinou.

Mă pregătesc s-o fac, când apare Jada cu un alt rând de băuturi.

— Din partea casei, spune ea pe un ton mai prietenos, acum că am încetat s-o mai trag de limbă. Nu mai lipsi atât de mult data viitoare.

Împinge spre mine încă o vodcă parfumată cu merişoare. Nu doream neapărat un al doilea pahar, dar dacă este gratis...

— Mulţumesc, spun eu, ridicând paharul în semn de „noroc!".

— Urmează Roxy Rotten, spune Jada. Merită să rămâneţi pentru asta.

Pe când ridic paiul la buze, văd un luciu ciudat pe suprafaţa băuturii. Pun paharul jos şi mă uit la cocktail. Poate că este doar lumina roşie reflectată de băutura mea, roşie şi ea. Dar suprafaţa arată totuşi un pic uleioasă. Ca şi cum paharul nu ar fi fost spălat suficient de bine.

— Ce-i? spune Callum.

Nu sunt sigură că ar trebui s-o beau.

Mă pregătesc să-i spun lui Callum să-şi verifice băutura, dar el a dat-o deja pe gât dintr-o înghiţitură.

Luminile se micşorează din nou şi DJ-ul o prezintă pe Roxy Rotten. Roxy îşi interpretează numărul de striptease cu un machiaj zombi sub nişte lumini negre, ceea ce creează iluzia că îşi pierde câteva membre în decursul reprezentaţiei. În cele din urmă, pare să i se desprindă capul. Luminile prind culoare din nou şi Roxy stă în mijlocul scenei, întreagă din nou ca prin miracol, etalându-şi silueta minunată, colorată în verde, în faţa mulţimii.

— Ar trebui să mergem? îi spun eu lui Callum.

— Ţi-au răspuns fraţii tăi?

Îmi verific telefonul.

— Nu încă.

— Hai să legăm, atunci. Vreau să spun... să plecăm, rosteşte el şi clatină din cap. Îţi termini băutura aia mai întâi? mai spune, arătând spre cel de al doilea pahar al meu.

— Ah... nu, spun eu şi torn jumătate din băutură în vechiul meu pahar, ca să nu se supere Jada. Hai să mergem.

Mă ridic prima şi-mi agăţ geanta pe braţ. Callum se ridică şi se împiedică uşor.

— Eşti bine?

— Mda, mormăie el. Doar o durere de cap.

Observ cât de nesigur este pe picioare. Nu este de la whiskey – a băut doar două shoturi şi ştiu din experienţă că se ameţeşte greu.

O văd pe Jada stând lângă bar, cu brațele încrucișate. Seamănă cu un gargui grotesc și răuvoitor, cu urechile ei de vulpe și cu buzele vopsite în violet închis.

— Hai să ieșim de-aici, murmur eu spre Callum, petrecându-i brațul peste umărul meu.

Îmi reamintesc cu groază de ziua când ne-am cunoscut, când am fost nevoită să-l duc pe Sebastian pe debarcader în același fel. Callum este la fel de greu, prăbușindu-se din ce în ce mai mult cu fiecare pas. Încearcă să spună ceva, dar ochii i se dau peste cap, vocea îi este moale și devine incoerent.

Dacă aș putea să-l duc la mașină, atunci am putea și să ajungem într-un loc sigur și să-mi sun frații.

Întocmai ca pe debarcader, ușa pare a fi la mai bine de-un milion de kilometri depărtare. Înaintez prin nisip, este imposibil să reușesc.

Când ajung la ieșire, într-un final, ne înconjoară paznicii.

— Este vreo problemă, domnișoară?

Sunt gata să le spun că am nevoie de cineva care să mă ajute să-l duc pe Callum la mașină. Apoi, îmi dau seama că ei nu veniseră să ne ajute. Ci să nu ne lase să ieșim.

Mă uit în jur la bătăușii care ne-au înconjurat.

Nu mai am timp să-mi sun frații.

Așa că fac singurul lucru care-mi trece prin cap.

Mă prăvălesc ca și cum aș leșina, sperând că n-o să mă doară foarte tare când am să ating podeaua.

22

CALLUM

Mă trezesc cu mâinile legate deasupra capului, suspendat de un cârlig pentru carne.

Nu este o poziție grozavă pentru mine. Sunt un tip masiv și toată greutatea aia care atârnă de brațele mele, de Dumnezeu știe cât timp, mă face să le simt de parcă ar fi gata-gata să fie smulse din articulații.

În plus, capul îmi bubuie îngrozitor.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că un tip, care, în realitate, nu era un tip, dansa tango pe o scenă.

Acum, sunt într-un depozit care duhnește a rugină și a murdărie. Dedesubt, un miros de descompunere, umed și rece.

Și e, într-adevăr, al naibii de rece. Tremur, chiar și cu sacoul de la costum pe mine.

Poate că sunt efectele ulterioare ale drogurilor. Îmi simt mușchii slăbiți și tremurânzi. Vederea mea continuă să oscileze de la neclar la clar, la fel ca un binoclu care se tot focalizează și defocalizează.

Droguri. Cineva mi-a pus droguri în băutură. Când stăteam cu...

— Aida!

Îmi întorc brusc capul, căutând-o din priviri.

Din fericire, nu atârnă de un cârlig alături de mine. Nu o văd nicăieri împrejur. Tot ce văd este o masă acoperită cu o pânză albă pătată. Ceea ce, în general, nu este un semn bun.

Vreau să strig după Aida. Dar n-aş vreau să atrag atenţia asupra faptului că a dispărut. Nu ştiu cum am ajuns aici şi nici nu ştiu dacă ea era cu mine sau nu.

Umerii mei urlă de durere. Picioarele abia îmi ating pământul.

Îmi răsucesc încheieturile mâinilor, frecându-le de frânghia aspră, ca să văd dacă există vreo şansă să mă eliberez din strânsoare. Mişcarea mă face să mă rotesc uşor, ca un pui la rotisor, dar nodul nu pare să slăbească.

Singurul lucru bun este că nu mai am mult de aşteptat.

Măcelarul intră în depozit, flancat de doi dintre soldaţii săi. Unul este zvelt, are părul blond foarte deschis şi tatuaje pe amândouă braţele. Celălalt îmi pare cunoscut – ar putea fi unul dintre paznicii de la Pole. Ah, la naiba. Probabil că este.

Dar cel care îmi reţine atenţia este Măcelarul. Mă fixează cu privirea lui furioasă. Are o sprânceană mai ridicată decât cealaltă. Nasul arată mai coroiat ca oricând sub lumina stridentă, iar obrajii scofâlciţi. Cicatricile cu asperităţi de pe faţă par prea profunde ca să fie de la acnee – ar putea fi răni de şrapnel de la vreo explozie veche.

Zajac se opreşte în faţa mea, sub singura lumină de pe plafon. Ridică un deget şi îmi atinge pieptul. Apoi, mă împinge, făcându-mă să mă balansez haotic înainte şi înapoi, atârnat de cârlig.

Nu pot să nu mormăi din cauza presiunii crescute asupra brațelor. Măcelarul zâmbește sfidător. Durerea meu îl amuză.

Face un pas în spate, scuturând ușor din cap spre paznicul de la club. Paznicul îi scoate haina lui Zajac.

Fără haină, Zajac pare mai mic. Dar, în timp ce-și suflecă mânecile cămășii elegante cu dungi, îi observ antebrațele groase, cu genul de mușchi întăriți de diverse activități practice.

Pe când își suflecă mâneca stângă, cu mișcări sigure și îndemânatice, el spune:

— Oamenii cred că mi-am primit porecla datorită celor petrecute la Bogota. Dar nu este adevărat. Mi s-a spus Măcelarul cu mult înainte de asta.

Își suflecă și mâneca dreaptă, până când aceasta se potrivește perfect cu stânga. Apoi, pășește spre masa acoperită, unde trage pânza și scoate la iveală exact ceea ce m-am așteptat să văd: un set de cuțite de măcelărie proaspăt ascuțite, cu lamele aranjate după formă și mărime. Satâre, iatagane și cuțite de bucătărie – lame pentru dezosare, filetare, tranșare, feliere și tocare.

— Înainte de a fi criminali, cei din familia Zajac au fost măcelari din tată în fiu. Ceea ce învățam, lăsam moștenire. Eu pot tranșa un porc în patruzeci și două de minute.

Ridică un cuțit subțire și lung, atingând cu lama buricul degetului mare, din care, fără nicio presiune în plus, țâșnește o picătură de sânge.

— Ce crezi că aș putea să-ți fac într-o oră? cugetă el cu voce tare, privind de sus până jos trupul meu întins.

— Poate că, pentru început, ai putea să-mi explici ce naiba dorești, spun eu. Nu poate fi vorba despre acea proprietatea de tranzit.

— Nu, șoptește Zajac, cu ochii lipsiți de culoare în lumina puternică.

— Ce este, atunci?

— Este vorba despre respect, desigur, răspunde el. Trăiesc în acest oraș de doisprezece ani. Familia mea se află aici de trei generații. Dar tu nu știi asta, nu-i așa, domnule Griffin? Pentru că pe tine nu te-a interesat nici cât negru sub unghie.

Pune jos cuțitul pe care îl ținea în mână și alege un altul. Deși are degetele groase și îndesate, mânuiește arma la fel de abil ca Nero.

— Familia Griffin și familia Gallo..., spune el, apropiindu-se de mine cu unul dintre cuțite în mână. La fel de arogante amândouă. Familia Gallo îngroapă doi dintre oamenii mei sub ciment și consideră că ăsta-i finalul poveștii. Tu îmi accepți donația și-apoi refuzi să ne întâlnim față în față. După asta, voi doi faceți un acord de căsătorie fără măcar să țineți cont de fiii mei. Sau să distribuiți o invitație.

— Nunta a fost de pe o zi pe alta, spun eu printre dinții încleștați.

Umerii îmi ard. Nu-mi place cât de aproape stă Zajac cu cuțitul ăla.

— Știu exact de ce a avut loc nunta, spune el. Știu totul...

Vreau să-l întreb unde se află Aida chiar acum, dacă tot știe atât de multe. Dar sunt încă prudent cu ideea de-a

o trăda. Poate a reuşit să scape. Dacă da, sper, pentru Dumnezeu, că are să anunţe telefonic poliţia sau pe fraţii ei.

Din nefericire, nu cred că cineva o să ajungă aici la timp. Dacă chiar ştiu unde să mă găsească.

— Aici a fost un abator, spune Zajac, făcând un gest cu cuţitul spre depozitul gol. Se sacrificau în jur de o mie de porci pe zi. Sângele curgea pe acolo – mai spune el, arătând în jos pe toată lungimea unui grătar de metal care se întinde sub picioarele mele –, de-a lungul acelei conducte, apoi drept în râu. Apa era roşie pe o distanţă de un kilometru şi jumătate în josul râului.

De fapt, nu pot vedea conducta la care se referă, dar pot simţi mirosul de apă stătută şi rece.

— Un pic mai departe, în josul râului, oamenii se bălăceau în apă, spune el, cu privirea fixată pe lama cuţitului. Părea destul de curat pe atunci.

— Există vreun sens în metafora asta? spun eu cu nerăbdare.

Umerii îmi zvâcnesc şi mă gândesc că, dacă Zajac tot o să mă omoare, aş prefera să acţioneze conform planului şi să treacă la treabă.

— Trebuie să fiu persoana care înoată în apa murdară?

— Nu! se răsteşte el, privindu-mă în faţă. Este vorba despre toţi cei din Chicago care doresc să creadă că oraşul lor este curat. Tu eşti persoana care mănâncă şunca, crezând că eşti mai bun decât omul care a măcelărit-o.

Oftez, încercând să mă arăt interesat, în timp ce, de fapt, cercetez încăperea. Măsor cu privirea cele două gărzi de corp, căutând o cale de ieşire din această mizerie. În acelaşi timp, îmi frec încheieturile mâinilor în interiorul

sforii, încercând să le eliberez puțin câte puțin. Dacă nu cumva, să-mi jupoi pielea doar – este greu de spus.

Zajac și-a terminat monologul. Acum îmi taie sacoul costumului și cămașa, cu o duzină de crestături rapide. Părți din mâneci încă îmi atârnă de brațe, dar trunchiul îmi este gol și sângerează deja de la cinci sau șase tăieturi superficiale. Măcelarul este suficient de priceput ca să fi putut face toate astea fără să-mi atingă pielea, dar m-a crestat intenționat. Pregătindu-și cuțitul.

Acum, îmi lipește vârful cuțitului de partea dreaptă inferioară a abdomenului.

— Știi ce se află exact aici? mă întreabă.

Nu am de gând să joc jocul ăsta cu el.

— Nu.

— Apendicele tău. Un tub de țesut de vreo zece centimetri, care se extinde din intestinul tău gros. Probabil un atavism pentru omul modern, dar uneori își face simțită prezența atunci când se infectează sau se inflamează. Nu văd nicio cicatrice de laparoscopie, așa că presupun că apendicele tău este încă intact.

Tac cu încăpățânare. Refuz să intru în joc.

Măcelarul își cântărește lama în palmă.

— Am avut de gând să aștept până după alegeri pentru asta, dar ai devenit o pacoste distrugându-mi cazinoul și deranjându-mi amanta la locul ei de muncă. Deci, iată ce vom face. Frații Gallo vor returna banii pe care i-au sustras de la cazinoul meu.

N-am idee cât au luat, dar sper să fi fost o grămadă de bani gheață.

— Tu îmi vei vinde proprietatea de tranzit cu o reducere considerabilă.

Nu. Nici asta n-are să se întâmple.

— În plus, îmi vei pune la dispoziție o poziție în administrația orașului după placul meu, după ce vei fi ales.

Când au să zboare porcii.

— Ca un avans pentru aceste servicii, o să-ți scot acum apendicele, spune Zajac. Nu-i vei duce lipsa. Operația, deși dureroasă în absența anestezicului, nu-ți va fi fatală.

Ridică din nou vârful cuțitului, așezându-l direct deasupra porțiunii aparent neesențiale a intestinelor mele. Trage aer în piept, pregătindu-se să taie în carne vie. Apoi, înfige cuțitul în pântecele meu.

Îl împinge chinuitor de încet.

Scrâșnesc din dinți cât de tare pot, îmi țin ochii închiși, dar nu pot să nu las să-mi scape un urlet înăbușit.

Doare al dracului de rău. Am auzit că a fi înjunghiat este mai dureros decât a fi împușcat. După ce am fost zgâriat recent la braț de un glonț din partea soției mele iubitoare, pot confirma categoric că un cuțit înfipt lent în măruntaie este de o sută de ori mai rău. Fața îmi transpiră și îmi tremură toți mușchii. Cuțitul a pătruns în carnea mea doar un centimetru sau doi.

— Nu-ți face griji, rostește Măcelarul printre dinți. Ar trebui să termin cam într-o oră sau așa ceva...

— Stai o secundă, stai o secundă..., spun eu gâfâind.

Se oprește, fără să scoată cuțitul din abdomenul meu.

— Ai putea să iei o pauză, preț de-o secundă, ca să-mi scarpini nasul? Am o mâncărime care mă înnebunește.

Zajac pufnește iritat, încordându-și brațul ca să înfigă cuțitul și mai adânc în trupul meu.

În momentul acela, prin deschiderea de la intrare zboară o sticlă, având o cârpă fumegândă îndesată pe gât. Sticla se zdrobește pe podeaua de ciment și lichidul aprins se răspândește într-o băltoacă, în timp ce cioburile de sticlă în flăcări o pornesc în toate direcțiile. Unul se prinde de mâneca unui paznic. Acesta începe să se învârtească, încercând să-i vină de hac.

Urmează un alt zgomot de sticlă zdrobită și apoi o explozie, răsunătoare și apropiată.

— Faceți ceva, rostește Zajac printre dinți spre oamenii lui.

Cel blond se depărtează imediat, ocolind rămășița de cocktail Molotov ca să iasă pe o deschidere laterală. Paznicul se îndreaptă direct spre deschiderea principală, doar ca să se aleagă cu un glonț în umăr în secunda următoare.

— *Kurwa ma*[63]*!* urlă Măcelarul și sare în spatele meu, în caz că trăgătorul e pe punctul de-a intra în încăpere.

Așteptăm. Nu intră nimeni. Îl văd pe Zajac nehotărât - pe de o parte, nu vrea să mă abandoneze aici. Pe de alta, acum este vulnerabil. Habar nu are câți oameni iau cu asalt depozitul. Și nu vrea să fie prins aici dacă cei care dau buzna neinvitați sunt oamenii mei.

Pe măsură ce se scurge timpul, auzim zgomote neclare de strigăte, alergături și încă ceva care se zdrobește. Este imposibil de spus ce se întâmplă. Cocktailul Molotov continuă să ardă - de fapt, flăcările se răspândesc pe podeaua

[63] Kurwa ma! – La naiba! (în pol. în orig.) (n.tr.)

de ciment cumva. Poate că arde vopseaua. Nori de fum negru înțepător ne fac să transpirăm și să tușim.

Zajac înjură. Se repede la masă, ca să apuce un satâr într-o mână și-o macetă în cealaltă. Iese grăbit pe aceeași deschidere laterală pe care a dispărut și locotenentul lui cel blond.

În clipa când rămân singur, încep să mă răsucesc și să mă ocup de sfori. Brațul stâng este aproape complet amorțit, dar pot să-l mișc încă pe cel drept. Trag cât pot de tare. Mâinile, încheieturile, brațele și umerii urlă de durere. Am senzația că-mi disloc degetul mare. Dar, în cele din urmă, reușesc să-mi eliberez mâna dreaptă.

Pe deschiderea principală, apare o siluetă, alergând cu picioarele goale și sărind peste trupul prăbușit al paznicului care a fost împușcat în umăr.

Părul negru al Aidei îi flutură pe spate în timp ce zboară pe podeaua de ciment. Evită sprintenă flăcările și sticla sfărâmată, oprindu-se doar cât să apuce un cuțit de pe masă, pe care mi-l pune în palmă.

— Taie sfoara! strigă ea. Nu ajung, este prea sus pentru mine!

Îi curge sânge pe partea dreaptă a feței, iar mâna stângă îi este înfășurată într-o cârpă.

— Ești bine? întreb eu, în timp ce întind mâna deasupra capului ca să tai sfoara care îmi ține încă mâna stângă blocată. Unde sunt frații tăi?

— Habar n-am, bătăușii ăia nenorociți mi-au luat telefonul. Mi-au luat și arma, așa că Dante o să se oftice. Sunt doar eu aici!

— Cum? Și ce naiba a fost tot zgomotul ăla?

— O diversiune! spune Aida cu voioșie. Acum, grăbește-te, înainte ca...

Sfoara se rupe, iar eu cad pe ciment. Îmi simt brațele de parcă n-ar fi atașate de trupul meu. Și picioarele îmi pulsează de durere. Fără să mai pun la socoteală puncția de pe partea dreaptă.

— Ce ți-au făcut? întreabă Aida cu voce tremurândă.

— Sunt bine, îi spun eu. Dar mai bine...

Chiar în clipa aia, soldatul blond revine, cu încă unul dintre oamenii lui Zajac. Amândoi sunt înarmați și stau la intrare, cu armele îndreptate direct spre noi.

— Nu mișcați, spune locotenentul blond.

Aerul este greu de fum. Nu sunt sigur cât de bine ne poate vedea, de fapt – suficient de bine ca să ne împuște, sunt sigur. Apuc brațul Aidei și începem să ne mișcăm încet cu spatele.

Urmărim grătarul de metal de-a lungul podelei, înspre punctul de depozitare unde măcelarii obișnuiau să scape de sânge și de măruntaie în râu.

— Stop! strigă locotenentul, înaintând spre noi prin fum.

Își ridică pușca automată, potrivind-o la umăr. Aud un zăngănit înfundat pe când pășesc pe un grătar cu balamale.

Cu ochii pe oamenii lui Zajac, apăs cu călcâiul pantofului pe colțul grătarului, încercând să-l ridic fără să-mi folosesc mâinile.

Este greu, dar începe să se miște în sus, destul cât să-mi pot băga piciorul dedesubt.

— Rămâneți pe loc și ridicați mâinile, se răstește soldatul blond, apropiindu-se de noi.

O cuprind pe Aida cu brațele, murmurând:

— Respiră adânc.

Corpul ei se încordează.

Lovesc grătarul și-l deschid complet.

Apoi, o ridic ușor în brațe și sărim într-o conductă lată de vreun metru, care duce Dumnezeu știe unde.

Ne scufundăm în apa rece și infectă.

Curentul este rapid și ne târăște cu el.

Este întuneric, atât de întuneric, încât nu are nicio importanță dacă am ochii deschiși sau închiși. Ținând-o foarte strâns pe Aida, ridic o mână ca să văd dacă avem aer deasupra capetelor noastre. Mâna mea atinge conducta, nu există spațiu între apă și metal.

Asta înseamnă că trebuie să trecem cât mai repede posibil. Curentul ne cară cu el, dar dau și din picioare, ca să înaintăm mai rapid.

Probabil ne aflăm aici de vreo treizeci de secunde. Eu îmi pot ține respirația timp de două minute. Nu mă aștept ca Aida să reușească mai mult de un minut sau cam așa ceva.

Nu se zbate în brațele mele și nu mi se împotrivește. Dar simt cât de rigidă și îngrozită este. Are încredere în mine. Dumnezeule, sper că nu am făcut vreo greșeală fatală.

Ne deplasăm cu foarte mare viteză, pentru că eu dau din picioare tot mai tare. Și, dintr-o dată, țâșnim din conducta de scurgere și ne prăbușim un metru și jumătate drept în Chicago River.

Curentul ne trage spre mijlocul râului, la aproxi... şase metri de fiecare mal. Nu este tocmai locul unde aş vrea să fiu în caz că vreo ambarcaţiune ar ajunge prin zonă, dar nu sunt sigur în ce direcţie ar trebui s-o luăm. Mă uit în jur, încercând să-mi dau seama exact unde ne aflăm.

Aida se ţine strâns de gâtul meu folosindu-şi doar o singură mână pentru a avansa. Nu este o înotătoare foarte bună, iar curentul este puternic. Tremură toată. Şi eu la fel.

— De unde ai ştiut că puteam să ieşim pe-acolo? mă întreabă ea, cu dinţii clănţănind.

— Nu am ştiut, spun eu. Cum naiba de m-ai găsit?

— Ah, am fost cu tine tot timpul! spune Aida. Curva aia de trădătoare, Jada, ne-a pus somnifer în băuturi, dar eu nu am băut-o pe-a mea, pentru că arăta ciudat.

— De ce nu mi-ai spus asta?

— Aveam de gând să-ţi spun! Dar tu o înghiţiseşi deja. Nu vreau să fac din asta o critică culturală, dar voi irlandezii aţi putea învăţa să vă şi sorbiţi băutura din când în când. Nu totul se bea dintr-o singură înghiţitură.

Îmi dau ochii peste cap.

— Oricum, spune ea, am încercat să te duc la maşină, dar te împiedicai şi ţi se împleticea limba, iar paznicii m-au încercuit. Aşa că, atunci când ai leşinat, m-am prefăcut că am leşinat şi eu. Eram atât de moale, că ai fi putut fi uimit de prestaţia mea. Nu mi-am ieşit din rol nici măcar atunci când cel mai masiv dintre ei mi-a prins mâna în portbagaj.

O privesc uluit. În timp ce eu eram doborât la pământ, ea complota şi făcea planuri.

— Ne-au adus la depozit şi ne-au cărat înăuntru. Pe tine te-au luat şi pe mine m-au pus într-un soi de birou.

Tipul cu paza nu m-a legat, pentru că a crezut că eram încă inconştientă. M-a lăsat singură preţ de-o secundă doar. Totuşi, a încuiat uşa. Nu mai aveam telefonul - mi-a luat poşeta şi arma lui Dante. Drept pentru care, m-am urcat în gura de ventilaţie...

— Ce ai făcut?

— Mda, spune ea rânjind. Mi-am folosit unghia ca să desfac şurubul, am îndepărtat capacul şi m-am căţărat direct. Mi-am amintit să pun şi capacul la loc. Aş fi vrut să văd faţa paznicului când s-a întors - probabil că s-a gândit că am reuşit un fel de truc de genul Houdini[64]. Pe parcurs, mi-am pierdut pantofii, care şi aşa făceau prea mult zgomot în gura de ventilaţie. Apoi, am nimerit într-o bucătărie mică, cu un frigider, un congelator şi un dulap plin de băuturi. Aşa am făcut cocktailul Molotov. Erau tot felul de chestii acolo - se vede că Zajac rezolvă multe în clădirea asta, nu doar torturează oameni.

Se opreşte, cu sprâncenele ridicate în semn de îngrijorare.

— Te-a tăiat? Sângerai...

— Sunt bine, o asigur eu. Doar m-a împuns un pic.

— Am auzit paznicii panicându-se, continuă ea. Nu au vrut să îi spună că am scăpat. Toţi sunt complet îngroziţi de el. Asta mi-a dat ceva timp în plus ca să alerg de colo-colo, stârnind un tărăboi. Am furat o armă şi am tras într-unul dintre ei. Un altul m-a înşfăcat pe la spate şi mi-a îndesat capul într-un perete. Am fost nevoită să-l împuşc în picior

[64] Houdini - aluzie la Harry Houdini (1874-1926), iluzionist american devenit celebru pentru trucurile sale. (n.tr.)

cam de nouă ori înainte de-a-l nimeri. După care am rămas fără gloanțe. Dar te-am găsit pe tine imediat după aceea!

O privesc cu o uimire absolută. Are ochii strălucitori de entuziasm și fața luminată de emoția puternică a celor săvârșite.

Este nebunesc și palpitant, pentru că am fi putut fi uciși, dar niciodată nu m-am simțit mai viu ca acum. Apa foarte rece, aerul nopții, stelele strălucind deasupra capetelor noastre și lumina reflectată în ochii cenușii ai Aidei... simt totul cu o claritate dureroasă. Este absolut minunat.

Apuc fața Aidei și o sărut. O sărut atât de mult și-atât de intens încât ne cufundăm sub apă și-apoi ne ridicăm iar la suprafață, cu buzele împreunate în continuare.

— Ești incredibilă, îi spun eu. Dar și complet nebună. Ar fi trebuit să fugi!

Aida mă fixează cu expresia ei cea mai serioasă.

— Nu te-aș abandona niciodată.

Ne învârtim ușor în curent, iar luminile orașului se rotesc în jurul nostru. Ne ținem unul de celălalt și ne privim în ochi în timp ce picioarele noastre calcă apa.

— Nici eu. Am să te găsesc întotdeauna, Aida.

Ea mă sărută din nou, cu buzele reci și tremurânde, dar, în același timp, cele mai moi pe care le-am atins vreodată.

23

AIDA

Alegerile au loc două zile mai târziu.

Cal este peticit tot. A avut nevoie de cusături pentru câteva dintre tăieturi. Acum abia dacă îți dai seama că s-a bătut. Eu, pe de altă parte, trebuie să port un ghips uriaș, căci se pare că acel paznic idiot mi-a rupt două degete când mi-a trântit portbagajul peste mână. Mă bucură cu atât mai mult gândul că l-am împușcat.

Îmi vine însă al naibii de greu să tastez ceva pe telefon, ceea ce este supărător, pentru că am un proiect foarte important în derulare și nu vreau să ratez totul pentru că nu-mi pot verifica mesajele.

— Pot să te ajut cu asta, spune Cal, întinzând mâna să-mi ia telefonul. Tu dictează și eu tastez.

— Nu! i-l smulg eu din mână. Nu am nevoie de ajutor.

— Ce faci? întreabă el cu suspiciune.

— Nu-i treaba ta, spun eu și bag telefonul în buzunar.

Se încruntă. Este deja cu nervii întinși la maximum, pentru că se pare că vom primi rezultatele alegerilor dintr-un moment într-altul. Chiar nu ar trebui să-l mai enervez și eu.

Îi sună telefonul și văd cum e gata-gata să-i sară inima din piept. Îl duce la ureche și ascultă.

Urmăresc cum îl cuprinde uşurarea. Închide telefonul şi zâmbeşte.

— Felicitări! strig eu.

El mă ia în braţe şi mă învârteşte, până când îmi prind picioarele de mijlocul lui şi îl sărut îndelung.

— Ai reuşit, spun eu.

Mă lasă jos, în timp ce ochii lui albaştri strălucitori mă sfredelesc:

— Am reuşit împreună, Aida. Chiar da. Tu mi-ai adus sprijinul suplimentar de care aveam nevoie din partea italienilor. Tu m-ai ajutat să conving oamenii potriviţi. Vreau să vii să lucrezi cu mine. În fiecare zi. Imediat ce îţi iei licenţa, vreau să spun.

Inima îmi palpită uşor... şi ciudat.

Este o adevărată nebunie. În urmă cu două săptămâni, cu greu mi-aş fi putut imagina că eu şi Callum am putea împărţi o cameră fără să ne omorâm unul pe celălalt.

— Colegi de cameră *şi* colegi de serviciu? îl tachinez eu.

— De ce nu? spune Callum, încruntându-se. Te-ai săturat de mine?

— Nu. Nu eşti tocmai genul vorbăreţ, spun eu râzând. De fapt, este destul de... liniştitor să fiu în preajma ta.

Este adevărat. Când Cal nu mă înfurie, mă stabilizează. Mă simt protejată alături de el.

— Ce vom face totuşi în privinţa lui Zajac? îl întreb eu.

Dante şi Nero au şters-o cu aproape cinci sute de mii de dolari *cash* de la cazinoul Măcelarului şi-au lăsat în urmă şi-o grămadă de aparate făcute zob. N-am mai auzit nimic despre Măcelar de atunci. Pare a fi calmul de dinaintea furtunii.

— Păi, Nero crede că ar trebui...

Suntem întrerupți de Fergus și Imogen, care au auzit știrile. Năvălesc în biroul lui Cal, să-l sărbătorească cu șampanie.

Încerc să ies cu pași discreți, ca să-i las între ei, dar Imogen își pune brațul pe umerii mei și mă trage înapoi.

— Nu vrei un pahar? Și pe tine te sărbătorim, Aida. Realizarea unui soț aparține și soției și invers.

Imogen m-a iertat, se pare, pentru masacrarea dulapului. De fapt, insistă să mergem la cină cu toții, inclusiv Nessa și Riona, ca să sărbătorim. Observ că rezervarea noastră la Everest este deja făcută. Nu pot să nu zâmbesc văzând încrederea lui Imogen în fiul ei.

Părinții lui pleacă. Tăcerea dintre noi este blândă și caldă.

— Presupun că vrei să mă schimb, îi spun eu lui Callum.

Se uită la tricoul meu și la pantalonii scurți.

— Nu știu, spune el și-mi zâmbește scurt. Arăți destul de drăguță așa cum ești.

Îmi ridic sprâncenele în semn de uimire.

— Cine ești tu și ce-ai făcut cu soțul meu?

Cal ridică din umeri.

— Tu arăți minunat în orice. Nu am de gând să o fac pe șeful în legătură cu asta.

Îi zâmbesc într-o dungă și îi șoptesc:

— Dar dacă îmi place, cumva, atunci când o faci pe șeful?

Mă apucă de braț și îmi murmură la ureche:

— Atunci mergi și îmbracă-te cu rochița aia albastră de vară pe care am cumpărat-o pentru tine și ai să vezi ce recompensă îți pregătesc.

Îndată ce își reia tonul autoritar, mi se ridică firișoarele de păr pe brațe și am o senzație nervoasă de căldură și zvâcnet.

Parte din mine dorește, desigur, să nu-i dea ascultare.

Cealaltă parte dorește să vadă ce se va întâmpla dacă intru în joc.

Drept urmare, merg spre dulapul încăpător, găsesc rochia cerută și mă îmbrac. Apoi, îmi perii părul, îl fixez la spate cu o agrafă, îmi pun niște cercei de forma unor mici margarete și îmi iau sandalele.

Când termin, îl găsesc pe Callum așteptându-mă la parter. Cobor scara precum o regină de la balul bobocilor, ținându-mă de balustradă și încercând să par grațioasă.

Callum îmi zâmbește. Arată tare chipeș în cămașa lui albastră și pantalonii eleganți. Este proaspăt bărbierit, ceea ce îi face maxilarul mai proeminent ca niciodată. Acum îi pot observa forma perfectă a buzelor, felul aproape imperceptibil în care zâmbește, deși ochii lui privesc sever.

— Unde sunt ceilalți? îl întreb eu.

— Le-am spus să meargă înainte cu cealaltă mașină. Pe noi ne duce Jack, spune el, luându-mă de mână și trăgându-mă aproape. Nu ai nimic sub fusta asta, sper.

— Sigur că nu, spun eu pe-un ton afectat.

Jack ne așteaptă deja lângă automobil, ținând portiera. A fost puțin mai drăguț cu mine de când a jefuit cazinoul împreună cu frații și vărul meu. Nu știu dacă este din cauză că îi place familia mea sau pentru că se teme de ei. Nu a făcut absolut niciun comentariu grosolan de atunci, iar eu n-am mai fost obligată să-l impușc.

Eu și Callum ne strecurăm pe bancheta din spate. Cal a ridicat deja peretele despărțitor. A dat și drumul la muzică, mai tare ca de obicei.

— Cât de departe este restaurantul?

— Cred că voi avea suficient timp...

Fără să-și mai bată capul cu centura de siguranță, se lasă jos în fața mea și își bagă capul sub rochia de plajă. Eu gâfâi și dau muzica un pic mai tare. După care mă întind pe banchetă.

Callum trece cu limba peste vulvă, cu mișcări lungi și încete. Îi simt pielea incredibil de moale datorită bărbieritului proaspăt. Buzele lui îmi mângâie pielea, în timp ce limba lui alunecă între pliurile mele, calde, umede și senzuale.

Îmi place să ne-o tragem în mașină. Niciodată n-am priceput de ce oamenii aveau șofer. Acum, îmi dau seama că este sută la sută din acest motiv – astfel, poți transforma o navetă plictisitoare în cea mai grozavă parte a zilei. Într-o bună zi, când toți vom avea mașini cu robot, ai să te uiți spre celelalte geamuri și nu ai să vezi decât oameni care și-o trag.

Încep să dezvolt un răspuns pavlovian la mirosul banchetelor de piele din mașină, care este dintr-odată cel mai erotic miros din lume.

Îmi place atingerea banchetei pe pielea mea goală, modul în care mișcarea mașinii mă leagănă și mă împinge către limba lui Callum. Este al naibii de priceput la asta. Deși pare rece și rigid, în realitate, mâinile și gura lui sunt calde ca untul. Știe exact cât de tare să atingă cu limba și cum să sugă, ca să stimuleze la maximum, fără să meargă vreodată prea departe.

Îmi legăn șoldurile, cu vulva lipită de fața lui și străduindu-mă să nu fac niciun zgomot. Este posibil să fi renunțat la vendeta mea cu Jack, dar asta nu înseamnă că vreau să mă dau în spectacol pentru el.

Dar mi-e imposibil să rămân tăcută când degetele lui Cal îmi alunecă înăuntru. Le răsucește cu grijă și alunecă în acord cu limba, atingându-mi toate punctele sensibile.

Mă contract în jurul degetelor lui, respirația mi se accelerează și simt furnicături pe piele. Căldura urcă în spirală dinspre pântecul meu. Vulva este complet udă și foarte sensibilă.

Cu cealaltă mână, Callum se întinde și trage în jos pieptul rochiei. Îmi eliberează unul dintre sâni, îl mângâie cu mâna, strângând și trăgând delicat de sfârc.

Sporește treptat presiunea, până când îmi strivește brutal sânii în timp ce strânge și trage de sfârcuri. Pentru un motiv oarecare, mă simt fantastic. Poate pentru că sunt deja foarte excitată sau poate doar pentru că îmi place atunci când Cal este un pic brutal la pat. Există atât de multă tensiune între noi, încât manifestarea asta domolește cumva agresiunea. Ne oferă o cale de canalizare.

N-am avut niciodată o relație castă. Au existat mereu oameni pe care i-am detestat sau oameni pe care i-am plăcut, alcătuind în timp două categorii diametral opuse. Iubiții mei s-au încadrat în categoria „drăguț și amuzant", nu în cea cu „înnebunește-mă".

Callum începe să devină un pic din amândouă. Și, cumva, asta face ca atracția mea pentru el să fie de zece ori mai puternică. Îmi acaparează toate emoțiile: resentimente, gelozie, răzvrătire, dorință, furie, curiozitate, veselie, chiar

și respect. Concentrează totul într-un singur pachet. Rezultatul este absolut irezistibil. Mă cucerește total.

Cal continuă să treacă cu limba peste vulvă, să mă pipăie și să-mi strângă sânii în același timp. Stimulează fiecare parte din mine, până când mă zvârcolesc și mă frec de el, gata să explodez.

Simt cum mașina cotește și începe să încetinească.

Acum sau niciodată.

Mă dezlănțui, terminând pe limba lui Cal. Valuri-valuri de plăcere se prăbușesc peste mine. Trebuie să-mi mușc buzele și să închid ochii strâns ca să nu țip.

Mașina se oprește. Cal se ridică, ștergându-și gura cu dosul mâinii.

— La timp.

Gâfâi ca și cum aș fi alergat mai mult de-un kilometru.

— Părul tău a luat-o razna, îi spun.

Cal îl netezește cu palma și îmi zâmbește.

— Da, da, ai făcut o treabă grozavă, râd eu.

— Știu, spune el și mă ia de mână, ajutându-mă să ies din mașină.

Luăm ascensorul până la etajul al patruzecilea al clădirii Bursei. De fapt, nu am mai fost aici până acum, deși știu că restaurantul trebuie să fie frumos.

Vederea este uluitoare. Imogen, firește, a obținut cea mai bună masă din restaurant. Dedesubt este o panoramă întinsă cu luminile orașului și vidul negru ca cerneala al lacului.

Ceilalți sunt deja așezați. Nessa poartă o salopetă înflorată, iar părul ei șaten deschis este ridicat într-o coadă de

cal. Acum, că vremea s-a încălzit foarte mult, are și mai mulți pistrui. Riona are părul lins – neobișnuit pentru ea. Realmente, are cel mai uluitor păr pe care l-am văzut vreodată, des, ondulat și-atât de colorat! Cred că îi displace cât de viu arată. Și câtă atenție atrage.

În seara asta, totuși, este aproape la fel de bine dispusă ca toți ceilalți. Toți discutăm și râdem, comandând lucruri decadente din meniu. Mă uit în jur la familia lui Cal și, pentru prima dată, nu mă simt ca o străină. Mă simt în largul meu la masă. Chiar fericită să fiu aici.

Discutăm despre cea mai lungă carte pe care am citit-o.

— Am citit *Război și pace*! le spun eu. Cred că sunt singura persoană care a citit-o vreodată. Am fost blocată la o cabană unde era singura carte de pe raft.

— Eu cred că *Apocalipsa*[65] ar putea fi cea mai mare a mea, gândește Riona cu voce tare. Versiunea integrală, evident.

— L-ai citit pe Stephen King? o întreb eu cu uimire.

— Pe fiecare dintre ele, spune Riona. Până la cea mai recentă, pentru care nu am avut timp…

— A fost foarte înspăimântată de *It*[66], spune Callum. Încă este îngrozită de clovni.

— Nu sunt *speriată* de ei, spune Riona cu un aer de superioritate. Pur și simplu, nu-mi plac. Este o diferență…

— Mai vrei vin? mă întreabă Cal ridicând sticla.

[65] Apocalipsa/The Stand – roman de groază științifico-fantastic postapocaliptic scris de autorul american Stephen King și publicat în 1978 (n.tr.)

[66] It/Orașul bântuit – roman de groază scris de Stephen King, publicat în 1986. (n.tr.)

Dau din cap, iar el îmi umple paharul.

După ce pune sticla pe masă, își lasă mâna în poala mea. Îmi găsește mâna – cea care nu este în ghips – și își împletește degetele cu ale mele.

Îi simt mâna caldă și puternică, strângând doar atât cât trebuie. Degetul lui mare îl mângâie ușor pe al meu, după care se liniștește din nou.

Eu și Cal ne-am tras-o de nenumărate ori. Ne-am și sărutat. Dar acum este prima dată când ne ținem de mână. Nu o face de ochii lumii, pentru că am fi la vreun eveniment. Și nu mă prinde de mână ca să mă tragă mai aproape. Mă ține de mână pentru că dorește s-o facă.

Relația noastră a evoluat, în mod amuzant, cu totul în sens invers. Mai întâi, căsătoria. Pe urmă, sexul. Apoi am ajuns să ne cunoaștem unul pe altul. Și în cele din urmă... orice ar fi asta. Mă copleșește o senzație de căldură, dorință, afecțiune și de legătură, un sentiment care devine mai puternic în clipa asta, mai ales privind spre bărbatul care stă alături de mine.

Nu-mi vine să cred.

Cred că mă îndrăgostesc.

24

CALLUM

Stau la masă înconjurat de familia mea, bucurându-mă din plin de strălucirea victoriei. Părinții mei par mai fericiți și mai mândri ca niciodată. Surorile mele sunt binedispuse, râd și glumesc în legătură cu un tip care umblă după Nessa.

Este o scenă pentru care am lucrat luni întregi.

Și cu toate astea, mă surprind deconectat de la conversație, pentru că doresc să o privesc pe Aida.

Nu-mi vine să cred că a rămas în depozitul lui Zajac pentru mine.

Ar fi putut fi ucisă sau, în cel mai bun caz, capturată din nou și ținută ostatică până când frații ei ar fi returnat banii sustrași.

Ar fi putut să fugă în clipa în care a scăpat din birou. Dar nu a fugit. Pentru că știa că eram pe undeva în clădire, fiind probabil torturat și putând fi ucis oricând.

Acel moment ar fi fost ideal pentru ca ea să scape de contractul nostru de căsătorie.

Nu sunt sigur că mai dorește să scape. Sau, cel puțin, nu la fel de mult ca înainte.

Știu că nu vreau s-o pierd.

Am ajuns s-o respect pe Aida și s-o și plac. Îmi place efectul pe care îl are asupra mea. Mă face mai imprudent, dar și mai concentrat. Înainte de-a o întâlni, făceam ceva ca să zic că am făcut. Făceam ceea ce trebuia să fac, fără să-mi pese cu adevărat.

Acum vreau să realizez aceleași lucruri, dar le vreau mult mai mult. Vreau să fac totul cu Aida lângă mine, ca să dau viață întregii afaceri.

Îi iau mâna și o țin, plimbându-mi degetul mare peste degetul ei. Ea își ridică privirea, surprinsă, dar nu iritată. Îmi zâmbește, strângându-mi mâna drept răspuns.

Telefonul ei zumzăie. Îl scoate pe furiș din geantă să citească mesajul. Se uită la ecran pe sub masă, așa că eu nu-l pot vedea. Dar observ cum i se schimbă imediat expresia - cum trage puțin aer în piept de emoție și cum obrajii i se înroșesc.

— Ce este?

— Ah, nimic, spune ea. Doar un mesaj de la fratele meu.

Pune repede telefonul deoparte. Îmi dau seama că s-a luminat de emoție, reușind cu greu să stea liniștită.

Îmi retrag mâna și îmi beau vinul, încercând să nu-mi arăt iritarea.

Ce ar putea s-o convingă pe Aida să fie pe deplin onestă cu mine? Când își va deschide sufletul în fața mea și va înceta să mă trateze ca pe-un supervizor enervant?

Este prea fericită ca să observe schimbarea din dispoziția mea.

— Ar trebui să comandăm desertul! Ce preferi?

— Nu mănânc dulciuri, spun eu ursuz.

— Au și îngheţată de grepfrut, mă tachinează ea. E destul de sănătoasă.

— Poate că o să iau un pic dintr-a ta, spun eu, cedând.

— Nu mănânc asta, spune Aida râzând. O să iau sufleu de ciocolată.

A doua zi după-amiază trebuie să merg să-mi văd biroul cel nou de la primărie. Trec pe acasă să văd dacă Aida ar vrea să vină cu mine. Spre surpriza mea, este deja îmbrăcată și ţine în mână cheile Jeepului Nessei.

— Unde mergi?

— Am niște drumuri de făcut, spune ea vag.

— Ce fel de drumuri?

— Tot felul, spune ea, urcându-se în mașină și închizând portiera.

Poartă un tricou scurt, care nu îi acoperă burta și pantaloni scurţi de blugi, părul strâns într-o coadă de cal și ochelari de soare în formă de inimă, cocoţaţi pe cap. După standardele Aidei, este ceva destul de elegant. Curiozitatea mea ia foc.

Mă reazem de portieră, contrariat că nu vine cu mine. Voiam să-i arăt primăria și poate să și luăm împreună un prânz întârziat.

— Nu poate aștepta? o întreb eu.

— Nu, spune ea cu regret. De fapt, chiar trebuie să plec...

Mă retrag și o las să pornească motorul.

— Ce e cu graba asta?

— Nu e nicio grabă. Ai să vezi în seara asta! strigă ea, dând mașina cu spatele.

Aida mă scoate din sărite când nu vrea să-mi răspundă la întrebări. Nu pot să nu mă gândesc că arată mult prea drăguță doar ca să dea o fugă la poștă. Și ce fel de drumuri ar putea ea să aibă care să fie atât de urgente?

Și cine i-a trimis un mesaj seara trecută? Ar putea fi Oliver Castle? Ar putea să se întâlnească cu el chiar acum?

Ard de gelozie.

Știu că ar trebui doar să discut cu ea când are să se întoarcă acasă în seara asta, dar nu vreau să aștept până atunci.

Aș vrea să-mi fi amintit să-i sustrag telefonul. Mi-am dat seama de parola ei urmărind-o peste umăr când a tastat-o – este 1799, ușor de reținut. Dar cu nebunia întâlnirii noastre cu Zajac și alegerile imediat după, am uitat să mă uit prin mesajele ei.

Ar fi trebuit s-o fi făcut noaptea trecută, când ea dormea.

Acum mă mănâncă de viu.

Îmi scot brusc telefonul din buzunar și îl sun pe Jack. Răspunde imediat.

— Ce s-a întâmplat, șefu'?

— Unde ești în clipa asta?

— Ravenswood[67].

— Există un dispozitiv GPS pe Jeepul Nessei?

— Da. Tatăl tău a echipat toate vehiculele.

Răsuflu ușurat.

[67] Ravenswood – cartier în partea de nord a orașului Chicago (n.tr.)

— Bine. Vreau să urmărești mașina. Aida face niște drumuri – vreau să vezi ce face și unde merge.

— Mă ocup, spune Jack.

Nu mă întreabă de ce, dar sunt sigur că are o idee.

— Ține-mă la curent. Comunică-mi tot ce face. Și nu-i pierde urma.

— Am înțeles.

Închid telefonul.

Nu mă simt grozav cu ideea de-a-l pune pe Jack s-o urmărească pe Aida, mai ales știind ce părere are ea despre el. Dar trebuie să știu ce face. Trebuie să știu, odată pentru totdeauna, dacă inima Aidei aparține altcuiva sau dacă ar putea fi disponibilă. Poate chiar pentru mine.

Totuși, trebuie să merg la primărie, așa că îl iau pe tata, în schimb. Vorbește deja despre cum vom transforma victoria asta într-o campanie de primar în câțiva ani. Fără a mai menționa toate posibilitățile prin care putem folosi poziția de consilier ca să ne îmbogățim până atunci.

Abia dacă îi dau atenție. Continui să-mi strecor mâna în buzunar, apucând telefonul ca să pot răspunde chiar în clipa când are să sune Jack.

După vreo patruzeci de minute, îmi trimite următorul mesaj:

Este pe undeva pe lângă Jackson Park.
Văd mașina, dar pe ea nu am găsit-o încă.
Mă uit prin magazine și cafenele.

Sunt extrem de încordat.

Ce se intâmplă în Jackson Park? Cu cine se intâlneşte? Ştiu că se intâlneşte cu cineva; o simt.

Tata îşi pune mâna pe umărul meu, făcându-mă să tresar.

— Nu pari încântat. Ce e în neregulă? Nu-ţi place biroul?

— Ba da, spun eu clătinând din cap. Este grozav.

— Atunci, ce se intâmplă?

Ezit. Relaţia mea cu tata se bazează pe muncă. Toate conversaţiile noastre se concentrează pe afacerea familiei: probleme pe care trebuie să le rezolvăm, afaceri pe care trebuie să le finalizăm, posibilităţi de extindere. Nu discutăm despre chestiunile personale. Emoţii. Sentimente.

Cu toate astea, am nevoie de un sfat.

— Cred că e posibil să fi făcut o greşeală cu Aida.

Se uită la mine prin ochelari, complet surprins. Nu asta se aştepta să spun.

— Ce vrei să spui?

— Am fost rece şi exigent. Chiar crud. Acum poate fi prea târziu s-o iau de la capăt...

Tata îşi încrucişează braţele şi se sprijină de birou. Probabil că nu doreşte să discute subiectul. Nici eu nu vreau. Dar mă mănâncă de viu.

— Seara trecută nu mi s-a părut deloc că ar fi supărată, spune el.

Oftez şi mă uit pe fereastră la blocul-turn de vizavi.

Aida reuşeşte întotdeauna să facă faţă unor situaţii dificile. Asta nu înseamnă că nu a fost rănită. Şi asta nu înseamnă că va fi uşor să o cuceresc. E o persoană greu de

descifrat. De ce ar fi nevoie ca să se deschidă, ca să descopăr acel miez vulnerabil dinăuntru?

— Când te-ai îndrăgostit de mama? întreb eu, amintindu-mi că nici mariajul părinților mei nu a fost întocmai tradițional.

— Nu sunt o persoană sentimentală, spune tata. Cred că noi doi, tu și eu, suntem identici în privința asta. Nu mă gândesc prea mult la iubire sau la ce înseamnă ea. Dar pot să-ți spun că am ajuns să am încredere în mama ta. Mi-a demonstrat că mă puteam baza pe ea, indiferent despre ce era vorba. Asta-i ceea ce ne-a legat. Din acel moment, am știut că nu mai eram singur. Pentru că puteam conta pe o persoană, cel puțin.

Încrederea drept chintesență a iubirii.

Nu sună romantic, cel puțin în aparență.

Dar are sens, mai ales în lumea noastră. Orice gangster știe că prietenii îți pot găuri spatele la fel de ușor precum dușmanii - chiar mai ușor, de fapt.

Încrederea este mai rară decât dragostea.

Încrederea înseamnă a-ți încredința cuiva soarta, fericirea și viața, sperând că astfel te vei afla în siguranță.

Telefonul meu vibrează din nou.

— Iartă-mă un minut, îi spun eu tatălui meu, ieșind pe hol să preiau apelul.

— Am zărit-o preț de-o secundă, spune Jack. Era la un restaurant cu un tip. El i-a dat ceva, o cutie mică. A pus-o în poșetă.

— Cine era tipul? întreb eu, cu gâtul uscat și mâna încleștată pe telefon.

— Nu ştiu, spune Jack, pe un ton de scuză. I-am zărit doar ceafa. Un tip cu părul negru.

— Era Castle?

— Nu ştiu. Stăteau pe terasă. Eu am intrat în restaurant - încercam să găsesc o masă ca să pot fi mai aproape şi să ascult. Dar, până ce am ajuns înăuntru, ei au plecat. N-am reuşit să-i mai găsesc.

— Unde este maşina ei? insist eu.

— Ei bine, asta este chestia ciudată, spune Jack, respirând greu, de parcă mergea şi vorbea în acelaşi timp. Jeepul este încă în acelaşi loc, dar Aida a dispărut.

Probabil că ea a plecat cu tipul.

La naiba!

Inima mea o ia razna. Mă simt rău.

Este cu el chiar acum? Unde merg?

— Continuă să o cauţi, mă răstesc eu la telefon.

— Am să continui, spune Jack. Mai este doar un singur lucru...

— Ce anume?

— Am găsit un pantof.

Sunt pe punctul de a exploda. Jack nu are nicio noimă.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Am găsit un tenis în parcare, lângă Jeep. Este un tenis de damă, Converse fără şireturi, mărimea treizeci şi opt, culoarea crem. Piciorul stâng.

Îmi storc creierii încercând să-mi amintesc ce purta Aida când s-a urcat în Jeep. Un tricou scurt care nu îi acoperea burta. Pantaloni scurţi de blugi. Picioarele descoperite. Şi apoi, mai jos... încălţată cu tenişi, ca de obicei. Modelul de

[illegible] poți incălța repede, fără să legi șireturile. Albi sau crem, sunt aproape sigur.

— Rămâi acolo, ii spun eu in telefon. Stai lângă Jeep. Păstrează tenisul.

Închid și mă intorc grăbit in birou.

— Trebuie să plec, ii spun tatălui meu. Te superi dacă iau mașina?

— Nicio problemă. Iau un taxi inapoi spre casă.

Mă grăbesc spre parter, în timp ce prin minte incep să-mi treacă tot felul de lucruri.

Ce naiba se intâmplă? Cu cine s-a intâlnit Aida? Cum de și-a pierdut un tenis?

Pe când conduc spre Jack, incerc să o sun pe Aida, iar și iar. Telefonul sună, dar ea nu răspunde.

A patra oară când sun, intră direct căsuța vocală, fără ca măcar să mai sune. Ceea ce inseamnă că telefonul ei este inchis.

Încep să mă ingrijorez.

Poate că sunt un imbecil și Aida este acum în cine știe ce cameră de hotel, smulgând hainele de pe un alt bărbat.

Dar nu cred.

Știu ce indică dovezile; dar, pur și simplu, nu pot să cred. Nu cred că mă înșeală.

Cred că a dat de bucluc.

25

AIDA

Stau la masă vizavi de noul meu prieten, Jeremy Parker. Îmi dă cutiuța pe care am așteptat-o și după care am tânjit toată săptămâna, iar eu deschid capacul să arunc o privire rapidă în interior.

— Ah, Dumnezeule, nu-mi vine să cred...

— Știu, spune el și râde. A fost cea mai dificilă chestie pe care am făcut-o vreodată. Mi-a luat trei zile întregi.

— Ești un angajat minune. Serios.

Zâmbește, aproape la fel de vesel ca și mine.

— Te deranjează dacă pun totul pe canalul meu de YouTube? Aveam camera mea GoPro, cu care am făcut niște filmări grozave.

— Sigur că nu! spun eu.

Închid cutia, deși încă nu-mi vine să cred ce țin în mână, și o bag în poșetă. Îi dau lui Jeremy în schimb un plic subțire cu cash – suma asupra căreia am căzut de acord, plus un bonus pentru că m-a scos din necaz.

— Sună-mă dacă mai ai nevoie de mine vreodată, spune el, cu un mic semn de mulțumire.

— Sper să nu mai am nevoie, spun eu, râzând. Nu te supăra.

— Nu mă supăr, spune el chicotind și ridicând mâna ca să-i facă semn chelneriței.

— Am plătit deja pentru masă, îi spun eu.

— Ah, mulțumesc! Nu trebuia.

— Măcar atât.

— În regulă. Atunci am plecat.

Îmi face semn cu mâna și iese prin restaurant. Eu tai drept pe terasă, după care traversez strada, pentru că este cel mai scurt drum până la parcarea unde am lăsat Jeepul.

Mă simt de parcă picioarele abia ating trotuarul.

Senzația este absolut fantastică, trebuie să fie un fel de semn. Un miracol autentic.

În plus, este și o zi minunată. Soarele strălucește, o briză foarte ușoară bate dinspre lac, iar norii sunt atât de pufoși și de uniformi, de parcă ar fi pictați de-un copil.

De-abia aștept să-l văd pe Cal. Îmi pare rău că nu am mers la noul său birou, dar problema mea nu putea aștepta – nu puteam să risc ca altceva să se termine prost. Dar cred că el nu are să mai fie furios când are să vadă ce am adus.

Jeepul Nessei arată strălucitor de alb în lumina soarelui. L-am spălat și i-am făcut plinul de benzină pe drum, ca să-i mulțumesc Nessei că mi l-a împrumutat de atât de multe ori. L-am și aspirat chiar și am aruncat toate sticlele ei de apă goale.

Totuși, Jeepul este eclipsat de mașina parcată alături. O mașină foarte cunoscută.

Mă opresc brusc, încruntând-mă.

Nu văd pe nimeni prin preajmă. Probabil că cel mai bun lucru de făcut este să intru în Jeep și să plec cât mai repede cu putință.

De îndată ce degetele mele ating mânerul portierei, ceva tare și ascuțit mă împunge între coaste.

— Hei, fetițo, îmi șoptește la ureche o voce profundă.

Rămân perfect nemișcată, analizându-mi în minte toate opțiunile: Să mă lupt. Să fug. Să strig. Să telefonez.

— Indiferent la ce te gândești, pur și simplu, n-o face, mormăie el. Nu vreau să mă văd obligat să-ți fac vreun rău.

— De acord, spun eu, încercând să-mi păstrez vocea cât mai relaxată cu putință.

— Te urci în mașina mea.

— În regulă.

— În portbagaj.

La naiba.

Cooperez, pentru că pare a fi cea mai bună opțiune în momentul de față – cea care, foarte probabil, îl menține cât de cât calm.

Apasă butonul de pe cheia electronică și deschide portbagajul.

Încerc să arunc o privire în jur fără ca el să observe. Mașinile sunt parcate la întâmplare, iar parcarea este pe jumătate goală. Nu se află nimeni în imediata apropiere care să vadă că sunt înghesuită în portbagajul unei mașini.

Prin urmare, fac singurul lucru la care mă pot gândi. Îmi dau repede jos unul din tenişi, cel stâng. Stând în portbagajul deschis, îmi întorc piciorul să împing tenisul sub

Jeep. Apoi, îmi ridic genunchii ca să-mi ascund piciorul descult sub mine, pentru ca el să nu-l observe cumva.

— Stai întinsă, spune el. Nu vreau să-ți lovesc capul.

Fac precum spune. Închide violent portbagajul și mă lasă în întuneric.

26

CALLUM

Stau în fața Jeepului Nessei și tot sucesc și răsucesc tenisul în mână.

Este al Aidei. Sunt sigur.

Cum de l-a pierdut?

A trecut peste o oră de când Jack a pierdut-o din vedere, dar nu s-a întors încă la Jeep. Am sunat-o de douăzeci de ori. Continuă să intre direct mesageria vocală.

Dante și Nero sosesc într-un Mustang vechi. Sar din mașină, fără a se sinchisi să închidă portierele după ei.

— Unde era? întreabă Dante imediat.

— La restaurantul de acolo, spun eu arătând spre terasa de pe partea cealaltă a străzii. Aștepta un prieten. După ce au mâncat, ea a dispărut.

— Ce prieten? spune Dante.

— Nu știu.

Mă privește ciudat.

— Poate că a plecat cu prietenul misterios, spune Nero.

— Poate, aprob eu. Dar și-a pierdut un tenis.

Ridic tenisul ca să-l poată privi și ei. În mod evident, îl recunosc, pentru că Nero se încruntă și Dante începe să se uite în jur de parcă Aida ar mai fi putut lăsa și altceva.

— Este bizar, spune Nero.

— Mda, este. De aceea v-am și chemat.

— Crezi că a răpit-o Măcelarul? întreabă Dante cu vocea lui gravă și bubuitoare.

— Atunci, de ce naiba mai stăm aici? spune Nero, care arată de parcă tocmai i-a trecut un curent electric prin corp - agitat și gata de acțiune.

— Nu știu dacă a fost Zajac, spun eu.

— Cine altcineva ar putea fi?

Deși sună nebunește, trebuie să o spun:

— Păi... ar putea fi Oliver Castle.

— *Ollie*? pufnește Nero, ridicându-și sprâncenele atât de sus, că se pierd undeva pe sub păr. Al naibii de puțin probabil.

— De ce nu?

— În primul rând, el este un fricos și în al doilea rând, Aida a terminat-o cu el.

Chiar și în împrejurările astea, cuvintele lui îmi dau o mică senzație de fericire. Dacă Aida ar mai avea sentimente pentru fostul, frații ei ar ști în mod sigur.

— Nu am spus că a mers cu el. Am spus că el ar fi putut s-o răpească.

— Ce te face să crezi asta? spune Dante încruntându-se iar.

— Tenisul, rostesc eu, ridicându-l. Cred că l-a lăsat ca pe-un semn. Bazat pe ceva ce mi-a spus ea odată.

„Eu și Oliver nu ne-am potrivit. De parcă m-aș fi încălțat pe dos."

Sună nebunește. Nu trebuie să mă uit la fețele fraților ei ca să-mi dau seama că nu sunt deloc convinși.

— Orice este posibil, spune Dante. Dar noi trebuie să ne concentrăm asupra celui mai mare pericol, în primul rând, care este Zajac.

— Este marți, spune Nero.

— Și?

— Și asta înseamnă că Măcelarul își vizitează iubita.

— Presupunând că a rămas la programul normal și că nu își va lua o noapte liberă să o ucidă pe sora noastră, rostește Dante sumbru.

— Prietena Aidei ne-a dat adresa, le reamintesc eu. Presupunând că spunea adevărul. Imediat după aceea, ne-a drogat...

— Am să merg la apartament, spune Dante. Nero, tu poți verifica magazinele de amanet și magazinele de piese auto second-hand ale lui Zajac. Cal...

— Eu merg să-l caut pe Castle.

Îmi dau seama că Dante consideră că este o pierdere de timp. Aruncă o privire spre Jack, cu o expresie neîncrezătoare, pentru că bănuiește că eu l-am trimis pe Jack să o urmărească pe Aida. Crede că sunt gelos și irațional.

Poate că are dreptate.

Dar nu pot scăpa de sentimentul că Aida încerca să-mi spună ceva cu acest tenis.

— O să merg la apartamentul lui Castle, spun eu ferm.

Dar, după asta, mă opresc, încercând cu adevărat să privesc lucrurile în ansamblu. Oliver locuiește într-un bloc turn din mijlocul orașului. A răpit-o pe Aida și a dus-o acolo? Un țipăt și vecinii ar chema poliția.

— Jack, tu mergi la apartamentul lui, spun eu răzgândindu-mă. Eu o să verific un alt loc.

— Păstrăm cu toții legătura, spune Dante. Și să încercăm în continuare să o sunăm pe Aida. De îndată ce unul dintre noi o găsește, ii anunță pe ceilalți și mergem acolo împreună.

Toți dăm din cap.

Eu deja știu că, dacă o găsesc pe Aida, nu voi aștepta nicio clipă pe altcineva. Voi intra să-mi recuperez soția.

— Uite, ia mașina mea, ii spun lui Dante, aruncându-i cheile. Eu voi lua Jeepul.

Dante și Nero se despart, iar Jack revine la camioneta lui. Eu mă urc în Jeep, unde simt mirosul feminin familiar al surioarei mele – vanilie, liliac și lămâie. Și apoi, mai discret, dar perfect clar, mirosul mai picant de scorțișoară al Aidei însăși.

Părăsesc orașul, îndreptându-mă spre sud, pe autostrada Interstate 90. Sper că nu fac vreo greșeală îngrozitoare. Locul spre care merg se află la o oră distanță. Dacă greșesc, am să fiu prea departe de locul unde este Aida de fapt - și n-am s-o mai pot ajuta. Dar mă simt propulsat în această direcție, atras ca de un magnet invizibil.

Aida mă cheamă.

Mi-a lăsat un semn.

Oliver Castle a răpit-o, sunt sigur.

Și cred că știu exact unde s-a dus – la căsuța de pe plajă pe care Henry Castle tocmai a vândut-o. Cea pe care Oliver o adora. Cea care este completamente goală acum și fără niciun vecin.

27

AIDA

N-aş fi intrat în afurisitul de portbagaj dacă aş fi ştiut cât de departe avea de gând să conducă Oliver. Am impresia că sunt aici de o veşnicie. În plus, am băut multă apă la prânz şi trebuie neapărat să fac pipi. De asemenea, sunt puţin îngrijorată în legătură cu ceea ce ar fi putut să facă Oliver cu poşeta mea. Din nefericire, nu era atât de prost ca să o pună în portbagaj lângă mine. Mă nelinişteşte faptul că ar fi putut să o arunce pe geam sau ceva de genul ăsta, ceea ce înseamnă că pacheţelul meu preţios *lipseşte* din nou.

O bună bucată de drum, simt că suntem pe autostradă – fără obstacole, progres constant în aceeaşi direcţie. În cele din urmă, părăsim autostrada şi ne deplasăm încet şi dezordonat pe drumuri care sunt, în mod evident, mai înguste şi mai puţin întreţinute. De câteva ori, maşina se zdruncină atât de tare, încât mă lovesc cu capul de partea de sus a portbagajului.

Am căutat prin jur, în întuneric, încercând să dau de ceva folositor. Dacă ar fi vreun levier pe aici, l-aş folosi ca să-l lovesc cu putere în cap pe Oliver în secunda în care ar deschide portbagajul.

În cele din urmă, mașina încetinește. Cred că am ajuns oriunde naiba mergeam. N-am găsit nicio armă, dar asta n-o să mă oprească. Aștept, ghemuită, pregătită ca Oliver să deschidă portbagajul.

Roțile scrâșnesc pe pietriș și se opresc. Aud portiera mașinii deschizându-se și simt cum se ridică suspensia, în timp ce Oliver își ridică volumul său considerabil de pe locul din față. Apoi, îl aud mergând până spre partea din spate a mașinii.

Portbagajul se deschide cu zgomot.

Chiar dacă soarele apune, lumina este încă strălucitoare în comparație cu întunericul din portbagaj. Îmi orbește ochii. Cu toate astea, dau din amândouă picioarele, cât de tare pot, drept spre coaiele lui Oliver.

Sare în spate, iar picioarele mele abia îi ating coapsele. Ale naibii reflexe de atlet blestemat.

— Atât ești de previzibilă, Aida, spune el și oftează. Întotdeauna te lupți.

Îmi apucă piciorul și mă trage cu putere afară din portbagaj, dar se oprește la jumătate când observă lipsa unui tenis dintr-un picior.

— Ce s-a întâmplat cu tenisul tău?

— De unde să știu? Eram ocupată să fiu răpită și înghesuită într-un portbagaj. Ar fi bine să nu-mi fi pierdut și poșeta.

— Nu am pierdut-o, spune Oliver.

Îmi dă drumul la picior. Mă ridic, privind în jur.

Am parcat în fața unei căsuțe albastre de pe-o plajă. Apa este la vreo sută de metri doar, după o fâșie de nisip

neted, de culoare crem. Casa este încadrată de pâlcuri dese de arbori şi în spate are vederea deschisă spre apă.

N-am mai fost niciodată aici până acum. Cu toate astea, ştiu exact unde suntem. Oliver vorbea tot timpul despre locul ăsta – este cabana familiei sale.

Voia să mă aducă aici. Noi am fost la o altă cabană, chiar la marginea Indiana Dunes State Park[68]. Aceea a fost noaptea despre care Oliver vorbea la evenimentul al lui Cal – noaptea când eu am purtat bikini albi şi am făcut sex pe nisip.

Din câte se pare, pentru el, aceea a fost o noapte magică. Pentru mine, a fost rece şi incomodă şi m-am pricopsit şi cu o mulţime de pişcături de ţânţari.

Iată-ne din nou aici, de data asta la reşedinţa familiei Castle. Oliver obişnuia să vină aici când era copil. Spunea că erau singurele dăţi când reuşea să-şi vadă părinţii mai mult de zece minute consecutiv. Ceea ce este trist, dar nu îndeajuns de trist cât să mă facă să uit partea cu răpirea.

— Ce părere ai? spune Oliver, cu o expresie plină de speranţă.

— Este, ăăăă... exact cum mi-ai descris-o.

— Ştiu! spune Oliver fericit, ignorând lipsa mea de entuziasm.

— Nu uita de poşeta mea, îi reamintesc eu.

Deschide din nou portiera din partea şoferului, ca să-mi recupereze poşeta de pe locul din faţă.

---

[68] Indiana Dunes State Park – rezervaţie naturală situată în comitatul Porter, Indiana, Statele Unite ale Americii, la 75 km est de Chicago, celebră pentru dunele sale, care se întind pe 620 ha, ca şi pentru nenumăratele trasee de drumeţii (n.tr.)

În clipa când se apleacă, sprintez departe de el, alergând spre apă.

Ar fi fost mai simplu să alerg spre drum, dar atunci, m-ar fi găsit în două secunde. Sper că am să reuşesc să mă ascund pe undeva printre arbori sau dune.

Îndată ce picioarele îmi ating nisipul, îmi dau seama ce plan prostesc este. Nu mai alerg deloc, ca să nu mai vorbim de nisipul păstos şi moale. E ca un coşmar în care sprintezi cu toată forţa şi de-abia te mişti.

Oliver obişnuia să alerge treizeci de metri în vreo cinci secunde. O mai fi pus el câteva kilograme faţă de vremea zilelor lui de glorie, dar când îşi lasă capul în jos şi îşi propulsează braţele, goneşte prin nisip la fel ca un fundaş.

Mă plachează la sol atât de dur, că îmi omoară fiecare moleculă de oxigen din plămâni. Sunt atât de dezumflaţi, că scot un sunet oribil de râgâială înainte de-a trage, în sfârşit, o dulce gură de aer.

Capul îmi plezneşte de durere. Sunt acoperită de nisip; am nisip în păr şi în gură. Şi, ceea ce este cel mai rău, în ghips, iar asta o să mă scoată din minţi.

Oliver este deja în picioare şi mă urmăreşte cu o privire nemiloasă:

— Nu ştiu de ce îţi faci asta, Aida. Eşti o sinucigaşă.

Vreau să-i spun că nu m-am trântit pe jos de una singură, dar abia respir, darămite să mai şi vorbesc.

În timp ce gâfâi şi râgâi, Oliver scotoceşte prin poşetă. Îmi găseşte telefonul. Se lasă pe genunchi în nisip, ridică o piatră de mărimea pumnului său şi loveşte ecranul. Are faţa roşie din cauza efortului, iar muşchii de pe braţe şi umeri îi

sunt incordați ca niște sfori. Telefonul meu explodează sub lovituri, iar Oliver continuă să-l lovească fără oprire.

Culege sticla și metalul distruse și le aruncă în apă.

— Chiar era nevoie să faci asta? îl întreb eu imediat ce îmi recapăt suflul.

— Nu vreau ca cineva să-ți dea de urmă.

— Nimeni... încep eu și mă întrerup, rămânând cu gura deschisă.

Eram gata să spun „Nimeni nu are un dispozitiv de urmărire pentru telefonul meu", dar mi-am dat seama că nu este adevărat.

Oliver instalase sigur o aplicație de urmărire pe telefonul meu. Probabil o făcuse pe când ieșeam împreună. În acest fel, el a știut mereu unde să mă găsească. La restaurante, la petreceri... și, mai târziu, la evenimentul de strângere de fonduri al lui Callum.

Probabil că așa m-a descoperit și astăzi. Mă urmărea oriunde mergeam. Cea mai mare parte a timpului, locuri complet plictisitoare, cum ar fi școala. Gândul că eram un mic punct pe un ecran, intotdeauna sub privirea lui, îmi dă o senzație de greață.

Oliver îmi lasă poșeta jos pe nisip.

— Haide, spune el. Înapoi în casă.

Nu vreau să mă ridic, dar nici nu vreau să mă ducă el. Prin urmare, mă ridic fără tragere de inimă și îmi târăsc picioarele după el, încălțată doar cu un tenis și un ghips plin cu nisip, care îmi provoacă mâncărimi și care deja mă scoate din minți.

Încerc să-l scutur.

— Ce ai pățit? întreabă Oliver.

— Mi-a fost prinsă mâna într-un portbagaj, spun eu, în timp ce o chicoteală perversă țâșnește din mine, când realizez că am fost îndesată într-un portbagaj de două ori în această săptămână. Un nou record absolut, față de niciodată de dinainte de zilele astea.

Oliver mă privește fără să zâmbească.

— Știam că asta se va întâmpla, spune el. Am știut că nu va fi în stare să aibă grijă de tine.

Mă încrunt și merg cu pași grei prin nisip. Niciodată nu am dorit ca cineva să „aibă grijă" de mine. Oliver încerca mereu s-o facă și ăsta a fost unul dintre lucrurile care m-au contrariat în privința lui. Odată, jucam pickleball[69] cu un alt cuplu, iar Oliver aproape că s-a luat la pumni cu tipul care aruncase mingea direct în mine. Oliver dorea un joc cavaleresc. Eu doream o provocare.

Mă numea *prințesă* și *înger*. Și întotdeauna mă gândeam, „Despre cine naiba vorbești? Pentru că asta în mod sigur nu sunt eu".

Presupun că și eu l-am citit greșit pe Oliver. Pentru că nu m-am gândit niciodată că ar face ceva atât de nebunesc ca acum.

Îl urmez spre partea din spate a casei. Urcăm treptele roase de vreme. Oliver ține ușa pentru mine.

Sunt surprinsă să descopăr casa aproape în întregime goală. Suntem în zona living/sufragerie/bucătărie, dar nu

---

[69] Pickleball – sport care îmbină elemente din tenisul de masă, tenisul de câmp și badminton, inventat în 1965 de Joe Pritchard, congresmen al statului Washington la acea vreme, și astfel botezat după câinele său Pickle. (n.tr.)

există nicio masă, nici scaune, nici canapele. Doar o saltea goală pe podea, cu o pătură deasupra.

Nu pot să spun că îmi place mai mult cum arată asta.

— De ce este atât de gol aici?

Oliver se uită în jur plin de resentimente, de parcă ar număra toate lucrurile lipsă.

— Tata a vândut casa. L-am rugat să n-o facă, dar a spus că valoarea este la maximum posibil și este timpul s-o vândă, înainte de-a se construi mai multe proprietăți în Chesterton. De parcă ar avea nevoie de bani!

Râde scurt și aspru, ca un lătrat.

— Locul ăsta nu a însemnat nimic pentru tata, spune el amar. Eu am fost singurul care îmi doream să vin aici.

Sunt foarte familiarizată cu educația lui Oliver de copil singur la părinți, răsfățat și neglijat. Nu a avut nicio soră și niciun frate și nici prieteni adevărați – doar colegii de școală cu care se cuvenea să fie în contact. Mi-a spus cât de gelos era că eu aveam frați. Deși nu i-a întâlnit niciodată pe frații mei, nu vedeam cum s-ar fi putut înțelege.

— Ei bine, spun eu, încercând să-l îmbunez mă bucur că am ajuns să văd locul ăsta, în sfârșit.

Se întoarce să mă privească. Are pupilele uriașe, dilatate în lumina slabă. Fața lui arată ca o mască. A luat probabil în greutate vreo cincisprezece kilograme de pe vremea când ieșeam împreună, ceea ce îi face fața mai lată și mai matură, aducând mai mult cu chipul tatălui său. Totuși, este masiv și musculos – de fapt, greutatea în plus îl ajută să mă doboare mai ușor acum, așa cum s-a văzut în lupta noastră scurtă de pe plajă. Nu sunt sigură cum naiba o să scap de el, fiind cu mult mai puternic și mai rapid decât mine.

— Mi-aş dori să fi văzut cum era casa înainte, spune Oliver. Cu toate tablourile şi cărţile. Şi canapelele. Este bine şi-aşa, totuşi. Am adus asta aici, aşa că o să avem un loc unde să stăm, cel puţin.

Se cufundă în saltea, care scârţâie sub greutatea lui.

— Haide, stai jos, mă invită el, bătând cu palma pe locul de lângă el.

— Ah, de fapt, trebuie neapărat să fac pipi, spun eu.

Este adevărat. Îmi simt vezica gata să plesnească, mai ales după ce Oliver mi-a trântit trupul pe plajă.

Mă priveşte cu suspiciune, ca şi cum nu m-ar crede. Îmi schimb greutatea de pe piciorul desculţ pe cel încălţat cu tenisul, fără să exagerez disconfortul pe care îl simt.

— Baia este aici, spune Oliver în sfârşit, ridicându-se din nou.

Mă conduce pe hol spre o baie destul de mică, cu lambriuri pe toţi pereţii şi o chiuvetă în formă de scoică. Sunt sigură că, pe vremea când casa era folosită, aici erau prosoape şi săpun cu teme nautice.

Când încerc să închid uşa, Oliver o opreşte cu o mână cărnoasă.

— Nu prea cred.

— Trebuie să fac pipi, îi spun eu din nou, ca şi cum uitase.

— Poţi să faci şi cu uşa deschisă.

Îl săgetez cu privirea, prinsă într-o confruntare între încăpăţânarea lui şi vezica mea care zvâcneşte.

Mai pot rezista doar câteva secunde. Îmi dau jos pantalonii scurţi, mă aşez pe toaletă şi îi dau drumul. Iese ca o

cascadă zgomotoasă, mai mult cu durere decât cu uşurare.

Oliver stă în uşă şi mă urmăreşte. Are un zâmbet micuţ în colţul gurii şi ochii pe jumătate închişi şi mulţumiţi.

Mi-aş dori să se întoarcă dracului şi să-mi ofere un pic de intimitate. Sau măcar, mi-aş dori să nu dureze atât de mult. Mi se pare că nu se mai termină şi este al dracului de umilitor.

Are dreptate, totuşi – dacă m-ar fi lăsat singură în baie, m-aş fi căţărat pe fereastră în cinci secunde.

Când sunt gata, îmi ridic pantalonii şi mă spăl pe mâini, după care mă şterg de haine, pentru că nu există niciun prosop.

Oliver mă urmăreşte cu o expresie încruntată. Cred că se uită la ghips din nou. Apoi, îmi dau seama că, de fapt, se uită la mâna mea stângă, la inelul meu de logodnă.

Am început să-l port mai des, nu doar când merg la vreun eveniment cu Cal.

Îmi dau seama că Oliver detestă vederea acestuia. De fapt, îndată ce revenim în living room, se răsteşte:

— Scoate ăla.

— Ăsta? întreb, ridicând mâna stângă.

— Da, rosteşte el printre dinţi.

De nevoie, îl scot de pe deget.

La început, când l-am primit, am urât acest inel, dar acum nu-i mai dau prea multă atenţie. Este destul de frumos când străluceşte în lumina soarelui. Şi nu mi se mai pare la fel de ciudat şi neadevărat cum mi s-a părut la început.

Mă pregătesc să-i dau drumul în buzunar, la păstrare, când Oliver spune:

— Nu. Dă-mi-l mie.

Nu vreau să i-l dau. Pare o trădare. Dar dacă refuz, nu înseamnă că îl pot opri să mi-l smulgă din mână. Așa că i-l dau în tăcere.

Pe podeaua din bucătărie se află o trusă de scule, lângă o porțiune de perete oarecum mai spălăcită, pe care probabil apa a deteriorat-o până când cineva a reparat-o.

Oliver deschide trusa și scoate un ciocan. Pune inelul pe blatul din bucătărie și, la fel cum a făcut și cu telefonul, îl lovește cu ciocanul, iar și iar.

Metalul se îndoaie, ghearele din jurul diamantelor se desfac și pietrele se împrăștie. Cu toate acestea, el continuă să lovească până când inelul este strâmbat și piatra principală se rostogolește și ea.

Mă doare mai mult decât m-am așteptat să văd acel inel distrus.

Dar ceea ce mă sperie cu adevărat este felul în care ciocanul sparge bucăți uriașe din blatul de bucătărie. Oliver nu dă doi bani pe stricăciunile enorme pe care le face. Știind ceea ce simte pentru această casă, asta nu poate fi un lucru bun.

Lovește cu ciocanul cu o furie terifiantă. Ochii îi strălucesc, fața i s-a congestionat. Transpiră intens și pete întunecate se lățesc pe pieptul, spatele și subsuorile tricoului său. Lovește inelul de vreo o sută de ori.

În cele din urmă, se oprește. Rămâne pe loc, gâfâind și uitându-se la mine. Încă ține ciocanul în mână.

Face un pas spre mine. Eu fac un pas în spate, în timp ce simt cum inima mi-o ia razna.

Chiar cred că își pierde mințile.

Când l-am cunoscut pe Oliver, mi s-a părut un tip destul de drăguț. Uneori, un pic superficial. Alteori, un pic sâcâitor. Dar, de obicei, normal, cu unele mici fluctuații spre bizarerie.

Acum, se întâmplă tocmai contrariul – pare să stea suspendat deasupra unei prăpăstii de nebunie, atârnând doar de un fir de ață. Nu sunt sigură care este firul – să fie această casă? Afecțiunea lui față de mine? Sau este doar o impresie de calm – fragilă și lesne de distrus?

Mai face încă un pas, după care pare să-și aducă aminte că ține în mână un ciocan. Îl pune pe blat, înainte de-a scoate telefonul din buzunar.

— Să punem puțină muzică.

Caută prin lista de melodii, alege un cântec și pune telefonul pe blat.

Sunetul de tinichea al melodiei „Make You Feel My Love" umple mica încăpere.

Oliver vine spre mine. Nu am nicio șansă să-l refuz. Îmi ia ghipsul în mâna stângă și cu cealaltă îmi cuprinde talia. Ne legănăm înainte și înapoi, puțin în afara ritmului.

Simt căldura ce radiază din trupul lui. Mâna care îmi înconjoară mijlocul este transpirată. Transpirația lui are un miros cumva metalic. Nu știu dacă a fost mereu așa sau dacă e ceva nou.

În contrast total cu poziția noastră aparent romantică, fiecare mușchi din trupul meu este încordat, fiecare nerv strigă că sunt în pericol și că trebuie să scap de bărbatul ăsta.

Momentul nu are absolut nimic romantic. Mă lupt să înțeleg cum de ieșeam cândva cu Oliver. Presupun că niciodată nu i-am acordat prea multă atenție. Eu căutam distracție, iar el era doar un însoțitor. Acum, că îl privesc drept în ochi, nu-mi place ceea ce văd: nevoie, resentiment și o urmă de nebunie.

— Nu am ieșit niciodată să dansăm împreună, spune Oliver morocănos. Întotdeauna ai vrut să mergi cu prietenii tăi.

— Oliver, îmi pare rău că...

— Obișnuiai să-mi spui „Ollie". Îmi place mai mult decât Oliver.

Înghit cu greu.

— Toată lumea îți spunea „Ollie".

— Dar suna atât de frumos când îl rosteai tu...

Mă trage mai aproape. Încerc să mențin o distanță între noi, dar este ca și cum aș înota împotriva curentului. Este mult mai puternic decât mine.

Mă trage chiar lângă pieptul lui, așa că trebuie să-mi aplec capul pe spate ca să-l privesc.

— Spune, comandă el. Spune-mi „Ollie".

— Bine... Ollie... rostesc eu.

— Perfect, spune el și oftează.

Își înclină capul ca să mă sărute. Îi simt buzele groase și cauciucoase peste buzele mele. Sunt prea umede. Izul acela metalic este și în saliva lui.

Nu pot să o fac. Nu pot să-l sărut.

Îl împing de lângă mine, ștergându-mi gura cu dosul brațului.

Oliver își încrucișează brațele peste pieptul lui larg și se încruntă.

— De ce trebuie să fii mereu atât de dificilă? Știu că te simți mizerabil cu familia Griffin. Din cauza asta te-am luat de acolo. Te-am adus aici, în schimb, în cel mai frumos loc din stat. Uită-te numai la priveliștea asta!

Arată dincolo de fereastră, spre nisipul galben în lumina lunii și apa întunecată de partea cealaltă.

— Nu vrei să mă săruți, dar pe el îl săruți, nu-i așa? Probabil ți-ai și tras-o cu el. Nu-i așa? NU-I AȘA?

Știu că o să-l enervez și mai tare doar, dar nu are niciun rost să mint.

— Suntem căsătoriți, îi reamintesc eu.

— Dar nu-l iubești, spune Oliver, cu ochii strălucitori. Spune că nu-l iubești.

Ar trebui să fiu de acord cu asta. Ciocanul se află încă pe blat, la foarte mică distanță. Oliver l-ar putea înșfăca din nou și l-ar putea izbi de țeasta mea cu aceeași furie cu care a făcut-o asupra inelului.

Ar trebui să spun orice dorește. Să fac orice vrea. Nu i-am spus niciodată lui Callum că îl iubesc, așa că n-ar trebui să fie greu de spus că nu îl iubesc.

Deschid gura. Nu iese nimic.

— Nu, spune Oliver clătinând din cap încet. Nu, nu este adevărat. Nu-l iubești. Te-ai căsătorit cu el doar pentru că ai fost obligată. Nu te interesează, chiar nu.

Îmi strâng buzele tare.

Mă gândesc la Callum – cum mă împinge pe locurile capitonate cu piele din spatele automobilului și își pune fața între coapsele mele. Mă gândesc la cum și-a înfășurat

brațele în jurul meu și am sărit în conducta aceea când oamenii Măcelarului aveau armele îndreptate spre noi. Mă gândesc la cum a spus că ar trebui să lucrăm împreună în fiecare zi. Și la cum mi-a luat mâna la cina de seara trecută.

— De fapt... spun eu încet. Chiar îl iubesc.

— NU, NU-L IUBEȘTI! urlă Oliver.

Mă lovește cu dosul palmei peste față. Ca o lovitură de labă de urs. A pus atâta forță în palmei ăsteia, că îmi simt tot trupul moale și abia reușesc să mă redresez înainte de-a lovi podeaua.

Am gust de fier în gură. Urechile îmi țiuie. Scuip un pic de sânge.

— Du-mă acasă, bolborosesc eu. Nu ai să obții ce dorești.

— Nu pleci acasă, spune Oliver categoric. Sunteți toți la fel. Tu, tatăl meu, ticălosul de Callum Griffin... credeți că puteți oferi altora ceva și îi lăsați să se bucure, să se folosească de acel ceva și să creadă că este al lor pentru veșnicie. Apoi, le smulgeți din mâini ceea ce le-ați oferit, doar pentru că așa aveți chef. Ei bine, asta nu se va întâmpla. Nu din nou.

Oliver se întoarce la trusa cu scule și scoate din ea o sfoară răsucită.

Nu cred că aia este chiar o trusă cu scule. Pentru că de ce naiba ar exista o sfoară în ea?

Cred că Oliver a planificat, de o bucată bună de timp, mult mai mult decât o simplă reparație a casei.

Dau să fug, dar abia pot să stau în picioare. Este ușor pentru Oliver să mă lege ca pe-un pui și să-mi îndese o cârpă în gură.

Se ghemuiește în fața mea, cu fața foarte aproape de-a mea.

— Uite ce trebuie să înțelegi, Aida, spune el cu voce joasă. Nu te pot face să fii a mea. Dar pot să-ți interzic să aparții altcuiva.

Eu murmur ceva pe lângă căluș.

— Poftim? spune Oliver.

Repet, dar nu mai tare decât înainte. Oliver se apleacă și mai aproape.

Îmi dau capul pe spate și îi lovesc nasul cu fruntea, cât de tare pot.

— Auuuuu, la naiba! urlă Oliver, punându-și mâna căuș deasupra nasului, în timp ce sângele îi curge printre degete. La naiba, Aida, târfă ce ești!

Oliver mă lovește din nou. De data asta, când mă răstorn, mă cufund drept prin podea spre o întunecime densă și tăcută.

28

CALLUM

Nu am adresa exactă a cabanei familiei Castle, dar știu că este dincolo de Chesterton și-i cunosc poziția aproximativă în raport cu lacul. Sper că voi fi în stare s-o identific după culoare și amplasarea generală.

Din păcate, sunt al naibii de multe case mici și albastre pe plajă de-a lungul acestei porțiuni a lacului. În plus, se întunecă și nu sunt foarte multe felinare pe drum. Cu greu îmi dau seama care case sunt albastre și care sunt gri sau verzi.

Acum, caut Maseratiul lui Oliver, sperând că nu conducea o altă mașină.

Pot măcar să ocolesc locurile luminate, pline de zgomote și râsete, pentru că, oriunde s-ar afla Aida, sunt foarte sigur că acea casa va fi tăcută și relativ izolată.

Las geamul jos să văd mai bine unele dintre cabane care sunt așezate la o anumită distanță de drum, parțial ascunse printre arbori.

Unele dintre alei sunt atât de mici, că abia le zăresc. De fapt, tocmai trec pe lângă una, aproape ratând urmele neclare prin iarbă. Până când simt un miros vag de fum.

Este atât de slab, că abia îmi dau seama ce miros am surprins. Apoi, simt reacția automată – părul de pe ceafă care mi se ridică și inima care începe să o ia razna. Este un miros primar și terifiant. Un avertisment de pericol.

Calc frânele cu putere și întorc brusc volanul la stânga. Apoi, urmez calea șerpuită spre un șir dublu de copaci. Între acei copaci stă pitită casa mică și albastră de pe plajă pe care am văzut-o cândva într-o fotografie uzată.

Maseratiul argintiu al lui Oliver este parcat alături de casă. Portbagajul este deschis.

Știam eu, la naiba.

Opresc mașina, sperând că Oliver nu a auzit deja motorul și nici nu m-a zărit sosind cu mașina pe drum. Cobor repede de pe locul șoferului, după care mă ghemuiesc în spatele automobilului, încercând să mă uit atent în jurul casei.

Trimit un mesaj rapid către frații Aidei. Sunt la o oră în afara orașului. Nu vor ajunge aici curând.

Acum simt cu certitudine mirosul de fum. De fapt, peste foșnetul vântului printre frunzele copacilor, mi se pare că aud un trosnet de lemne care ard. Toate luminile sunt stinse, doar o strălucire portocalie alarmantă se zărește din spatele casei.

La naiba, nu mai pot aștepta. Dacă Aida se află acolo, trebuie să ajung la ea chiar acum.

Alerg spre cabană, încercând să rămân cât mai aproape de sol. Am Beretta cu mine și îl scot. Sunt reticent însă să-l folosesc în întuneric fără să știu unde este Aida. Un glonte rătăcit printr-un perete ar putea, accidental, s-o atingă.

Dau ocol casei, uitându-mă atent la ferestre. Nu pot vedea nimic. Așa că încerc ușa din spate, pe care o găsesc

descuiată. În clipa când o deschid, un nor de fum negru și gros apare rostogolindu-se. Mă las și mai jos, înăbușindu-mi tusea în pliul brațului.

Infuzia de aer proaspăt revigorează focul. Îl aud absorbind oxigenul, crescând în dimensiuni și intensitate. Bucătăria este în flăcări, dulapurile, blatul, podeaua și tavanul ard în totalitate.

Evitând flăcările, mă împiedic de ceva pe podea. Este relativ moale. Timp de o secundă, sper că este Aida, după care îmi dau seama că este doar o saltea veche.

Vreau să o strig, dar nu pot risca să-i atrag atenția lui Oliver, indiferent unde ar putea să fie. Cercetez parterul cât pot de bine printre rotocoalele de fum, incapabil să ajung mai aproape de bucătărie sau de holul aflat mai încolo.

Trebuie să fie la etaj. Trebuie să fie, pentru că altfel întreg locul ăsta o să ardă înainte ca eu s-o găsesc și nu-mi pot imagina așa ceva.

Îmi trag cămașa parțial peste față și alerg pe scară cu gândul doar la Aida.

Las garda jos. Nu mai țin arma ridicată.

Oliver mă atacă dintr-o parte, cu toată viteza și tehnica atletului care a fost cândva. Intră în mine atât de agresiv, încât ne lovim cu putere de peretele din spate, spărgând rigipsul. Pistolul meu cade rostogolindu-se pe hol, lovește cadrul ușii și dispare într-una dintre încăperi.

Oliver mă burdușește cu amândoi pumnii, dându-mi croșeuri sălbatice, țintite drept în piept. Din nefericire, una dintre loviturile lui aterizează direct peste apendictomia mea de amator, îmi rupe cusăturile și mă face să urlu de durere.

Este un pic mai scund decât mine, dar probabil mai greu cu vreo cincisprezece kilograme. În plus, ca membru al unei frății studențești, a fost implicat într-o grămadă de încăierări.

Cu toate acestea, nu este un luptător antrenat. După șocul inițial și atacul sălbatic, îmi ridic mâinile și îi blochez câțiva dintre pumni, înainte de a-l lovi în stomac și peste falcă.

Șocul nu pare să-l tulbure prea mult. Fața lui este aproape de nerecunoscut, părul vâlvoi, o strălucire de nebunie în priviri și, peste tot, picături de sânge uscat, ca o mască macabră.

— Unde este Aida, psihopat nenorocit? strig eu cu pumnii ridicați.

Oliver își trece dosul mâinii peste față, în timp ce sânge proaspăt i se scurge din nas.

— Ea mi-a aparținut mie mai întâi și îmi va aparține și în ultima clipă.

— Nu a fost niciodată a ta!

Oliver se repede din nou la mine și mă apucă de genunchi. Este atât de nesăbuit și de aprins, că mă doboară cu spatele pe scară. Ne rostogolim pe scări unul peste celălalt, iar eu mă lovesc cu tâmpla de una dintre treptele de lemn descoperite.

Oliver iese cel mai rău din asta. Se află la baza scărilor când aterizez peste el cu toată greutatea. Asta îl lasă fără cunoștință. Sau așa se pare.

Fumul este din ce în ce mai gros, iar eu respir greu după bătaie. Mă frâng în două într-un acces de tuse și tușesc atât de tare, încât simt o durere ascuțită în coaste, de parcă una

mi-ar fi fost scoasă din loc. Poate Oliver mi-a rupt-o când și-a aruncat trupul masiv spre mine.

Mă târăsc înapoi sus pe trepte și strig:

— *Aida*! Aida, unde ești?

Strigătul îmi zgârie gâtul plin de fum. Tușesc atât de tare, încât îmi dau lacrimile.

Oliver îmi prinde glezna și mă înhață, trăgându-mi picioarele de sub mine. Cad drept pe treapta de sus și îmi lovesc maxilarul de marginea de lemn. Îmi scutur cu putere piciorul și îl smulg din mâna lui Castle, apoi îl izbesc drept în ochi cu tocul pantofului meu elegant. Oliver se rostogolește pe spate înapoi la baza scării.

Mă cațăr din nou pe scară. Partea superioară a casei se umple treptat de fum. Pot să simt căldura care se ridică din bucătărie. Focul trebuie să fie peste tot la parter acum. Nu știu dacă vom reuși să revenim pe scări – presupunând că Aida chiar este aici.

Trebuie să fie sus aici. Pentru că dacă este în oricare alt loc din casă, este deja moartă.

Alerg pe hol și deschid fiecare ușă ca să mă uit în fiecare cameră pe unde trec. Baie. Dulap. Dormitor gol. Apoi, în sfârșit, la capătul holului, găsesc apartamentul principal. Este lipsit de mobilă ca toate camerele, casa fiind golită pentru vânzare. Dar o siluetă zace în mijlocul podelei, cu mâinile legate în față, picioarele înfășurate cu sfoară și capul sprijinit pe o pernă. Mă bucur că s-a asigurat că se simte confortabil înainte de-a încerca să o ardă de vie.

Alerg spre Aida, îi ridic capul și îi întorc fața spre mine, ca să fiu sigur că e bine.

Apăs cu degetele pe partea laterală a gâtului și, în sfârșit, îi simt pulsul. Pe când îi ridic capul, genele i se mișcă ușor.

— Aida! strig eu, lovindu-i obrazul cu degetul mare. Sunt aici!

Ochii i se deschid, încețoșați și buimaci, dar e vie!

— Cal? spune ea cu voce răgușită.

Nu mai e timp s-o dezleg. O ridic în brațe și o arunc peste umăr. Când mă întorc spre ușă, o siluetă masivă ne blochează calea.

Cu grijă, o așez pe Aida înapoi pe podeaua goală de lemn. Simt căldura care radiază în sus, în timp ce focul se întețește. Trebuie să fim chiar deasupra bucătăriei. Tapetul începe să se înnegrească și să se încrețească. Focul a ajuns și în pereți.

— Destul, Oliver, îi spun eu, ridicând mâinile. Trebuie să ieșim de aici înainte de a se prăbuși toată casa.

Oliver își scutură capul într-un mod ciudat, de parcă ar alunga o muscă de lângă ureche. Stă cocoșat, șchiopătând pe loc pe un picior. Totuși, are privirea fixată spre mine și pumnii strânși.

— Niciunul dintre noi nu pleacă, îmi spune.

Mă atacă încă o dată. Umerii lui îmi lovesc pieptul ca o nicovală. Ne luăm la trântă și ne încleștăm mâinile unul de celălalt. Îl izbesc cu pumnii peste față, peste ureche, la rinichi – peste orice parte din el la care pot să ajung.

Cu coada ochiului, o văd pe Aida lovindu-se cu mâinile de pervaz. Nu, nu cu mâinile – cu ghipsul. Încearcă să-și spargă ghipsul de la mâna dreaptă. Mormăind de durere, lovește ghipsul încă o dată și îl sparge. Acum își poate

elibera mâna din legături. Bâjbâie cu stângăcie pe legăturile din jurul gleznelor, însă degetele rupte nu o prea ajută, iar nodurile sunt strânse.

O pierd din vedere în timp ce eu și Oliver ne rostogolim din nou, fiecare dintre noi luptându-se cu toată puterea. Suntem amândoi bărbați masivi – simt podeaua scârțâind periculos sub noi. Este din ce în ce mai cald, iar aerul este atât de negru și de dens, încât abia mai reușesc să o mai văd pe Aida.

Ea sare în sfârșit în picioare. Îi strig:

— Ia arma, Aida! Este în una dintre camere...

Nu cred că o să reușească s-o găsească totuși. Nu am văzut-o mai devreme, iar acum locul este de zece ori mai plin de fum.

Vreau, chiar vreau ca ea să iasă de aici. Focul se dezlănțuie sub noi. Am sentimentul că mă pregătesc să mă scufund în iad.

Îmi pun mâinile în jurul gâtului lui Castle și îl imobilizez, strângându-l cât de tare pot. Ochii i se bulbucă. Se agață cu mâinile de brațele mele și începe să îmi care o ploaie de pumni pe față și pe trup, unde nimerește, dar sunt tot mai slabi de fiecare dată. Îl strâng și mai tare de gât, iar în clipa aia simt că podeaua începe să se miște și să scârțâie sub noi.

Întregul colț al încăperii cedează. Podeaua d˙evine o platformă inclinată, un plan de alunecare de la ușă spre groapa incandescentă care se deschide sub noi. Alunecăm, Oliver și eu deasupra lui, alunecăm și cădem în focul care cândva era o bucătărie.

Îi dau drumul lui Castle și încerc să mă cațăr înapoi, prea târziu. Alunec mai repede decât pot urca; nu există

nicio posibilitate să mă salvez. Până când ceva mă prinde de mânecă.

Aida se ține strâns cu o mână de rama ușii și cu cealaltă de încheietura mâinii mele. Are dinții dezgoliți din cauza efortului și pe față un rictus de durere în timp ce încearcă să se agațe de ramă cu mâna fracturată.

Nu îi apuc brațul, pentru că văd cât de slab se poate ține de ramă. Nu am s-o trag în jos cu mine.

— Te iubesc, Aida, spun eu.

— Să nu îndrăznești, la naiba! strigă ea drept răspuns. Apucă-mă de braț, căci altfel sar după tine!

Cu oricine altcineva, ar fi o amenințare nefondată. Aida este singura persoană pe care o cunosc îndeajuns de încăpățânată s-o și facă.

Îi apuc brațul și mă trag în sus, drept când grinzile cedează și întreaga încăpere se prăbușește. Oliver urlă în timp ce cade în flăcări. Eu și Aida ne aruncăm prin cadrul ușii, năpustindu-ne pe hol mână în mână. E clar că nu se poate coborî pe scări. Alergăm spre capătul opus al casei și descoperim o cameră de copil, cu decalcomanii reprezentând bărci cu pânze lipite pe pereți. Vechea cameră a lui Oliver.

Escaladez pervazul ferestrei și ies la aer, în timp ce se eliberează o coloană proaspătă de fum. Mă prind apoi de rama ferestrei și mă las să cad, după care ridic mâinile să o prind pe Aida.

Ea se aruncă în brațele mele, purtând încă un singur tenis.

Pe când fugim departe de casă, aud un zgomot îndepărtat de sirene.

O trag pe Aida pe alee spre Jeep. Ea își smulge mâna din mâna mea și strigă:

— Așteaptă!

Aleargă în direcția opusă, pe lângă infernul casei, pe nisip, spre apă.

Se oprește și se apleacă să ridice ceva – poșeta ei.

Apoi, aleargă înapoi spre mine, zâmbind, cu dinții ei albi strălucind pe fața murdară.

— Am găsit-o! spune ea cu un aer triumfător.

— Pot să-ți cumpăr o poșetă nouă, îi spun eu.

— Știu.

Mă pregătesc să pornesc mașina, dar am ceva de făcut ce nu mai poate aștepta nicio secundă.

O apuc pe Aida și o sărut, simțind gustul de sânge și fum de pe buzele ei.

O sărut de parcă nu aș mai lăsa-o să plece niciodată.

Pentru că nici nu o voi face. Niciodată.

29

AIDA

Callum și cu mine pornim spre drumul principal chiar când mașina de pompieri apare vuind pe străduță, îndreptându-se direct spre casa de plajă a familiei Castle – sau spre ceea ce a mai rămas din ea.

Zăresc fețele pompierilor în timp ce mașina noastră trece pe lângă camionul lor –se uită în jos spre noi, cu sprâncenele ridicate, dar incapabili să ne împiedice să părăsim locul.

— Ce călătorie nenorocită! strig eu în timp ce inima îmi galopează fără oprire ca un cal de curse. Știai că Oliver era atât de nebun? Credeam că era doar un nebun obișnuit, ceva de genul „Nu vreau să îmi atingă cineva mâncarea" sau „vorbesc singur sub duș", dar nu nebun ca în *Shining*[30]."

Callum conduce mult prea repede, cu mâinile blocate pe volan. Cu totul improbabil, zâmbește aproape la fel de mult ca mine. Să fi început soțul meu, cel atât de crispat, să se bucure de aventurile noastre?

---

[30] Shining/Strălucire – film de groază psihologic produs și realizat de Stanley Kubrick în 1980, adaptare a romanului omonim de Stephen King (n.tr.)

— Nu-mi vine să cred că te-am găsit, spune el.

— Da, Măiculiță! Mi-ai găsit tenisul?

— Da, l-am găsit! Și mi-am adus aminte.

Se uită spre mine cu ochii lui albaștri strălucind pe fața plină de fum. Nu știu cum de-am gândit vreodată că ochii lui sunt reci. Sunt ai naibii de frumoși. Cei mai superbi ochi pe care i-am văzut vreodată.

Dar și mai uimitor este faptul că m-a înțeles și că și-a amintit conversația noastră. Asta înseamnă aproape mai mult pentru mine decât faptul că a venit să mă salveze.

— De fapt, il am pe celălalt pe aici, pe undeva, spune Cal, răsucindu-se să cerceteze locul din spate.

— Fii atent la drum! îi spun eu.

Găsesc tenisul o clipă mai târziu și mă încalț. E mai curat decât celălalt acum, așa că e comic că cei doi nu mai par a fi o pereche potrivită.

— Poftim, spun eu. Echipată complet din nou.

Privirea lui Cal se oprește din întâmplare pe mâna mea stângă, cu degetele goale.

— Nu chiar, spune el.

— Ah, la naiba, oftez eu, am uitat de asta.

— A rămas în casă? întreabă Cal.

— Da. Dar Oliver l-a distrus.

— Nu cred că ar fi supraviețuit oricum, spune Cal și mă strânge de coapsă. Nu te agita din cauza asta. Oricum voiam să-ți iau altul. Știi că nu eu l-am ales pe ăsta.

— Știu, am spus eu zâmbind. Încep să cunosc destul de bine gusturile lui Imogen.

Cal intră pe autostradă, îndreptându-se spre nord, spre oraș.

— Mai bine i-ai suna pe frații tăi, spune el. Ei au crezut că te-a răpit Zajac.

— Poate că mi-ar fi fost mai bine dacă ar fi făcut-o el, spun eu, strâmbând din nas. Drept să-ți spun, cred că discursurile lui de ticălos erau mai bune. E un dur adevărat, știi? Pe când Oliver era un miorlăit care te umplea de vinovăție... ca să zic așa, Iisuse, frate, intră pe Tinder și treci peste.

Callum mă privește fix preț de-o secundă și apoi începe să râdă atât de tare, că i se cutremură umerii.

— Aida, îți pierzi mințile.

— Doar o critică binevoitoare, spun eu ridicând din umeri.

Împrumut telefonul lui Callum să-l sun pe Dante. Răspunde Nero.

— Aida? spune el.

— Mda, eu sunt.

— Mulțumescu-ți! La naiba, credeam că o să fiu nevoit să ajung cu mașina acolo într-o clipă.

— De ce, unde ești?

— La spital. Dante a fost împușcat. Este bine, totuși! Zajac l-a nimerit într-o parte, nu a lovit niciun organ vital.

— Rahatul ăla nenorocit, rostesc eu, clocotind de furie. Are să plătească pentru asta.

— A făcut-o deja, spune Nero fără vreo urmă de emoție. Dante a avut ținte mai grele decât Măcelarul.

— Este mort? Ești sigur?

Cal se uită spre mine, urmărind partea mea de conversație, destul de neîncrezător și el.

— Completamente sigur, spune Nero ferm. Dacă nu a avut vreun cap de rezervă pe undeva, e lichidat.

— Bine, la naiba, spun eu, și mă las pe spate pe locul meu.

A fost cu adevărat o noapte plină de peripeții.

Mă uit spre Callum, la fața lui palidă sub funingine. Are o tăietură urâtă deasupra sprâncenei drepte și se contractă câte puțin și involuntar de fiecare dată când respiră adânc.

Că veni vorba, nici eu nu sunt chiar în formă excelentă. Mâna îmi zvâcnește în același timp cu bătăile inimii, în timp ce ultimele două degete s-au umflat din nou. Probabil o să am nevoie de un alt ghips.

— La ce spital sunteți? îl întreb eu pe Nero. S-ar putea să avem și noi nevoie de un doctor.

Callum și cu mine avem nevoie de câteva ore de curățat-pansat la Spitalul Saint Joseph. Dante va rămâne aici câteva zile cel puțin, mai are nevoie să pună la loc aproape un litru și jumătate de sânge. Jack și Nero îi țin companie. Sunt șocată să le văd fețele bătute și pline de vânătăi.

— Ce naiba s-a întâmplat cu voi?

— În timp ce Dante avea un schimb de focuri la apartamentul amantei, eu și Jack *nu* îl găseam pe Măcelarul și eram atacați și răniți de locotenentul lui.

— Nu *doar* de locotenent, spune Jack, care are un ochi atât de vânăt, încât nici măcar nu îl poate deschide. Erau cel puțin patru gealați.

— Jack este un ciomăgar serios, spune Nero pe un ton impresionat. Le-a aplicat vechea strategie „doboară și la

' acq. Jackie, băiatule?

: nl Y' la

— Presupun că nu-i chiar rău să fie de partea noastră, spun eu.

Jack schițează o jumătate de zâmbet spre mine – doar jumătate, pentru că cealaltă parte a feței este mult prea umflată ca s-o miște.

— A fost un compliment?

— Nu lăsa să ți se urce la cap.

— Nici voi doi nu arătați prea *hot*, mă anunță Nero.

— Ei bine, aici greșești, spun eu râzând mânzește. Dacă am fi fost mai *hot*, am fi devenit brichete de cărbune.

Fergus Griffin vine să ne ia cu mașina, chiar dacă avem Jeepul parcat afară.

— Două vizite la spital într-o săptămână, spune el, aruncând o privire severă spre mine și Cal, prin ochelarii lui cu rame din corn. Sper că asta nu are să devină un hobby pentru voi doi.

— Nu, spune Cal înconjurându-mi umerii cu brațul pe bancheta din spate a Beamerului. Nu cred că vom mai face nimic prea nebunesc săptămâna viitoare. Atâta doar că poate vom căuta un apartament.

— Ah? rostește Fergus și se oprește înainte de a pune mașina în marșarier, aruncându-ne o privire în oglinda retrovizoare. Vreți să vă găsiți un loc al vostru??

— Da, spune Callum, plecându-și ochii spre mine. Cred că este timpul.

Îmi simt inima fierbinte și plină. Îmi place ideea de-a găsi un loc împreună cu Cal – nu casa mea sau a lui, ci unul pe care să-l alegem împreună.

— Asta-i bine, spune Fergus, dând din cap. Mă bucur să aud asta, fiule.

Destul de curios, când mașina trage în fața conacului familiei Griffin, și pentru prima dată, simt locul efectiv ca acasă. Am acel sentiment puternic și neașteptat de confort. Știu că este un loc sigur în care să-mi pun capul pe pernă. Și, la naiba, mă simt extenuată dintr-odată.

Mă împiedic puțin când cobor din mașină. Am înțepenit și simt că mă doare peste tot de la cât am stat așezată. Chiar dacă știu că este la fel de extenuat și probabil mult mai rănit decât mine, Cal mă ridică în brațe și mă duce în casă ca un mire care își trece mireasa peste prag.

— N-ar trebui să păstrezi momentul pentru noul nostru apartament? glumesc eu.

— O să te duc peste tot în felul ăsta, spune Cal. În primul rând, îmi place. Și în al doilea rând, va împiedica pe oricine altcineva să te răpească.

— Și tu ai fost răpit într-unul din acele momente, îi reamintesc eu.

Mă duce în brațe tot drumul, pe trepte.

— O să-ți rupi coastele din nou!

— Ah, sunt rupte chiar și acum, mă asigură el. Nu s-a rezolvat foarte mult în privința asta la spital. Nici măcar nu mi-au fixat un bandaj. Mi-au dat doar câteva pastile de Tylenol.

— A ajutat?

— Absolut deloc, spune el gâfâind și gemând pe când, în sfârșit, ajungem în capul scării.

Când mă lasă jos, mă întind pe vârfuri să îl sărut ușor pe buze.

— Mulțumesc, îi spun.

– Încă trebuie să te mai îngrijesc. E nevoie, totuși, să faci o baie.

— Ah, nuuuuuuu, gem eu, amintindu-mi că sunt foarte murdară. Doar lasă-mă să merg la culcare. O să dorm pe podea.

– Măcar spală-te pe dinți, spune el. Sau te vei detesta dimineață.

Bombănind, mă îndrept spre baie ca să-mi spăl dinții. Până termin, Cal a deschis dușul și a pregătit prosoapele pufoase.

Îmi săpunește tot corpul și mă acoperă cu clăbuci, până când spuma care curge pe jos își schimbă culoarea de la negru spre gri și-apoi spre alb. Degetele lui îmi masează gâtul înțepenit și umerii. Împreună cu apa caldă, îmi rezolvă toate bucățelele încordate și contractate și-acum mă simt ca un tăiețel umed, în locul unui covrig uscat.

Până când suntem amândoi spălați bine, eu nu mai sunt obosită. De fapt, părți din mine sunt cât se poate de treze.

— Rândul meu, spun eu frecându-l pe Cal cu prosopul.

Cobor pe curba spatelui său amplu, apoi peste fundul perfect, peste coapsele puternice și peste gambe.

Corpul îi este acoperit cu vânătăi, julituri, umflături și tăieturile foarte adânci făcute de Măcelar. Cu toate acestea, n-am văzut niciodată un trup mai impecabil. Bărbatul ăsta este perfect – perfect pentru mine. Îi iubesc formele, mirosul, felul în care își înfășoară brațele în jurul meu.

Îl întorc și încep să-l șterg pe partea din față, pornind de la picioare și croindu-mi drum mai sus. Trec pe lângă coapse și ajung la penisul gros, umflat, fierbinte și curat

după duș. Îl iau în mână și îl simt mărindu-se în strânsoarea degetelor mele. Îi mângâi lungimea cu vârfurile degetelor. Penisul se întinde spre mâna mea, aproape ca și cum ar avea o minte proprie. Îl strâng chiar sub vârf, făcându-l pe Cal să geamă.

Mă trage mai aproape.

— Eu ar trebui să am grijă de tine, mormăie el.

— O s-o faci. Într-o clipă...

Iau penisul în gură și îi sug vârful încetișor. Se umflă la maximum, atât de tare, că pielea se întinde ferm. Îmi plimb limba în sus și în jos, cu mișcări line și netede și apoi, cu mișcări rapide și provocatoare. Iau penisul din nou cât pot de mult în gură și încerc să forțez vârful în gât.

Este al naibii de greu să ai de-a face cu un penis de o asemenea mărime. Încep să am un respect pentru starurile porno. Cum dracu' reușesc să-l bage pe tot în gură până la bază? Ar trebui să fiu naibii o înghițitoare de săbii.

Ajung la jumătatea penisului înainte de-a icni și a fi nevoită să dau înapoi.

Lui Callum nu pare să-i pese. Cred că m-ar lăsa să-mi fac de cap cu el toată noaptea. Am învățat deja câteva lucruri – știu că îi place când trag de testicule și le mângâi, în timp ce îmi mișc buzele în sus și în jos pe sculă. Mișcarea îl face să geamă atât de profund, că aproape auzi un bubuit în pieptul lui.

Într-adevăr, aș putea să fac asta toată noaptea. Nu există nimic mai intim și mai de încredere decât să ai cea mai vulnerabilă parte a ta în gura celeilalte persoane. Niciodată nu mi-am dorit mai mult ca acum, în acest moment, să fac

pe cineva să se simtă bine. Callum mi-a salvat viața în seara asta. Aș fi ars de vie, poate fără ca măcar să mă trezesc. Tot ceea ce pot face este să-i ofer cea mai grozavă eliberare pe care a cunoscut-o el vreodată.

Cal m-a găsit, așa cum mi-a promis. Nu au fost nici frații mei, nici tatăl meu. A fost soțul meu. Acest bărbat pe care eu nici măcar nu mi l-am dorit. Acum nu-mi pot imagina viața fără el.

Ar trebui să-i venerez trupul toată noaptea. Să-i sărut fiecare zgârietură și fiecare vânătaie.

Dar, ca de obicei, Cal are planurile lui. Mă trage pe pat și ne întindem unul lângă celălalt, el având capul la vârful picioarelor mele. Își pune capul între coapsele mele și începe să se înfrupte din vulvă ca și cum ar fi mort de foame.

Mă întorc și eu la treaba mea cu penisul. La drept vorbind, este chiar mai dificil să-i fiu de folos din acest unghi cu susu' în jos, dar nu contează. Eu îl satisfac și el mă satisface, îmi plimb limba peste pielea lui moale și netedă în timp ce simt aceeași căldură și umezeală pe mine însămi. Este intim și ne leagă. Și, mai ales, simțim că suntem egali. Pentru că amândoi învățăm să oferim, amândoi învățăm să primim.

Nu m-am gândit că soțul meu are să mă găsească. Nu am crezut că cineva va reuși.

Dar, în viitor, dacă voi mai avea necazuri din nou, voi ști că soțul meu va veni după mine.

Dumnezeule, cât este de bun la ceea ce face! Simt deja pulsațiile de plăcere care trec prin mine ca niște săgeți, tot mai puternice cu fiecare clipă.

Totuşi, nu vreau să-mi dau drumul aşa. Vreau să-l simt înăuntrul meu.

Mă întorc, aşadar, pe partea cealaltă şi mă urc pe el, mă aşez călare pe şoldurile lui, înainte de a mă lăsa în jos pe scula lui. Alunecă înăuntrul meu cu uşurinţă, umezit de saliva mea aşa cum sunt şi eu de-a lui.

Mă uit în jos spre faţa lui frumoasă şi severă. Intensitatea acelor ochi albaştri obişnuia să mă înspăimânte. Acum, tânjesc să-i simt fixaţi pe chipul meu. Îmi luminează mintea şi mă fac să mă simt nerăbdătoare, sălbatică şi îndrăzneaţă. Am impresia că aş face orice ca să-i reţin atenţia şi să-i aduc în ochi acea privire plină de dorinţă.

Îşi pune mâinile pe şoldurile mele şi mă strânge cu degetele lui lungi şi puternice. Mă îmbujorez şi aş vrea să-l călăresc mai tare şi mai rapid. Mă forţează să încetinesc şi să menţin acelaşi ritm liniştit.

Mă apropii din nou de orgasm, vulva mi se contractă în jurul sculei lui. Simt că am nevoie de o presiune mai mare, care să mă împingă peste prag. Callum îşi împinge şoldurile în sus şi mi-o trage adânc. Eu am palmele aşezate pe pieptul lui şi braţele înţepenite de la efortul poziţiei mele incomode.

Cal îşi mută mâinile de la şoldurile mele la sâni şi începe să-i frământe. Acum pot să mă mişc un pic mai repede şi îmi leagăn şoldurile, mişcându-mă în sus şi în jos pe sculă.

Mâinile lui ţin ritmul cu mişcările mele. Îmi strânge sânii, mişcându-şi degetele în jos spre sfârcuri cu fiecare

strângere. Simt cum se apropie orgasmul și îmi arunc capul pe spate, în timp ce îmi frec cu putere clitorisul de trupul lui.

Callum îmi ciupește sfârcurile, o strângere prelungă ce produce o undă de plăcere care se plimbă înainte și înapoi, de la piept la vulvă. Îmi intensifică orgasmul, care revine iar și iar.

Este atât de puternic, că nici măcar nu mai pot sta deasupra lui. Vulva zvâcnește și pulsează după acel punct culminant.

Dar nu sunt gata încă. Vreau să termin ce am început mai înainte.

Cobor de pe Callum și îngenunchez între picioarele lui. Iau din nou penisul în gură și mă gust pe pielea lui. Simt un gust cald, de mosc, moderat de dulce, care se combină bine cu mirosul pielii lui și cu gustul ușor sărat al fluidului limpede care se scurge din vârful sculei lui.

Vreau mai mult.

I-o sug cu și mai mult entuziasm decât mai înainte. Buzele îmi sunt umflate și sensibile de la orgasm. Simt pe limbă fiecare cută și fiecare venă a penisului. Îi simt pulsul și cum penisul se încordează și zvâcnește în timp ce se apropie tot mai mult de limită.

După ce apuc strâns baza penisului, îi sug cu putere vârful, dându-l peste cap.

— Ah, Iisuse, Aida! strigă el, în timp ce explodează în gura mea.

Sperma este groasă, lunecoasă și caldă. Îmi place gustul ei amestecat cu propria mea umezeală. Suntem destinați să fim împreună, el și eu. Sărat și dulce.

Când sorb ultima picătură din el, mă ia în brațe din nou, în timp ce picioarele ni se împletesc sub așternuturi. Cred că simt chiar și inimile noastre bătând la unison.

30

CALLUM

Ziua imediat următoare, o iau pe Aida să vânăm o casă peste tot în Gold Coast precum şi în Old Town, în caz că preferă să fie în vechiul ei cartier. Ne uităm la case, penthouse-uri, apartamente scumpe în clădiri selecte şi mansarde la modă. Orice cred că ar putea să-i placă.

În final, alegem ceva aparte: o biserică veche care a fost transformată într-o clădire de apartamente. Apartamentul nostru este la ultimul etaj şi include o rozasă întreagă într-un arc ascuţit, care formează aproape în totalitate peretele camerei de zi.

Aida este atât de entuziasmată, încât oferim un avans pe loc.

După aceea, rezolvăm celălalt lucru care lipseşte din căsătoria noastră – o duc pe Aida să-şi aleagă un inel potrivit. Unul ales de ea, potrivit preferinţelor şi gusturilor ei. Mă aştept să prefere un inel simplu. Mă surprinde alegând o piatră mică de smarald cu baghete filigranate. Are linii armonioase şi o tuşă din lumea veche. I se potriveşte perfect.

Când i-l pun pe deget, repet jurămintele pe care le-am rostit atât de nepăsător prima dată.

Acum, savurez fiecare cuvânt, vorbind din adâncul inimii.

„Eu, Callum Griffin, te iau pe tine, Aida Gallo, de soție, și promit că îți voi fi credincios la bine și la rău, în sănătate și în boală, să te iubesc și să te respect în toate zilele vieții mele. Voi fi mereu alături de tine. Și nu te voi părăsi niciodată."

— Știu asta, spune ea, ridicându-și privirea spre mine. Știu exact ce ai face pentru mine.

Ca să sărbătorim începutul noii noastre vieți împreună, o duc pentru masa de prânz la Blackbird.

Când ne așezăm, Aida își pune poșeta pe masă între noi și zâmbește cu voioșie.

— De fapt, am și eu ceva pentru tine, spune ea.

— Ce este? o întreb eu, fără cea mai infimă presupunere în mintea mea.

Nu știu dacă am primit vreodată un dar de care să fiu cu adevărat încântat. Obișnuiesc să afișez un zâmbet fals pentru cadouri reprezentând butoni sau apă de colonie.

— Mă simt aproape idioată oferindu-ți-l, spune Aida și îmi întinde o cutie mică și plată. Pentru că este deja al tău.

Ridic cutia, care este surprinzător de grea. Când o deschid, văd un ceas de buzunar de aur. Arată exact ca ceasul bunicului, dar știu că nu poate fi acel ceas. Probabil că făcut cumva o copie.

— Cum ai reușit? o întreb eu cu uimire. Arată exact ca originalul. Chiar un pic uzat...

— Mai uzat decât era, probabil, spune Aida plină de remușcări. A stat pe fundul unui lac timp de câteva săptămâni.

— Poftim? spun eu neîncrezător. N-are cum să fie același ceas.

— Bineînțeles că este, spune Aida triumfătoare.

— Cum?

— L-ai văzut vreodată pe Jeremy Parker?

— Nu. Cine-i ăsta?

— Realizează acele filme pe YouTube care prezintă descoperirea unor comori scufundate. Este scafandru. În orice caz, am văzut un film în care el a găsit un cercel al unei doamne, scăpat într-un râu. Şi m-am gândit că dacă poate face asta...

— L-ai sunat?

— Exact, spune Aida victorioasă. Adică, l-am plătit, evident. Şi el a folosit filmul pentru canalul său. A avut nevoie de trei zile întregi şi două detectoare de metale diferite, dar l-a găsit!

Sucesc şi răsucesc ceasul în mâini, nevenindu-mi să cred că este adevărat, chiar dacă este acolo.

Îmi ridic privirea spre faţa vinovată şi plină de speranţă a Aidei.

Doar Aida ar fi fost în stare să creadă că putea recupera ceasul. Eu nici măcar nu m-am gândit vreodată că s-ar fi putut întâmpla. La fel de bine ai putea să seci tot lacul înainte de-a reuşi s-o convingi să renunţe.

O iubesc pe femeia asta. Ziua în care a dat foc casei mele a fost cea mai norocoasă zi din viaţa mea. Este cu adevărat norocul irlandezilor: pervers. Inexplicabil. Şi absolut fantastic.

— Mă ierţi că l-am pierdut? mă întreabă, ea strecurându-şi mâna ei mică şi subţire în mâna mea.

— N-ar trebui să-ţi spun cu cât de multe lucruri ai scăpa, Aida, îi spun eu clătinând din cap. Dar tu deja ştii că te-aş ierta, orice ai face.

— Orice? spune ea, zâmbind poznaş.

— Da, spun eu. Dar te rog, nu testa teoria asta.

Aida se apleacă peste masă să mă sărute. Se dă un pic înapoi, iar nasul ei îl atinge pe-al meu.

— Te iubesc, spune ea. Ţi-am mai spus asta?

— Nu, spun eu zâmbind. Mai spune-mi.

EPILOG BONUS

CALLUM

UN AN MAI TÂRZIU

Vineri este ziua de naștere a Aidei.

Doresc să fac ceva special pentru ea. Cu adevărat special.

Luna trecută a fost de rahat. Eu am lucrat foarte mult și ea nu s-a simțit bine. Nu cred că am ieșit împreună nici măcar o singură seară ca să facem ceva ce ne place cu adevărat.

Miercuri, îl duc pe Enzo în parc la una dintre tablele de șah de piatră. Vrea să joace chiar și pe cea mai urâtă vreme. Țin o umbrelă de golf uriașă deasupra capetelor noastre.

Îi cer idei, poate Aida a menționat ceva ce-și dorește. Îmi spune că ar trebui să dau jos pianul mamei ei din camera de muzică de la mansardă și să-l duc la noua noastră locuință.

Mă comport ca și cum n-aș putea niciodată, deși bineînțeles, îmi doresc instantaneu s-o fac. Aida adoră acel obiect, de parcă ar avea sufletul mamei ei încuiat înăuntrul lui.

Totuși, nu vreau să-i provoc lui Enzo un atac de cord. Cu siguranță, nu *înainte* de ziua Aidei.

— Ești sigur? Nu-ți place să te urci acolo și să-l vezi câteodată?

În realitate, Enzo nu cântă la pian, doar stă pe banchetă și atinge clapele.

— Prea des, spune Enzo, uitându-se în gol.

La naiba.

Enzo este personificarea vie a coșmarului meu cel mai urât. Gândul că Aida va muri și eu voi locui singur în casa noastră tot restul vieții mele îmi provoacă un atac de panică. De fiecare dată.

— Transpiri, spune Enzo. Ești îngrijorat că o să pierzi din nou?

— Am câștigat ultima dată.

— Și ai pierdut trei partide mai înainte.

— Oare devin eu mai bun sau tu mai ramolit?

Enzo râde zgomotos.

— Ziua de azi va decide.

Își atinge nebunul, după care mută regina. Face asta ca să mă păcălească. Mai verific totuși încă o dată toate mutările posibile ale nebunului său.

— Dante te va ajuta să-l muți, spune Enzo, revenind la pian.

— Nu pot accepta.

— Este deja hotărât, spune Enzo mutând calul.

— Ai vorbit ca un naș, spun eu ca să-l enervez.

— Tatăl tău obișnuia să facă gluma asta, ripostează Enzo, pentru că el știe exact cât de mult mă ofticā. Trebuie să aibă el ultimul cuvânt. Întotdeauna.

Și, în plus, el a făcut o fiică ce trebuie să aibă mereu ultimul cuvânt, de două ori de se poate, iar eu m-am căsătorit cu ea. Prin urmare... eu câștig?

Mă gândesc la zâmbetul ștrengar al Aidei, aruncându-mi

o privire rapidă în dimineața asta, înainte să se afunde sub pături și să mă înghită cu totul.

Da, categoric câștig.

— De ce zâmbești satisfăcut? spune Enzo.

— De asta, spun eu și deplasez tura la locul potrivit. Șah.

— Ocupă-te de pian, spune Enzo mutând nebunul să blocheze. Am să vin la voi s-o ascult pe Aida cântând.

Îi mulțumesc și îl las să-mi ia regele, cuprins de o stare de euforie la cât de fericită o să fie Aida.

Pe când îl las în pragul ușii, Enzo spune cu o voce guturală:

— Aveam să câștig oricum.

Vineri dimineață o trezesc pe Aida cu capul între coapsele ei. Este somnoroasă și caldă și geme de plăcere înainte de a se trezi de-a binelea.

Îmi ridic capul să spun:

— Ai un gust de parcă visezi ceva obscen...

— Asta visam, spune Aida râzând, în timp ce își arcuiește spatele și își deschide picioarele, băgându-și mâinile în părul meu și trăgându-mi gura spre ea. Continuă!

— Este ziua *mea* de naștere, cumva?

Intru cu limba adânc.

Aida miroase a scorțișoară și portocale, probabil pentru că mânca pâine prăjită cu scorțișoară și mandarine în pat noaptea trecută.

Firișoarele de păr scurte ce îi acoperă acum vulva sunt pufoase ca pielea unui kiwi. Îmi frec nasul de ea, făcând-o să râdă și să țipe.

Îi imobilizez picioarele şi trec cu limba peste vulvă, cu mişcări lungi. O acopăr cu perne şi pături, lăsând dezgolite doar câteva părţi mici din ea. Îi smulg cămaşa de pe ea, dezvelindu-i sânii ca să trec cu limba peste sfârcuri, în timp ce restul corpului ei este acoperit de puf de gâscă. Asta o înnebuneşte, se zvârcoleşte şi se luptă cu mine până când amândoi gâfâim.

Se năpusteşte asupra mea şi îmi prinde penisul în gură. Sunt deja tare. Prima dată când am ţinut-o pe Aida în braţe a fost atunci când am încercat să o înec în piscina părinţilor mei. Aşa ciudat cum pare, încă mă excită să simt cât de convingător se luptă.

Ne rostogolim pe o parte şi pe alta, îmi îngrop faţa în vulvă, cu gura ei strângându-mi scula. Coapsele ei îmi înconjoară urechile, catifelate şi moi ca pernele. Îmi strâng braţele în jurul picioarelor ei, îi apuc fundul cu amândouă mâinile şi îi deschid fesele ca să pot cerceta cu limba mai adânc.

Geme, scoţând sunete pline de nerăbdare. Îşi leagănă capul în sus şi în jos, iar eu îi imit ritmul şi apăsarea. Devine mai rapidă şi mai dură, iar eu îi urmez ritmul. Vulva este caldă, delicioasă şi cu gust de mosc. Sunt obsedat să mă înfrupt din ea la micul dejun.

Îi sug cu grijă clitorisul, muşcând cu buzele uşor şi cu blândeţe vulva, în timp ce îl mângâi pe dedesubt cu limba. Penisul îmi alunecă adânc în gâtul ei.

Atingem orgasmul în acelaşi timp, domoli, afectuoşi şi umezi, eu pompând în gura ei şi ea călărindu-mi limba.

Toată noaptea, testiculele mi-au fost fierbinţi, penisul mi s-a moleşit, după care s-a întărit din nou, de fiecare dată

când coapsa goală a Aidei a alunecat peste a mea sau când i-am surprins mirosul pielii capului.

Dimineața, înghite sperma pe care am pregătit-o toată noaptea. Plonjez cu limba adânc în moliciunea ei și o fac să-și dea drumul cu gura în jurul sculei mele, iar fiecare zvâcnire a șoldurilor ei s-a potrivit cu încleștarea gâtului ei.

Ne rostogolim pe spate, gâfâind. Pielea noastră goală pare vopsită cu un caleidoscop de culori de la fereastra cu vitraliu aflată pe perete.

— La mulți ani, iubito, spun eu, și o sărut.

Sărutul începe dulce, dar devine murdar când îmi simt gustul în gura ei.

O jumătate de oră mai târziu, am terminat runda a doua și avem mare nevoie de un duș.

Aida îmi săpunește spatele unde nu pot ajunge, iar eu îi spăl părul pentru că îi place s-o fac.

Ea îmi zâmbește.

— Deci... ce o să facem de Ziua Aidei Absolute?

— Am crezut că am convenit cu Ziua Aidei Uluitoare.

— Dar ce părere ai de Ziua Aidei Angelice? spune ea și își încadrează fața cu mâinile, încercând să pară inocentă.

— Mi-ar plăcea să văd asta.

— Nu ți-ar plăcea.

— Categoric nu, spun eu și o trag aproape, o sărut din nou și îmi las mâna să alunece în jos unde îi strâng sânul încă plin de săpun.

— Runda trei? spune Aida provocator, cu ochii arzători. Realmente *este* ziua mea de naștere.

— Nu vreau să te fac să întârzii.

— De la ce, de la ce?! întreabă ea, nemaiavând răbdare.

— Ți-am rezervat o zi la spa.

Zâmbetul ei dispare.

— *La naiba*, nu. N-o să mai cad iar în capcana asta.

— M-am gândit că ai putea spune asta... așa că am rezervat același tratament și pentru Nessa.

— Perversule.

Îi trag o palmă la fund, făcând-o să țipe.

— Asta înseamnă că ești în perfectă siguranță.

Intenția mea adevărată este să o țin pe Aida ocupată ca să pot muta afurisitul ăla de pian la locuința noastră.

Așa se face că mă pomenesc la ultimul etaj al conacului vechi al familiei Gallo, încercând să ridic un instrument de nouă sute de kilograme printr-o fereastră.

Dante transpiră ca un taur, Seb și Nero duc capătul opus. Eu pun în mișcare instalația cu scripete.

Pianul antic geme, lemnul scârțâie, corzile se încordează. L-am înfășurat peste tot cu sfoară, încercând să-l păstrăm întreg, dar placa de rezonanță se înclină.

— Nu-l poți ridica în felul ăsta! strigă Nero. Ai să-l rupi în două!

— *Tu* n-o să-l ridici deloc! strigă și Dante. Am toată treaba pe umerii mei!

— Nu cred că o să încapă pe fereastra asta, remarcă Seb.

— Încape, încape, spun eu încăpățânat.

Nu încape. Nici măcar după ce îndepărtăm fereastra cu tot cu ramă. Și, în mod clar, nu va trece prin ușă.

— Cum naiba ați urcat obiectul ăsta aici? întreb.

— A fost aici de când s-a construit casa, spune Seb. Probabil că l-au asamblat aici.

Asta pare logic. Pianul cu coadă arată mai bătrân decât noi toți laolaltă, plin de sculpturi – suluri de hârtie, păsări, flori și plante agățătoare. Sculpturile au fost pictate, dar au mai rămas doar pete de turcoaz decolorate.

Punem pianul jos la loc. Trei dintre coarde se rup.

— *La naaaaiba*! spun eu și îmi acopăr fața cu mâinile, profund dezamăgit.

— Nu cred că-l putem scoate fără să-l distrugem, spune Seb cu regret.

O adoră pe Aida și a sărit imediat să ajute cu pianul, în ciuda genunchiului său bolnav.

Chiar și Nero pare trist, cercetând matahala prăfuită imposibil de mutat.

— Și acum? spune Dante, trecându-și un braț musculos peste fruntea udă leoarcă.

— Fă-i rost de-un alt pian, spune Nero.

Eu clatin din cap.

— Nu vreau să-i ofer *orice* pian vechi.

— Știi... cugetă Seb. Au unul ca ăsta în campus...

Sebastian încă frecventează Chicago State, deși eu l-am făcut să piardă bursa pentru baschet. Mi-a spus că ce-a fost a fost, dar eu încă mă simt de rahat de fiecare dată când îl văd șchiopătând.

— Unde este?

— La muzeul de artă.

— La muzeu! spune Nero pe un ton batjocoritor. Probabil este o vechitură. Nu o să ni-l dea.

Seb zâmbește.

— Cine a spus ceva de dat?!

O oră mai târziu, Nero abate atenția ghidului muzeului, în timp ce eu dezactivez camerele video din spatele clădirii și mituiesc agentul de pază să ia o masă de prânz prelungită.

Dante se oprește la platforma de încărcare cu un camion pentru mutări legat cu sârmă și ruginit.

— De unde este vechitura asta? spune Seb.

— Cerșetorii nu pot fi pretențioși, spune Dante printre dinți.

— Dar *pot* fi hoți, spun eu, rotind platforma mobilă care conținea un pian vechi de două sute de ani șterpelit de la expoziția Muzicienii Renașterii. Nu este nici pe departe la fel de mare ca pianul cu coadă al mamei Aidei, dar Seb a avut dreptate, are într-adevăr aceeași tâmplărie colorată în turcoaz și același suport de note frumos ornamentat cu volute.

— Cum se face că ăsta arată mai bine decât al nostru? spune Nero, netezindu-și părul cu ambele mâini.

— Probabil pentru că nu a avut trei generații de puști care să-l călărească, spune Seb. Chiar i-ai tras-o tipei care era ghid?

— Ai spus să îi distrag atenția.

— Făcând *conversație.*

— Atunci ar fi trebuit să vorbesc cu ea.

Seb dă din cap spre Nero.

— Poate că ar trebui să încerci câteodată.

— Când voi avea nevoie de sfaturi pentru întâlniri de la frățiorul meu, mă voi trezi și voi reveni la realitatea în care nu am nevoie de sfaturi pentru întâlniri de la frățiorul meu.

— Seb are dreptate, bombăne Dante.

— Ah, tăceți naibii din gură, se răstește Nero. Cel puțin, eu, în mod surprinzător, *doresc* să fiu singur. Nu vreau să aud tâmpenii de la voi, triștilor!

Eu nu mă bag, pentru că, chiar dacă sunt singurul dintre noi într-o relație, sunt de acord cu Nero – că cel mai bine pentru lumea femeilor ar fi ca el să rămână singur.

Încărcăm pianul în camionul pentru mutări.

Exact când suntem pe punctul de-a închide ușile din spate, tipa cu rol de ghid benevol al muzeului apare alergând din expoziția dedicată Renașterii, cu părul în dezordine și cu nasturii de la cămașă încheiați alandala. Stă cu ochii pe Nero și pe pian și începe să țipe, repezindu-se spre noi.

— Mișcă-te, mișcă-te! strigă Nero spre Dante, trântind ușile camionului.

Pe când ne îndepărtăm, aud strigătul tremurat, *„Te voi prinde pentru asta, Greg!"*

Mă uit la Nero, ghemuit lângă pianul furat.

— I-ai spus că te cheamă Greg?

— Și? spune Nero ridicând din umeri.

Seb pufnește în râs.

— De ce Greg?

— Nu știu, spune el și pot să jur că roșește ușor. A fost primul nume care mi-a venit în minte.

Ideea lui Nero ca „Greg" ne face pe toți să ne tăvălim pe jos de râs, chiar și pe Dante.

— Cum de este ăsta un nume mai ciudat decât numele meu adevărat? insistă Nero, complet ofticat.

— Pur și simplu, este, spune Dante chicotind.

Eu stau ghemuit în spate cu Nero și Seb și ținem pianul pe loc, în timp ce Dante ia niște curbe largi cu vechitura de camion.

— Haideți să ducem ăsta la apartament, spun eu. Înainte ca cine știe ce să meargă prost.

Ar fi trebuit să am destulă minte ca să nu spun așa un rahat cu voce tare.

Înainte de a-mi termina propoziția, ceva ne lovește dintr-o parte și lumea întreagă explodează.

AIDA

Ziua mea la spa împreună cu Nessa este încântătoare, întocmai cum a promis Cal. Ne petrecem toată dimineața cu masaje la picioare, manichiură, pedichiură, înmuiere în băile de nămol, după care mâncăm boluri cu struguri congelați.

Îi spun Nessei povestea primei mele întâlniri cu spaul de înfrumusețare și ea râde până îi dau lacrimile.

— Nu-mi vine să cred că voi doi nu v-ați ucis unul pe celălalt.

Zâmbesc.

— Nu pentru că nu am fi încercat.

Nessa îmi oferă o cutie uriașă legată cu fundă roșie.

— La mulți ani!

— Nu vrei să-mi dai asta mai târziu? spun eu.

Familia lui Cal și familia mea se vor întâlni la o petrecere la conac – doar prăjituri și șampanie și o listă de melodii căreia Imogen *nu* va putea sub nicio formă să i se împotrivească. Nu voi asculta Brahms de ziua mea de naștere.

— De fapt, este pentru petrecere, spune Nessa și zâmbește.

— Păi, în acest caz...

Rup cu voioșie hârtia și funda și desființez cutia asemenea unui raton turbat.

În interior, descopăr o grămadă de tul roșu intens înfoiat și împodobit cu căpșuni roșii strălucitoare.

— Este o rochie, spune Nessa.

O scot din cutie, chicotind deja de încântare.

— Cal o s-o ia razna.

— Să nu-i spui că este de la mine, spune Nessa, râzând pe înfundate.

Mă ajută să mă machiez. Am devenit mai bună la asta, tot exersând pentru participarea la evenimentele lui Cal, dar nu știu dacă voi avea vreodată mâna sigură pe care tușul pentru ochi o impune.

Nessa face un pas în spate și fluieră de admirație.

— Roșu este culoarea ta. Ți se potrivește ca mărime?

— Este un pic mulată, recunosc eu.

— O pot schimba...

— Nu, este mărimea potrivită. Probabil că ar trebui să încetez să mai mănânc plăcintă cu dovleac la micul dejun.

Nessa râde.

— Unde mai găsești plăcintă cu dovleac în perioada asta a anului?

— Mi-am făcut-o singură. Mi-era poftă și nu mai puteam aștepta până în noiembrie. Mi-a mai rămas un pic, ar trebui să vii să o guști. Pun suc de portocale în umplutură, are să-ți schimbe viața...

Mă opresc din vorbit pentru că Nessa mă privește în mod ciudat.

— Ce e? spun eu.

Ea își înclină capul și se încruntă ușor.

— Arăți...

— Comestibilă? Dezechilibrată?

Ea râde.

— Aveam de gând să spun... radioasă.

— Acum știu că minți.

Esteticiana noastră revine cu o gălețușă de la frigider cu Moët și două pahare.

— Mulțumită soțului tău, spune ea și zâmbește, scoate dopul și toarnă băutura, după care ne dă fiecăreia câte o cupă cu bule.

— Pentru ce ar trebui să toastăm? o întreb pe Nessa, ținându-mi paharul ridicat.

Își pune jos cupa neatinsă.

— Vreau să te întreb ceva mai întâi...

O oră mai târziu, Nessa mă lasă la apartamentul meu, în timp ce inima îmi bate nebunește și capul îmi vâjâie. Sunt atât de nerăbdătoare să-l văd pe Cal, încât uit că încă port rochia cu căpșuni.

Deschide ușa îndată ce aude cheia în broască.

— Aida! spune el și mă ia în brațe. Ah, Dumnezeule, rochia asta... meriți pe deplin un drum la Urgențe.

Îl privesc șocată, pentru că soțul meu arată exact ca *venit* de la Urgențe.

— *Cal, ce s-a întâmplat?*

Se uită în jos la cămașa ruptă, la rana adâncă de pe braț și la tăieturile de pe mâini.

— Este... o poveste lungă.

Mă ia de mână și mă conduce în camera de zi.

Aici descopăr o grămadă de surcele care ar putea să fi fost cândva un pian. Două dintre picioare sunt rupte, clapele sunt fisurate pe jumătate și corzile trase în toate direcțiile.

Nu mă pot abține să nu râd.

— Ce este ăsta?

— Darul pentru ziua ta de naștere, spune Cal cu un aer trist.

Îl trag jos pe canapea, îi sărut biata frunte învinețită, buzele însângerate și obrajii murdari.

— Ce s-a întâmplat, iubitule?

Îmi spune întreaga poveste, începând cu macaraua pe care a închiriat-o ca să încerce să scoată pianul mamei mele pe fereastră și terminând cu camionul de brutărie care a trecut pe roșu și a distrus al doilea pian, odată cu soțul meu iubit și toți cei trei frați ai mei.

— Toată lumea este bine?

— Mda, sunt bine. Adică, arată tot cam așa, spune Cal și arată cu mâna spre el însuși, dar nimic nu este rupt.

— În comparație cu pianul, spun eu pufnind.

— Da, în comparație cu pianul, spune Cal fără să zâmbească deloc. Am dorit să fac ziua de azi specială pentru tine. Dar totul a dat greș.

Umerii i se prăbușesc și capul i se apleacă în jos.

Săracul meu soț perfecționist. Osteneala pe care și-a dat-o încercând să mă facă fericită mă umple de o bucurie care este aproape dureroasă. Îmi simt pieptul strâns și ochii mă înțeapă.

Îmi pun brațul pe umerii lui și îl sărut pe o tâmplă.

— Îmi place noul meu pian. Voi spune tuturor că este artă modernă.

Cal mormăie:

— Am dorit să fie ziua de naștere perfectă...

Îi iau fața în mâini și îl fac să se uite la mine.

— Dragostea mea... *este* ziua de naștere perfectă.

— Încerci doar să mă faci să mă simt mai bine.

— Nu, nu-i adevărat.

Nu pot să-mi ascund încântarea. Cal îmi cercetează fața, dispoziția lui se înseninează deja, deși eu nu l-am anunțat încă...

— Ce se întâmplă...?

— Am un cadou pentru tine.

— Ar trebui să fie ziua *ta* de naștere.

— Darul acesta este pentru amândoi.

Mă privește în ochi. Văd cum se naște înțelegerea, strălucitoare ca soarele dimineața.

— Nu vrei să spui că...

Îl strâng tare de mâini.

— Vom avea un copil.

Cal scoate un sunet ca un râset și un suspin în același timp.

— Aida!

Sare de pe canapea, mă prinde în brațe și se învârte cu mine. Apoi, își amintește și mă pune jos cu extremă delicatețe, ca și cum aș fi neprețuită.

— Când ai aflat?

— Acum vreo oră, spun eu râzând. De fapt, sora ta mi-a spus..., cred că Nessa a fost mai atentă la cursurile de educație sexuală.

— Asta este... începe Cal și vocea i se schimbă de emoție. Cea mai bună veste pe care am primit-o vreodată. Nu-mi vine să cred, Aida, Dumnezeule, sunt atât de fericit...

Mă îmbrățișează din nou, genul de îmbrățișare în care sentimentele noastre toate curg dintr-unul în celălalt, până când suntem plini până la refuz.

Când ne dezlipim, mă ține de umeri și mă privește de sus în jos.

— Ar fi trebuit să fi știut – radiezi!

Cal arată de parcă ar fi trecut printr-un uragan, dar și el radiază, are ochii umezi și scânteietori și-un zâmbet imens, strălucitor.

— Crezi că este băiat sau fată? spune el.

— Indiferent ce este, mai bine ai spera ca el sau ea să semene tatălui lor.

Cal își împletește degetele printre degetele mele.

— Sper că vor semăna cu amândoi - suntem mai buni împreună.